Eugen EVU

D O G M A T R I N E

Jurnale, eseuri, aserţiuni, panseuri

Biblioteca Provincia Corvina

Coppyrigt> ISSN > 1841 4478

Motto-uri:

Religiile…care sunt reiterate, cumva ciclic, prin substituire,
ele determină şi extermină. Reluând devenirea.
*
....suntem cu totii poeţi cu ...capul în nori ...Asta nu e chiar rău, deoarece suportam mai uşor ceea ce e pe jos...Voie bună, deci!

„Cenuşie, scumpe prieten, e teoria întreagă
*iar verde –al vieţii arbore- auriu" (**Goethe**, Faust)*
***
„Horridas nostras mentis purga tenebras"
Purifică întunecimile dătătoare de fiori ale minţii noastre
*

„...şi amarnic/ ne smulge inima o Putere/căci tot ceea ce este ceresc/
cere jertfe"- **Holderlin**

Programul Kamasutra

Văzute retrospectiv, înţelese modern, străvechile manuale iniţiatice de sexualitate, gen Kamasutra, ne apar ca programe- strategii pe termen lung, de stimulare a sporului natalităţii…Orientul Îndepărtat ştia ceva de la „ zeii din ceruri" ?

ملتقـــى الأدبـــاء والمبـــدعين العـــرب - د.جمال محمود هنداوي
A treia carte a întâlnirilor

DICŢIONAR

Eugen EVU

Eugen Evu, n. 10 Septembrie 1944, în Hunedoara.Poet. Fiul lui Gheorghe, muncitor şi al Clarei (n. Bud), agricultoare. Căsătorit cu Marta, o fiică Gloria Eva; recăsătorit cu Maria, doi fii: Sorin Sargeţiu şi Remus Septimiu. Şcoala profesională de Metalurgie, Liceul teoretic-umanist, şcoală tehnică- termotehnică la Hunedoara, specializări Ministerul Culturii - şase ani în domeniul culturii şi artei.

Între 1962- 2007, exercită diferite meserii şi ocupaţii (oţelar, lăcătuş, controlor de calitate, termotehnician, pedagog, funcţionar, marinar salvator, solist şi instrumentist atestat, referent cultural, consilier principal 1975-1997) la Casa Municipală de Cultură Hunedoara (literatură, teatru, muzică, arte plastice, jurnalist, fondator de publicaţii independente şi de cultură, bibliotecar…Disponibilizat, şomer, reangajat. Pensionat limită de vârstă.

Membru stagiar al U.S.R. din 1979, titularizat în 1990.

Debut presă: 1963, Flacăra Hunedoarei, cu poezia" Dansul albastru".

Debut revuistic: Nouă poeme - revista de cultură Familia, 1970- Oradea, cu o prezentare elogioasă de Ştefan Aug. Doinaş. Concomitent în: revistele Gazeta Literară, Luceafărul şi Viaţa Românească. Colaborează la revistele România literară, Luceafărul, Astra, Vatra, Orizont, Transilvania, Steaua, Tribuna, Flacăra, Pentru Patrie, Lumina (Iugoslavia), Faclya (Ungaria). etc.(vezi anexa).

Debut editorial (prin concurs)- vol. Toate iubirile- 1974- (editura Facla, Timişoara) şi „ Caiet de poezie"(editura Eminescu). Alte volume: Muntele Mioritic (1976)," Cu faţa spre o stea (1978),

Soarele de andezit(1981), La lumina mâinilor (1982), Ţara poemului meu (1983), Aur heraldic(1986), Ram cu oglinzi (1988),…în care exaltă imnografic, într-o dicţiune patetică, plaiul şi strămoşii. Scrie reportaje, cărţi şi piese de teatru pe care le regizează, teatru pentru copii,, piese scurte pentru teatru poetic (Ultima moarte a lui Manole, Pluguri pe cer), jucate şi prezentate în ţară. Numeroase premii literare interjudeţene şi naţionale.

(text de Al. Cistelecan, actualizat la 1997, DICŢIONARUL SCRIITORILOR ROMÂNI (D-L)

Autori Mircea Zaciu, Marian Papahagi, Aurel Sasu), editura Fundaţiei Culturale Române, 1998, Bucureşti.).

Al CISTELECAN, critic

Referinţe la 1998 (continuare D.S.R.) :

Atât formula,cât şi temele iradiante, de o recurenţă implacabilă, ale liricii lui Eugen Evu sunt fixate o dată cu primul volum(Muntele mioritic, 1976). În linie tradiţională şi în versuri învăpăiate, poetul cultivă religia gliei, sacralizând peisajul şi istoria transilvană şi apropiindu-se de ele înfiorat, ca în faţa unui altar." Au înflorit merii în Ardeal/îngerii au fugit din frigul bisericilor/ (…)/ şi s-au întrupat pe coline/ împăduriţi/ desfrunzindu-şi memoria/ …în aureole unduie iarba/ semantica mea extramurros…" (varianta necenzurată, n).

Pământul acestei memorii ancestrale, paideumatice, exlatat,este „ un pământ de leac" (vindecător) conotat în registru matern, cu valenţe de o pozitivitate infailibilă. Mistica originistă, a Plaiului („ gura de rai, baladescă, mitopoetică) – îşi asociază cultul eroilor tragici, sacrificiali şi simbologia jertfei (vag protocronist sanctuarică, dacică, totul într-o viziune – ori măcar dispoziţie imnică. Această fervoare e de regăsit şi în volumul „Cu faţa spre o stea" (1978) , poetul întinzând o mână spre negurile ancestrale şi continuînd să exalte Transilvania, într-un amestec de hieratism şi patetism: „Prin basmul român/ taine se-ntorc la izvoare/. Cele eterne rămân/ vatră şi zare./ Nopţi în Ardeal: la sălaşuri de zei/ cerul îngenunchiază-n ninsoare .."

A treia carte, „ Soarele de Andezit" (soarele de piatră din Sanctuarul dacic de la Sarmizegetussa – incinta sacră), este un volum aproape programatic în coerenţa sa tematică, aceeaşi din volumele anterioare. Nu alta e situaţia în „ La lumina mâinilor" (1982) volum cu acelaşi miez iradiant- exaltant, dar în care apar fisuri în atitudinea monotonă a poetului. „ De spus seara", de exemplu, este aproape o rugăciune, pe când „ Hamlet" , se deschide spre o retorică mai degajată, ironică şi sarcastică. În „Ţara poemului meu" (1983), conştiinţa comunitară a poetului e exprimată tranşant dar şi ironic contestatar (Evu avea probleme cu cenzura şi activiştii sintezişti…) : „ Sunt dispus să duc idealul comun în spinare"…între „ vulturi, hiene, şacali, papagali" ..cât mai sper, cât mai pot…vă iubesc, asta-i tot…" .Evu se alătură mai vechii investituri pioase, de vizionar posedat de patos: „ Talazuri de voci…zguduind meridianele frunţii". El este un depozitar freatic al poeziei- memorie de profunzime, invocă fenomenul entropic al fântânilor care „ tot mai în adânc izvorăsc."..
cuvintele sunt altundeva „ nuiele radiestezice" ale căutătorului,… Poezie este izvorâre: „ E de-ajuns să provoc o incizie/ Undeva într-un punct ocrotit/ şi poemul reîncepe să curgă/ ca un râu care n-a împietrit" (varianta necenzurată, n). Se insinuează nuanţat presiunea cenzurii editoriale, dar poetul nuanţează subtextual, aluziv, ceea ce vrea imperativ să comunice.
„ Aur heraldic" (1986), sintetizează această linie patetică a religiei matriceale, care merge neabătut înainte şi în „Ram cu oglinzi" (1988), volum în care Eugen Evu ia un viraj brusc spre lirica de presimţiri apocaliptice (ecologice) sub spectrul industrios al „ cocso-chimiei" unui spaţiu decimat de intruziunea agresivă asupra Naturii, in intenso – asupra Fiinţei. „ Undeva-b cosmos latră câinele chimic/ singur în noapte l-am auzit"… Evu scrie şi versuri pentru copii, alerte şi pedagogice (Omul de zăpadă şi omul de cărbune(1988), recitabile, delicate, cu o înduioşare aparte faţă de inocenţa paradiziacă a vârstei paradiziace.

Primele opt cărţi : Toate iubirile, Muntele mioritic, Cu faţa spre o stea, Soarele de Andezit, La lumina mâinilor, Ţara poemului meu, Aur heraldic, Ram cu oglinzi..

Între acestea, a mai editat şi plachetele: „ Dragă omule" (poezie), „ Umbra norilor"(idem), Incursiuni în fantastica realitate (reportaj).

Referinţe critice: Ştefan Augustin Doinaş – Familia),Laurenţiu Ulici, prima verba, II,1976; Al. Piru, Debuturi, 1981, M. Moga, Contemporanul nr.13, 1977;Al Covaci, Tribuna nr. 18, 1977; Mircea Moţ, Steaua nr. 5, 1997, Adrian Popescu – idem, Ion Mircea – Transilvania, Nae Prelipceanu, Ioanichie Olteanu, Ion Horea, Petru Poanta… (D.S.R. ibidem) .

Eugen Evu
opera editată

Debut revuistic concomitent: 1970- revistele Famila, Luceafărul, Gazeta Literară, Tribuna de Cluj. Debut editorial prin concurs, „ Toate iubirile”, editura Facla, Timişoara, referinţe Ştefan Aug. Doinaş.

Poezie :

“Toate iubirile”- editura Facla (prin concurs naţional)
„ Caietele Editurii Eminescu”- editura Eminescu
„ Muntele mioritic”, ed. Facla, debut editorial prin concurs.
„ Dragă omule”- poeme- Deva
„ Umbra norilor”- poeme- Deva
„Cu faţa spre stea”- poeme- editura Facla
“Ram cu oglinzi” – poeme-editura Facla
“La lumina mâinilor”- poeme- editura Facla
“Ţara poemului meu”(poeme) ed. Cartea Românească
“Aur heraldic”- poeme- editura Cartea Românească
“Soarele de Andezit”- poeme-Editura Militară
“Omul de zăpadă şi omul de cărbune”- (poeme pentru copii)
Editura Ion Creangă
„ Amarul mierii”- poeme- editura Călăuza
„Cartea de sub brad”- poeme pentru copii- Editura Emia
“Elegiile Corvine - poeme- editura Emia
„Evroze” –editura Emia
“Grădinile semantice”- poeme, volum aniversar- editura Emia
„Mierea sălbatică”, poeme-editura Helicon et Signata
„Plângea să nu se nască”- poeme- editura Signata
„Strugurii întunericului” – poeme- editura Signata

„Sărutul cu privirea”- poeme- editura Signata
„Port şi rănile tale” – poeme- Editura Cogito
„Port şi rănile tale” – poeme- ediţia a doua, revizuită
„Rezerva de duioşie” – poeme- Ed.Viaţa Arădeană -două ediţii
„Rezerva de duioşie” – poeme- Ed.Viaţa Arădeană -două ediţii
„Mic manual de recitări – poeme cu desene de Radu Roşian-
„Transilvanian poems”, in english by Mariana Zavati Gardner
şi John Eduard Gardner- Ed. Aplisoft
„Empatia Divina”- volum de poeme multiligv- editura Polidava
„Purpura, iarna” – poeme- editura Eubeea
„Castelul Prichindel” – poeme pentru copii- (tandem cu Ion Urda) Editura Polidava
„Neauzit de lumină „-poeme”- editura Polidava
„ Oglinda verde/ Le miroir vert, româno- franceză
editura Poetes a vos plumes, Paris
„ Poeme din Transilvania” – poeme- editura Polidava
„Vânătoarea de curcubeie”, poeme- ed Hestia, 2009
„ *Meandre*- Oglinzile lui Niram” –poeme- ed Astra, 2o10
„ Beţia de timp” – poeme- editura Realitatea Românească, 2010
„ Ochiul săgeţii”, poeme, ediţie de lux- editura Emia, 2010
„ A doua alungare” –poeme multilingve (română, engleză, franceză, italiană, germană, croată şi maghiară)- editura Astra, 2010
„ Ziceri şi deziceri”, in tandem cu Florentin Smarandache, S.U.A., 2010(pamflet, panseuri, aforisme şi jurnale) - Editura CuART, Romania
„ Semiotica celulelor Stem”- poeme,- in Tipography(2010)

Proză, teatru, eseu, pamflet, publicistică:

“Incursiuni în fantastica realitate” reportaje-Editura Eminescu
“Aventurile lui Paparuda (proză pentru copii), Editura Călăuza
“Ghinda şi sabia- documente - Editura Călăuza v.b.
„Luceafăr din lacrimă”- eseuri şi pamflete- Editura Signata
”Tresărirea Focului”- Jurnale de idei (vol I) idem
„ Magnet-ferestre fulgerate, - Blitzende Fenster” – poesie, proză, eseuri, - ediţie rom.-germană – coautori Magdalena C. Schlesak şi Robert Stauffer- Colecţia Provincia Corvina
„ Tresărirea Focului - Jurnale de idei vol II- Editura Corvin (500 pagini**)**
„Cartea întâlnirilor”, (publicistică culturală) vol I editura Polidava (500 pagini)
„A doua carte a întâlnirilor”- jurnale, eseuri, poeme. (Biblioteca Corvina) – vol II, editura Astra, (900 pagini)
„A treia carte a întâlnirilor”, idem Astra, Deva – 2009 (memorialistică)
„Gnoze şi pregnoze” – eseuri si pamflete, editura Pro Isis- Astra, 2010

„Storia della letteratura universala” 2008, Agar Editrice, editor. Paolo Borruto, Calabria -Italia
„Despărţiri de plural- Ieşiri din sistem”- pseudo antologie, eseuri, pamflete, (400 pag) ed. Polidava, 2010

Din 1980 este membru al Uniunii Scriitorilor din România, filiala Timişoara. Deţine numeroase premii, Trofee, titluri de excelenţă, în România şi în occident. Este inclus în Istorii literare,Dicşâţionare, Antologii,etc. (România şi Italia) Membru de onoare în trei Academii române şi una internaţională (Il Convivio, Italia). Cetăţean de onoare al Hunedoarei şi al Regiunii Hunedoara.

Este editor- fondator al revistei de cultură şi deschidere europeană „ Noua Provincia Corvina” – anul 14 de apariţie, cu dispribuire internaţională.Colaborează cu peste 5o de reviste şi publicaţii din România,Italia, Germania, Anglia, Franţa, Ungaria, Croaţia, Belgia, Spania, Portugalia. Redactor onorific în colegiile unor reviste literare. Conlucrează la reviste internet.

Biografie: Este căsătorit cu Evu Maria.Are o fiică, Gloria Eva, şi fii fii: Evu Sorin Sargeţiu şi Evu Remus Septimiu.

Cărţi titrate în engleză
(selectiv)

Selected bibliography :

All the loves.The Shadows of Clouds. In the Light of Hands. Country of my Poem. Heraldic World.Forays in the Fantastic Reality. A branch whith Mirrors

Snowman. Coal Man.Wild Honey.The book under Christmas Tree.The Grapes of Darkness.Corwine Elegies- Evroze...Semanthic Gardnes. Kissing by a Gaze.Divine Emphaty. Morning Star of Tears. I’m wearing . I wear your wounds. Transilvanian Poems. The Womanliness of Art. Arriere-garde-Gigachakras Drifted Away

in Migration. Semiotichal Stem celuls...

Poeseu pentru Idolii regionali
sau raport despre starea Împărăţiei
în satrapiile satului global
prognozat de Aldrin Toffler
la utopica foame de Unu..
(text la ieşirea din System)

Hallow, VIP-uri and Idols
Apostoli roşii, negri ori albi,
îngeri- ingineri !Sacerdoţi ori şamani
ai neo- barbariei
„ între plug şi computer“
Charisima şi Nimbul vostru fisurat
Precum conductele din Bassorah
Otrăvesc in extenso substanţa primordială
(şi în subcortic Memoria Mundi)
În zadar, în zadar Celule Stem
În zadar în zadar utopii fosile
Resuscitate în Golemul Ventriloc…
Catacombe în burta Levithanului
prin care emană sângele petrolifer
comercializat pe ţărmurile inundabile ale
DOGMEI and UMBREI DOCTRINA
Praf letal, drog de fruct interzis
pe rănile “pluralităţii egalitare”
utopica Foame de Unu,
remember!

are spini pe dinăuntru
boala asta e ca un arici întors pe dos
Voi înşivă o nutriţi cu urzici
şi muşcătura lor - ca aceea a
meduzelor pe texticole-
până la urmă vă distruge
precum în fizic
aşa şi în metafizic

Adevăr zic vouă nu merită
Nici o cauză care îşi vomită efectele
Prin suprasaturaţie
Ca elementele din Norul lui Ort..

Nimic nu merită a muri
Ideologic, merde !
Preacurvia cu ale spiritului
Riscă graviditătţi demon- cratice

Au ştiut Bacon, Morus şi Campanella,
Lenin şi Hitler au ştiut şi ei
Problemul este că pacienţii
Mulţimile din Arenele Colosseum,
Mutatis- mutandum
mulţimile lui Gustave le Bon
Ei au decăzut în duplicitarism
Îşi produc în dual şi corup Anticorpii…
Jos! foamea, sinistra foame a Formei
Greceasca foame de Unu,
Foamea energiei vampirice
Eonul vostru dintre solzi şi cunoaştere
Foamea de sine: eroarea terorii,
a Marelui Zero gravid.
Alo ! De foarte aproape zic vouă
Godot nu mai vine.
Mutaţia vi se amână.

7 Nov. 2010, ziua revoluţiei din octombrie
la ruşi, pe stil vechi la moartea lui Păunescu.

Gnoze e descoperti, di Eugen Evu

„ L'opera ha suscitato curiosita al suo apparire per il carattere strano. Si tratta di un genere di letteratura enigmatica, al limite tra il saggio fiilosofico e la memoria visionaria.
..." la aria di mistero e l'aspetto profetico di tale tetteratura, che approda, atttraverso la tradizione, a risvolti tesoro arcaici...I suoi scriiti assomigliano alle branchie di una quercia
ruvida, esse vanno da una parte e dall'altra, senza fine preciso, ma formano un insieme perfetto....Le perfezione proviene dal fatto che l'autore non apartiene a se stesso e non mira a profitti personali"

L'Attualita di Roma

"S-a remarcat încă de la primele volume nota elegiac evocatoare a versurilor eviene, religiozitatea lor (prin sacralizarea peisajului şi a istoriei), traduse într-un discurs grav, incantatoriu. Deloc ostentativ-declarativ, poetul se apleacă asupra laturii interioare îndeosebi, celei a eului, de unde sinceritatea aproape oraculară a liricii sale. Ceea ce impresionează deasemenea la Eugen Evu este muzicalitatea versurilor, "vraja melodioasă", urmare a unei ecuaţii personale: cuvânt plus muzică egal poezie…În special în "evroze", Eugen Evu domină un spaţiu populat de angoase şi spaime, de tristeţi şi coşmaruri şi chiar de revoltă în faţa acestei panorame a deşertăciunii contemporane, "acestui "orizont decapitat". "Evrozele" sunt "elegii exorcizante" care îl salvează poate pe poetul-om, fiindu-i refugiu".

Miruna Mureşanu

Fragment

.....Şi, pentru a nu se dezminţi şi a nu dezminţi motto-ul/extrasul semantic din H. Miller, Eugen Evu nu-l „iartă” de viaţă şi, deci, de superba aventură gnoseologică, nici pe potenţialul exeget al poeziei sale, biciuindu-i simţurile şi duhul orgolioase: „*Exegetule, laşule/ De mortul din tine/ Teme-te!*” (**Egloga**. Titlul, ca de obicei la pamfletarul poet, este ironico-sarcastic; de fapt, el trebuie citit „pe invers”: *Lasă idilismele, dulcegăriile şi pedanteriile letal-plicticoase, deci, asasine de duh* ***(prof. Adrian Botez, revista Luceafărul)***

Cuvent înainte

„”Boala profesională a scriitorului, este alienarea”. Asta a afirmat poetul Nichita Stănescu, comesean şi al meu de o seară la terasa Uniunii Scriitorilor din vila Sadoveanu.... Eram mirat, ca şi Mircea Micu, (el mai puţin) – de spusele idolului, căci idol era; viu, măgulit de atingeri şi pupăcios, împătimit, conştient sau doar cu slăbiciune firească, de ceea *ce i se întâmplă*. Îl zeificau!

„ Dragule ardelean,…Io scriu ca să mă suport, să nu ajung ca Labiş....Cât a trăit Labiş, eu nu am publicat în România”...Am avut şi o scurtă dispută, el susţinea că balada Mioriţa este din era protodacică, iar eu am observat că unul dintre „ verii primari” era numit „ ungurean” , deci porecla din Regat sau Moldova pentru ardelenii din Omperiul Austro- Ungar…S-a enervat….Şi i-am mai spus că balada circulă la noi în varianta în care cel ucis pentru bogăţia turmelor, era „ ungureanul”….Credibil, deoarece păstoritul cel mai perfrrmant a fost mereu cel montan… Şi l-am acuzat pe ţiganul poet curtezan Alexandri (corect a Licsandrei, nu?, pe moldovineşte!) – că a „ prelucrat” cultizând balada, ceea ce era un furt impardonabil… Alecsandri l-a demonizat, ori poate că funcţie de unde circulau variantele Mioriţei, originea celui demonizat era a celui „ de dincolo”… Mioriţa era astfel o parabolă…reglabilă, a resentimentelor şi vrajbei – iar *fratricidul nu altceva decât o variantă laicizată a mitului biblic*

Cain şi Abel…Asta cred şi acum. Că ab origine, mitul o fi fost o Dainã, ulterior coruptă, mai ales după secolele slavizării…este posibil, deşi Nichita nu a continuat polemica: mă privea doar, albastru şi subacvatic, perplex.

A cerut încă un pahar, iar Micu m-a înghiontit cu genunchiul, „ lasă-l, Eugene"…

(teze în paranteze)
Ajungă-i memoriei limpezimea ei ?

Nichita Stănescu avea interdicţie severă la alcool, însă nu uit starea lui, una terifiată, una profund suferindă psihic, o alienare la vârf... Zecile de corifei, unii ipocriţi, alţii sincer adulându-i opera şi prezenţa cvasi- boematică, de zeu şi apostol al „ antimetaficii", ba oracular siblinic apologet al „ necuvintelor",...au scris şi publicat o carte groasă, în care îl rugau, îl implorau, cu semnături, să nu mai bea, să nu se autodistrugă! Vreo 5o de apropiaţi, autori de toate calibrele, au editat chiar o carte masivă, cu implorarea asta, în zeificau pur-şi-simplu. De fapt o droaie de admiratori, convivi de o seară, uneori nişte măscărici pilangii, alteori versaţi de meserie „ contemporani", îl urmau ca pe un urs „ românesc", vorba lui Beniuc, în bâlciul deşertăciunilor matein, caragialisec şi urmuzian..
(Nu pot nega că am fost măgulit când mi-a dedicat pe loc un poem (pe un şerveţel, pe care l-a continuat pe verso-ul staniolat al unui pachet de ţigări chinezeşti…Asta nu m-a încurajat să pierd prima lui carte, „ Roşu vertical", în care elogia penibil comunismul, oţelarii şi minerii Hunedoarei, steaua kremlineză şi tot arsenalul obedienţei „ duios trecând spre glorii"…. Cosnider această carte a sa (editura Militară, 19679) păcatul originar al unei ratări egale cu cele ale lui Păunescu.) Oricum, Stănescu merita să fie şi el la …picioarele lui Eminescu, atât la Bellu, cât şi în manualele şcolare.

M-am gândit atunci când Nichita îl bârfea pe Labiş, se referea la o anumită atitudine de a umbla printre poeţi, de a fi „ promovat" sistematic de putere şi cerberii ei, de a repeta „ mucenicia" sfinţilor de Curte Veche filimonieni…Lui Labiş- esenianul, i se –întâmplase ceva asemănător. Era admirat ca genial, dar şi pizmuit, o liotă de ipocriţi ciuguleau din acest chin al cultului personalităţii acela, special, altfel decât cel din jurul „ bardului" Păunescu, care isteriza stadioanele, sau Ion Gheorghe, care scormonea „ megaliţii" şi descifra o atlantidă …carpatică, sau o hiperboree danubiană.. Nu departe, dar altfel,erau şi alţi doi „ lupi tineri" pe-atunci, Ioan Alexandru şi Ana Blandiana (Cecilia Doina)…. Erau diferite „ efigii vii", dar ai aceloraşi confruntări deseori extraliterare, o generaţie ce se smulgea cu greu din ghearele proletcultismului şi al „obsedantului deceniu" …Erau prăzi ale „ epocii" de mofturi balcanice, recidivând în conjuctura tulbure care prefigura post- modernismul; era un psihedelism în care prevala delirul vecin cu grafomania, exaltând „ experimente" de fapt abisale, devastatoare, care aveau să se răzbune cu fatalitatea indusă de propriul lor Fatum, orgolios şi înfometat de prozeliţi…

Alţii erau la Mogoşoaia, „ greii”, Preda adulat de Dinescu şi acesta gelozit de Ivănescu, erau ei, muşcaţi oricum de umbra roşie a Casei Scânteii, lomonosovista clonă a Moscovei...(Nichita era dezmierdat de amici cu „ Sergheievici”, aluzie la Hruşciov, dar şi la originea rusă, pe fileră maternă (de ei, bucureştenii „ de centru”, jonglând cu hiclenia puterii sinteziste, a turbaţilor activişti, eraui ei, romanticii muşcaţi de ispita post- modernismului, erau Iaru, Mazilescu, cu ale lor grupuscule eroice, tragice, erau ei, cu himera libertăţii „ rezistenţei prin cultură”, erau ei, de fapt cobaii Regimului cazon… Circul de idolatrizare a geniului (adulmecat de fa(u)ni) este cauza care îl va duce la alienarea egoului faţă de Sine, şi la destrămarea. La descompunerea identitară ce se vede în ultimele scrieri, ca în veritabile fişe de auto- observaţie clinică.... La acea masă, amfitrioana doamnă Shapira veghea ca Nichita extacticul să nu bea alcool, eu şi Mircea Micu gustam vin, iar lui Nichita, doamna îi aduse pe tavă un al doilea păhărel de „ votcă rusească”, de fapt, îmi şopti Mircea, *era apă chioară*! Poetul dădu peste cap „ votca” şi apoi pur şi simplu se scutură, ca după o trăie! ! „Brrre!...”.. Autosugestia funcţionase rapid. Evident înviorat,..a continuat să scrie ceva pe şerveţelul alb, apoi, incredibil, îi căzu bărbia pe piept...Aţipise ! ....Au venit doi amici şi l-au dus sprijinindu-l, clătinat, la un taxi...După nici o lună aveam să aflăm de moartea lui, care în curând avea să devină şi ea ...legendă. Ca la noi,,,moartea urma să-şi pună pecetea de sfânt al manualelor şi de „ bard naţional”…

Am revăzut şi traducerile sale, între care cea din sârbul Vasko Popa; ei bine, cred că acest exerciţiu a avut un efect curios asupra traducătorului, Vasko Popa este mai …stănescian decât însuşi acel Stănescu. Sau dacă vreţi, viceversa…Şi mai târziu aveam să aflu că celebra sintagmă” Patria mea e limba română”, era fix un plagiat după Camus, en vogue pe-atunci…Dar…ajungă-i …memoriei răutatea ei !

Consider că Poetul a fost de fapt ucis de propriul său limbaj. Parafrazându-l cândva pe Malraux,...scrisese „ Patria mea e limba română”...Cândva, şi Labiş, tot parafrazic, scria după Baudelaire, (Pescăruşul), acel Ars- poetica : „ Albatrosul ucis”... Mă opresc aici cu acestea....Poate că „ singur printre poeţi”, Marin Sorescu avea să înţeleagă acestea, dimensiunea asta stigmatico-parafrazică a liricii acelor ani..El a optat apoi pentru parodie şi ludism malarmeean, via Eugen Ionescu(vezi piesa lui „ Iona” ş.a.).Tragismul condiţiei cenzoriale, „ sinteziste” din sistemul totalitar, forţase o cale de apărare faţă de deteriorarea alienantă a culturii, în fapt, a Fiinţei, eşuând scrâşnit- diabolic în perversitatea limbajului („ patriei”...).

Şi mi-am amintit de Holderlin cu al său „ sfânt răgaz de a-mi cânta Patria”...Numai că marele mentor european al romantismului, versus Baudelaire, se referea la o patrie....metafizică.....Iar Nichita şi cei de-aproape, fanii sau imitatorii, - din familie mixtă, româno- rusă...,era un esenian, faţă de maiakovskianul din acelaşi maraton, Păunescu, ori faţă de ceilalţi idoli ai etapei : Blandiana (o blajină pe urmele Ninei Cassian), Ion Gheorghe (un iscoditor al

megaliţilor...), Io(a)n Alexandru – un religios în ceea ce numise ultralucid atunci„ Infernul discutabil”...

Vocale corupte şi maternităţi vitrege

De la Nistru, la Madrid, de la Iaşi, dân Bucureşti, dîn Sibiu, la Maglavit...

Începând cu însăşi numele de român- România,- avem două vocale corupte care nu aparţin neo-latinei noastre, „ A” şi „ I”...Formele lor corupte fonetic şi grafic, sunt : A-ul alternat cu „ Â”-ul, şi cu „ Ă”-ul... Vocala închisă „ â” (odinioară având şi varianta slavonică „ î” – din „i”, recent eliminată din gramatică, de Academie)- este frecventă la turci, sârbi (care nu au în scris vocala (citind consoana ca o vocală fonetică)- Sr(Î)bska, etc) şi la bulgari (popor turcic, stabilit în sec. IX în sudul Dunării), dar şi la ruşi, ucrainieni şi ruteni- *prin contaminare*.

Deasemeni, vocala corpută „ Ă”....Diacriticele sunt într-adevăr o mare problemă pentru „ galaxia Internet” şi practic vor dispărea din scrisul internet, necum din vorbire... Eşecul de acum un secol al unor scriitori şi lingvişti români – cu nostimul Macedonski- a rămas ceva exotic.... Slavizarea post- latinizare, practic, nu a încetat în istoria noastră de aici, înconjuraţi cum s-a spus , de „ o mare slavă”...Poetul basarabean Mateevici , când scria” Limba noastră-i o comoară/ în adâncuri îngropată” ...nu ştim la care limbă se referea, cel puţin dacă numele său are terminaţie slavică. Cred că totuşi la limba maternă a românilor din ţară şi din lume.

Am discutat despre acestea şi cu Cezar Ivănescu, - apropos de poemul său „ Tatăl meu, Rusia”- recent parafrazat şi de Florentin Smarandache prin cartea sa „ Mama vitregă Rusia” -şi de fapt totul se-ntoarce la Eminescu: despre „ Doina lui atât de tragică, atât de ...existenţială, atât de escatologică- vezi admiratul său Schopenhauer.

...Mai sunt şi alţi poeţi şi lingvişti români, (atenţie, mai mult cei moldoveni ! – vecini cu „ fratele” fost sovietic, dar problema este mult mai de adâncime, mai serioasă decât în aceste schiţări de idee. Ea aparţine mai mult, mai grav şi mai ...vital, Moldovei de peste Prut, dar şi mai dureros, românilor vechi de dincolo de Dunăre, aromâni, magleno- români,
Macedo- români, în Banatul sârbesc, pe Valea Timocului ş.c.l.

În traducerile mele din şi în italiană, spaniolă, franceză (limbi – surori neolatine) – am înţeles şi altceva: avem antecedente ale unor mari traducători italienişti (sau scriitori) – în sensul „ corupţiei” pro-slavonice, (ca şi în cazul filmului, televiziunilor, etc)- în sensul intruziunii slave chiar acolo unde echivalenţele româno- italiană sunt aproape identice ! Practic, avem o limbă pe

care o numim română(corect ar fi romană!) – cândva considerată Vulgata, (populară), acum fiind una modernă, europeană!) –

Ca dimensiune esenţială a unei Culturi! O limbă vie, care funcţionează, care este expresia Fiinţei naţionale .Literatura noastră o va cultiva, îi va valorifica cromaticile semantice şi hermeneutice, euristice sau eufonice, iar poezia noastră este cea care oferă continuu „ transfuzii” şi „ seminţe ameliorate” Arborelui nostru lingvistic, fie el unul – dihotomic.

Un adaos :

Citez titlul unei cărţi scrisă în ţigăneşte, română,germană şi engleză de talentata poetă româncă Luminiţa CIOABĂ, prinţesa familiei regale – legalizată după 1989 în România...capitalistă:

Poemurea dă aratarea thai ades

Nu-i aşa că sună foarte muzical, foarte plăcut auzului?
Traducererile sunt: Poezii de ieri şi de azi (în română)
Gedichte von gestern und heute (germană)
Poems of yesterday and today (engleză).

Traducerile valoroasei cărţi a prietenei noastre încă din anii 80, când autoarea trăia la Deva, sunt onorate de Mircea Ivăneascu. ***Îmi exprim repetat revelaţia unei mari prezenţe lirice- Luminiţa Mihai- Cioaba- a cărei operă conţine cel puţin câteva cappo-d-opere nu doar ale unei paideume limitate geo- cultural, ci uneia universale.***

Vă recomand să citiţi cartea Luminiţei..(editura Neodrom, Sibiu, 2007), prefaţă Mircea Tomuş. Am prozentat cartea în revistele Agero- Germania şi Romania Vip, Clipa (U.S.A.).

Poeta merită cu brio cel puţin un premiu al Uniunii Scriitorilor din România.

(Poemele Fluturii şi Îngerii ţigani...ajung pentru un mare Premiu european.)

De la Nistru, la Madrid, de la Iaşi, dân Bucureşti, dîn Sibiu, la Maglavit...

Aserţiuni sublunare

Hedonismul (mai clar, plăcerea senzuală, amorul) este delicata tandreţe a Naturii, are măsurile lui motivate de substanţă...de legile Viului, de Eros şi Psiche de yin şi yang. Restul e ipocrizie, prejudecată şi la extremă ...tezism mortificant, „ moarte de cu zile”....O complicitate perversă
a omului alienat cu propiile-o boli ascunse....Şi o boală pe care tu însuţi ţi-o ignori, ţi-o ascunzi, este nevindecabilă. Amanţii ştiu mai bine despre ce e vorba,

iar unele perechi sunt mai mult un fel de „ parteneriat” penibil, eşuat în proiect...De unde nefericirea inimilor.
*
Eroismul este nelaşitatea naturii.
*
Nu te lăsa rugată, ca să nu îl înjoseşti pe cel ce te adoră, te doreşte.
*
Subconştientul din vis, la trezire, uneori ne dictează fragmente din... altă dimensiune.
*
Carnaţia mortală a crinilor. Flori erogenice...
*
Femeia ca parte nevăzută a ta. Luna oglindind soarele.
*
Un poem ca o nuntă cosmică, hierogamie. Sclipăt solar în vârful de ac.
*
Un poet canadian (?), John Colombo, care îl imită parodic, totuşi, pe Walt Whitman. Ca Păunescu pe Maiakovski, Goga, Beniuc, Crainic, pe „ sfinţii închisorilor”...Psihiatria Socolină ar categorisi asta „ manie mesianică”...Aşa cum i-a fost viaţa, un spectacol flămând e sine, de gloriole, de avare, aşa i-a fost şi înmormântarea, la Bellu, de parcă au dat ultimul spectacol de cenaclu, la …poarta raiului ! Mediile au titrat „ Cenaclul în cer”, etc…Imediat au început laudele alor lui, dar şi detractorii, care pe care…Sinistru! A lăsat o avere de „ numai” 3, 6 milioane euro, în conturi, şase case şi altele, plus opera pe care editorii se vor bate, ca să speculeze evenimentul…A doua zi de la înmormântare, mediile dezvăluie că avea copii din relaţii extraconjugale, de cân d era cu Constanţa Buzea. Ea însăşi ascris o carte în care dă detalii despre infidelitatea şi erotismul lui…Deocamdaă, sunt doouăp gemene şi încă o fiică, grefieră la Bucureşti…Se vor bate, desigur, pentru a primi ceva din avere…Nimic mai …descalificant, inclusiv post- mortem.
*
Cugetul este Mişcare cosmică. Poezia este zbor al cuvintelor înspre tropicele Visului.
*
Starea... ca dimensiune imaterială a spiritului (fiinţei). O formă coruptă în materialitate, starea ca avere, ca bogăţie, Stare reductivă la condiţia strict-materială. La extremă, „ sărac cu duhul” : Tradusă corect, sintagma biblică este : „ blând, blajin cu duhul” ,ceea ce e altceva. Prefer să mă ştiu bogat cu duhul. Kant definea că „ omul natural este moderat nu cu privire la sănătatea viitoare, ci datorită bunăstării „ prezente”. Idealismul...
*
Etimonul „ id” – (de la id- entitate, de la ego) – este rădăcină şi la : idol, idealism, ideologie, ideal. Pro memoria.

*

Uneori, un enunţ, o sentinţă, un aforism, şi întotdeauna o exprimare axiomatică, sunt mai mult decât poezia unui geniu.Să tindem spre lirica impregnată de aphorie. Sophia, filosophia- aşadar amorul faţă de Inteligenţă, cunoaştere înaltă.

*

Fiecare om este un răspuns al divinităţii întors omului.
Omul atribuie răul diavolului, iar binele lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu s-a auto-definit „ mai presus de bine şi de rău”, iar ipostazele Lui sunt divergente în omenime : ba absolut iubitor, ba gelos, ba pedepsitor, ba indiferent (neutru)..Toate aceste atribute par a aparţine de fapt însuşi omului cogitans,via omului religiosus, aşa numit de Mircea Eliade.

*

Cugetul zboară, este inefabil, nu se târăşte. Nici măcar plantele aşa- numite târâtoare, nu se târăsc, ci umblă.

*

De fapt noi înnotăm într-un Ocean de gaze : oxigen, hidrogen, azot. Suntem fiinţe acvatice, ieşite în aer, visând a zbura.

*

Omenirea are stocată enorm de multă Memorie, cunoaştere, înţelepciune....Şi totuşi, preferă a redescoperi mereu alta, fără a mai valorifica valorile perene....Cei geniali au re- descoperit de fapt, codificate în parabole, alegorii, relgii, mituri, legi pe care apoi le-au semnat, cu seninătatea plagiatorului... (Einstein, Bohr ş.c.l.).
Colegii mei din arealul cultural....care la revoluţie şi-au „ rectificat” trecutul compromis,....Cum spunea un umorist francez „ un trecut în preparare”, voila ! Un fel de impuls reminiscent al...conştiinţei sieşi vinovată. Suntem mai slabi ca natura. Dar natura este ...imorală. Astfel că moralitatea este un fel de suferinţă a egolului faţă cu Sinele.

*

Gabriel Liiceanu eşuează în sintagma „ ipocrizia filozofiei”....Problema este a atribui prin extensie, ceva care te doare pe tine, unei categorii.

*

Cred că valoarea supremă spre care e necesar să tindem, este de a rămâne în Demnitate.

*

„ Bolile indivizilor sunt bolile societăţii” (pro memoria)

*

Îmi prepar orarul mărunt, uneori derizoriu al zilei, funcţie de cum am dormit, m-am odihnit.

*

Sinistre acele biserici subterane...captive în teluric....Sau cele cu ziduri din cranii sau oase umane...Ele nu tind spre divinaţie, ci conţin un reproş, mai degrabă.

Deci sunt mausolee, cripte, orice, dar nu temple. Ca bunăoară artele horror, negre, delirante, sau aşa-zisele curente underground, psihedelice, etc.

(Dorul de sine, - dor de noi înşine ?

Pathosul trăirilor (mentale şi hiper- senzoriale...erosul în confruntare cu psiche... exaltarea stărilor abisale- asta s-a petrecut după traducerea poetului sârbo- român Vasko Popa şi aventura Premiului Struga, şi apoi fluturarea unei posibile nominalizări Nobel, voila!...) de fapt arderea suprasolicitantă a etapelor, întru perfecţiunea la care tinde, empatia deseori epuizantă, întreaga sa operă ce se prefigurează întâi în interioritatea, ca să se comunice prin scrierile sale celor contemporani şi ideal viitorimii, cer o jertfă. Este jertfa sinelui faţă de sinele lumii. Inteligenţa de acest tip, creativ, inventiv, trepidant, este cea mai energofagă. Nimic mai logic, devreme ce creativitatea este suferinţă şi autovindecare, catarsis, act al dăruirii de sine, dor de îndivinare, Stare recuperatorie a vârstei pierdute...Magia artei este în funcţia ei de a (se) consuma cerebral- afectiv, pentru a
regăsi starea de Înnoire, de copilărie- paradis pierdut....De aceea, arta este şi joc, este şi instinct de vânătoare...(Am numit asta „ vânătoarea de curcubeie”, ed. Hestia, 2009).

Alienarea cyborgică ?

În actuala eră tehnicistă a electronicii, cu frisoane cyborgice, omul care scrie se va schimba drastic, virtualitatea, Galaxia internet , interferează cu galaxia Gutenberg,
iar unii vor cădea victime propriilor aspiraţii de comunicare
elevată...asemînătoare celor
te tip religios. Psihologia îşi explică propriile avataruri. Câtă vreme avem nevoie de Modele, care ne inspiră, care ne aduc acalmie faţă de spaimele existenţiale, de finitudine..,care ne cer a le urma, care au asupra inimii şi minţii noastre efect „ magic”, oameni chemaţi şi uneori temporar nechemaţi, dar fanatizaţi (...), sacerdoţi moderni, despre care vorbeşte Umberto Eco,...opera este deschisă şi ca atare Fiinţa se transferă, palpită în „ ceilalţi”, iar cel ce o dăruie din preaplinul Stării poietice, creative, (imitatio Dei..), va risca alienarea, va arde din propria-i lumină, când combustia se va epuiza...Prin aceea că Misterul Fiinţei este el însuşi alienant... Însă devreme ce asta ni se întâmplă de milenii, ...nu avem a ne teme de Urâtul pe care Baudelaire îl limita drept cauza tuturor stărilor noastre ....Să credem în cosmicitatea fiecărei particule, idei, în starea visată şi starea gândită, să credem în noi înşine. Şi nu ne vom schizofreniza. Nu ne va înghiţi „ akhaşa” virtuală, stihială, a computerului...
Visul va „ procesa” superior acestei invenţii- necesare- ceea ce realitatea exilează şi stochăm involuntra în subcortical...Eu am încredere, eu iubesc geniul

Visului, nu mă te de coşmare, deoarece ele devirusează subconştienul şi vindecă...natural. (Asta înţeleg după 66 de ani şi 45 de cărţi trăite – visate-editate)...

Sper ca şi această modestă punere în pagini a lucrului meu literar, în mod jurnalistic, avid de a extrage semnificaţii şi metafore din Real,... lucru de scrib în teritoriu..., scris cotidian şi nocturn să fie agreabilă pentru cititorii curioşi a diseca modul în care „ patria noastră” , limba maternă, ne primeşte în dar, sau ne resoarbe în misterul Cuvântului nu doar făcut, ci şi născut...A iubi geniul, poate fi a ne iubi **pe noi înşine. Din preaplinul Sinelui.**

Despre noi înşine (II)

Motto: Nuoi, romeni, siamo in paradiso de'l Diabolo" (un poem medieval al romanzilor elveţieni)

„Cine este omul care scrie, omul care îşi trăieşte oglinditor creativitatea ca Har, de unde avem verbul „ a fi harnici", dragă Maria Petrescu?....Să încercăm aceste texte încrucişate împreună,spre a se (ne) consuma energia care astfel se înnoieşte pe sine.. Primeşte-mi elogiul: eşti „ traduttore", ci nu „ tradittore"! Iubesc asta! Îţi recunosc sincer că îmi insufli, cu excesivă modestie, a bunului simţ, ceea ce numim „ curajul inimii" .... Câteva gesturi ale Domniei Tale, mi-au redat curajul destul de subţiat, indus de o anume teroare a derizoriului social.Scriitorii români nu sunt bogaţi, nici nu le-ar face bine, dar nicidecum săraci ... cu duhul. Corect tradus, „ptohos to pneumati" înseamnă „ blânzi- blajini cu duhul" - ceea ce e deloc anecdotic !

Începusem cu prietenul de departe - însă aproape- prin deschiderea sa în rubricile Forum şi Cultura, ale Revistei Agero din Stuttgart- cu al ei director fondator, Lucian Hetco, el însuşi poet şi filosof, un dialog „ încrucişat" şi a urmat o stingheră, nedorită tăcere. Să ne „ încrucişăm" textele, sperând că lectorii răbdători vor accepta asta fără a fi reduşi la tăcere, ci dimpotrivă, având noi buna- credinţă-voinţă de a comunica prin coparticipare afectivă. Au sporit fenomenal suferinzii alienării în Mulţime, anxioşii, nervopaticii, în umbra dogmei care secularizează şi induce sistematic în mulţimi stigma vinovăţiei neiertate, dincolo de fumigariul tuturor colateralelor, ale răscumpărării prin crucificare. În ţările latino-americane, cucerite cu crucea şi spada, noua conquista de acest tip (sincretic- religie- putere), auto-dafe-urile

sunt de un primitivism halucinant. Fanaticii se auto-răstignesc în public, refac drumul Durerii, Golgotei în ritualuri de teatru ambulant, cer să li se pironească trupurile, adică asistăm la tortura terifiantăă, sadomassochistă, a unori alienaţi mintali.

O religie care s-a zidit catedralic, vorba regretatului Artur Silvestri, pe ideea Culpei originare şi de cruzime inumană, pare mai degrabă o suferinţă prishică, a patologiei deja ancestrale. Practic, specia umană este damnată, este o specie pedepsită „ încremenită în proiect" (Pleşu) - ceea ce ne aminteşte de sentinţa elohimică: „ să-i oprim, ca să nu ajungă la fel ca noi, să nu ajungă la ceruri" (Geneza).

Cei mai autentici poeţi religioşi occidentali, de la Hölderlin (întemeietorul romantismului european), prin Novalis sau Rilke, par a fi în grila lui Bubber, hassidici. Hassidismul evreului care trăiese în Germania nazistă, nu este departe nici de însuşi Nietzsche, criticul cel mai înverşunat al celor mai sus evocaţi, violent în a combate religia înjosirii, umilinţei şi auto-dafe-ului (vezi „Amurgul idolilor") .

Omul pedepsit, căruia de fapt i se atribuie culpa luciferică, a „rebeliunii şi trufiei", ar fi fost oare omul de tip ascetic în sensul celui ce-şi suportă şi găseşte rezonabil să-şi slăbească şi să-şi deprime întreaga sa organizare, fizică şi psihică", aşa cum îl definea Nietzsche Omul suicidar? Omul auto-răstignit în ideea (de fapt a gnozelor antecreştine), de a se chinui şi accepta chinuirea, pentru a elibera duhul divin captiv în corp?

Poetul suicidar originar evreu, o vreme în România, cel ce s-a sinucis în Sena, avea o viziune teribilă în acest sens: el văzu, într-un amurg, un om singur pe ţărmul mării, aplecat, conturat pe cerul valpurgic; asupra sa, în spate, spiritul care-l chinuia vampiric, râdea bestial, bucuros de suferinţa trupului aceluia. *VIAŢA*, darul pentru *OM*, primit şi menit firesc a continua, a se transmite, poate fi ea un fenomen autodestructiv? Are omul în psihicul său inoculat un soi de morb suicidar, autodesctrctiv, câtă vreme noi ştim că din Creaţie, creativi ar fi să fim, la rându-ne? Pecetea catarsică a Divinului este cu totul altceva, este nu stigmat, ci semn al Viului eternităţii ubicuităţii Primului (cel niciodată ultim!), al nostru *Mister*, care ne e însăşi existenţa, fiirea, fiindul, cum scrie Heidegger, te rog să reciteşti „Imaginea omului şi imaginea lui Dumnezeu" a lui Carl Gustav Jung, cel de după despărţirea de Freud.

Există materie vie şi materie nevie.Nimbul sacru al acestora este logic a fi realitatea vie şi cea nevie, prin aceea că ele se deduc din duh- spirit şi coboară în suflet, întru a-l reînălţa faţă de instinctul genomic al omului, ancestral, ci nu dobândit,(indus religiosus), de a învăţa să moară. „ Nu credeam să-nvăţ / a muri vreodată", Eminescu). Creatorul este manifest în Opera sa Vie, omul. I s-a

atribuit, înălţându-ne fruntea rezonantă cu bolta aparentă a Cerului, chip şi-asemănare cu Tatăl (Pater). J. Maragalll afirmă că creativitatea este nu doar una a id-ului (privilegiat), o stare colectivă a spiritului omenesc.

Suntem hassidici ?

Este tulburător şi de cunoscut hassidismul pledat de filosoful evreu din ghetoizata Germanie, Martin Buber. El cere un „ angajament la nivelul actelor" faţă de om şi Dumnezeu, a întregii vieţi sufleteşti a individului şi a comunităţii, societăţii. Ce anume face Hristos, cel ce se desparte de esenieni, preferând să se implice în mulţime, să fie actant în acest sens hassidic? Şi ce anume fac apostolii, iniţiaţii, iar prin extensie în lumea noastră ultra-luciferiană. (Ccunoaşterea este definită a fi luciferică), savanţii, geniile omenirii de azi, dacă nu se implică prin „angajament la nivelul actelor"? Scriitorul asta face, el este deopotrivă psihologul, medicul, catarsicul, iluminatul, adică noul sacerdot al „ barbarilor", de care ne vorbeşte genial Umberto Eco.

Rabinul (Învăţătorul), ci mai secundar Păstorul, prin aceea că în paideuma deşertică, precum şi în cea montană (!) - umanitatea a depăşit demult viziunea model pastorală, a turmelor, a gregarismulu i... Suntem în „ satul global" şi noi, cei din Est, cu atât mai mult, suntem aici, „ între plug şi computer"... Cultivaţii, oamenii de cultură, sunt în eroare gravă când sunt actanţi ai neo-Idolatriei (va VIP-uri „ monştri sacri" şi alte holywoodiene paradigme, pardon - doctri-dogme ! Conceptul hassidian de „ tsadiqim" - este: „ nu acela de a ne pronunţa despre ţări şi naţiuni, ci de a ne rosti zi-de-zi,,în prezentul nostru continuu, unicul timp real!), despre faptele mărunte şi despre demersurile decisive ale existenţei unui individ, existenţă finită şi totuşi infinită"!

Cine este omul care scrie, omul care îşi trăieşte oglinditor creativitatea ca Har, de unde avem verbul „ a fi harnici"? În lume, aşa cum o percepem, într-adevăr, nu există nimic corporal care să nu fie suspectibil de a fi luminat, iar poetul are darul de a stră-lumina şi jertfa (de sine) de a comunica- cumineca, împărtăşi, prin practicarea vieţii ca una poematică, dacă vrei psalmică. Admirabil în acest sens îmi pare cel pe care recent l-ai tradus şi în română, marele poet contemporan, palestinianul Munir Mezyed. Îţi mulţumim de acest (sin) tonic dar şi fie primit!

Despre „ monştrii sacri"

Mă întorc un pic la verva ce o resimt faţă de hassidism, deasemeni tonică pentru sufletul meu slăbit, însă nu! , ci prin asompţiunea definită unic de Roland Barthes, întărit: ceea ce ne reumple de curaj după ce am pierdut, prin aceasta de fapt triumfăm spiritual (!) - este calitatea actului determinată de Sufletul Omului.

Asistenţa spirituală decide că „ sensul lumii ne conduce spre scânteile divine (din Logos-ul etern creativ...) .Sensul este în Noi Înşine. Dacă poetul sanctifică lumea, necum o ia în poesieune. Cum am scris într-o aphorie: „A iubi nu este a lua în stăpânire". Desfid fricoasa idolatrizare, cea care, vai, nu este veneraţie , ci idolatrizare măruntă...Atenţie, din rădăcina asta - IDO_ ne vin în cale altele : idee, dar şi ideal, idealism,....iar etimonul a toate este ID-ul....Cel deloc ...patapevician ! căci nu de profeţi batjocoritori are nevoie urgent omul !

În fine, consider că aparţin, ca mai toţi poeţii ardeleni şi vrânceni, parte şi bucovinei- moldoveni(...), paideumei MONTANE, iar dacă profet m-au numit unii, eu nu sunt unul deşertic, ci unul zalmoxeean, fără exaltările misticoide ale noului protocronism cel pe drept cuvânt dezavuat (teoretic, deloc parctic, adică ...actant) de Nicolae Manolescu; cel de ieri, idem cel de azi !

Nu sunt un adept al ascetismului, necum al celui de tip „ văgăună" - „peşteră", ci dacă nu ofensez pudibonzii, pot fi un poet sanctuaric, al incintei. De ce nu am defini CAPUL un sanctuar purtat, o incintă, un labirinth, un chivot, un graal? Capul, ci nu pântecul femeii, cum rătăceşte Dan Brown, în „ Codul lui Da Vinci". Altfel un roman policer de cea mai. Umberto-Eco-ianã, savuroasă speţă de consum. Semiotica mea tinde a fi practică, a practicianului, iată aşadar cum sunt şi eu un hassidian! Aici, în Exilul interior, aici, în diaspora de „ acasă"...Aş fi acelaşi, oriunde aş trăi, fie şi în acest nou şi teribil Exod, al românilor plecaţi la muncile Idolilor.Un glob cu alte râuri Vavilon, aolo unde omenimea, altfel, asta face „ şezum şi plânsem„. Plânsul nostru este de fapt cântec, divinaţie, sfidând şi penetrând sublim timpanele surde ale celor care strigă, urlă : Noi suntem zeii, noi, idolii! *„ Monştri sacri", voila !*

Meditaţii la Apa Sargeţiei (III)

Îndrăznim a dăinui în speranţa că Omul este pregătit, prin naştere, viaţă şi moarte, unei cauze mult mai mare decât au întrevăzut geniile...Iată demnitatea, şansa noastră.Secretele controlează

lumea,dintotdeauna. Ceea ce este conspirativ, deci imoral şi în contra umanului. Adevărul absolut, desigur, nu ne este accesibil, însă dacă am avea unul folisitor cât mai multora, am avea şi dreptate.
*
Captivi în Proporţii
numărându-ne
şi uitându-ne morţii,
neîntregi, ne deplini
nici ai Vrerii,
nici ai sorţii...

Cei ce mi-au făcut rău, cu voia lor, m-au menţinut lucid, mai mult decât prefăcuţii care pretindeau că îmi sunt amici, confraţi, sau „ exegeţi”..Cu toate astea, nu cad în prostia de a le mulţumi, tot ticăloşi au fost şi vor fi. Aici sunt în amar acord cu sărmanul Iuda, vezi Evanghelia lui apocrifă...Oare nu a fost el cel mai iubit dintre ucenicii Domnului?
Vezi, aşadar, cum exigenţa ta, dar mai ales însufleţirea ta altruistă, mă stimulează a scrie, a mărturisi prin mărturie, cum altfel ? Da, sunt adept al Hassidismului...Sunt fostul esenian, cu unele abateri necesare : nu sunt pentru comunismul lor în viaţa comunitară: de pildă, împărţeau şi muncile, şi amorul cu femeile, în comun... Acolo, lângă Marea Moartă, a încolţit sământa stranie a „ chibuţului mondial”, idee probabil plagiată din robia lor în Mesopotamia, şi mai de dinainte, de la Altanţi? Sunt ACTANT, sunt un TRIALIST, cum se considera marele filosof austriac ... Şi totuşi încer să rămân eu însumi, practicianul, auto-cunoscându-mă ...artistotelic...” Urmează-ţi zeul” era una din sentinţele socratice...Eu pot fi propriul meu zeu, oare nu a spus chiar Hristos „ şi voi puteţi fi Dumnezei”? Foarte altfel decum Nietzsche . Şi desigur nu am nimic în mine, nici de saducheu, nici de fariseu, nici de cărturar. Ştiu prin aceea că cred, sau cred, prin aceea că ştiu, mi se relevă. Este şi asta tot demnitate, consider...
Şi îi mulţumesc Proniei că mi-a lăasat sfântul răgaz de a-mi cânta Patria - parafrazându-l pe Hoederlin: aşadar Patria Cerului. Număr invers durata vieţii, orizopntul ei de aştepraare...Împart ziua în 24 de ore, orele în cate 60 de minute ....şi constat cu acalmie că pot spera a trăi mai „ mult”, decât aş număra în ani...
Nimic mai analogic decât seminţele şi cuvintele....Ah, da, şi stelele cerului...Frigul nocturn, sudafrican, al poeziei...Religiile sunt ale omului pedespit, al robiei, nicicium ale iubirii paterne. R. Theodorescu : „ Ţara lui Urmuz....A uita să adauge ache, Hurmuzache, adică Hurmuzakis...Sclav al propriilor umbre... Muzici care încă tac. Muzici care zac. Muzici increate. Muzici surde...

** primele două episoade au apărut în Revista Agero(Germania) şi în Cartea întâlnirilor.*

Grafeme

Unicitatea omului este măreţia şi drama sa. Uneori triumful, gloria, resacralizarea, îndumnezeirea. Itinerariul este cel al iniţierii şi al auto-cunoaşterii socratice.
*
Am cunoscut în viaţă numeroşi scriitori, de toate calibrele. Toţi semănăm, prin diferenţiere.
Timbrul ne este stilul, omul este stilul, cum se ştia.
*
Viespii, albinele, ca nişte electroni zburători. Sau doar quarci..
*
A scrie literar, este cercetare şi SF, anticipaţie. Este smulgerea spre starea de zburare a fiinţei, este speranţa şi levitaţia per astra. Starea ne este nirvanică.
*
Eminescu scria: „ Oamenii se împart în două(categorii) –unii caută şi nu găsesc, alţii găsesc şi nu sunt mulţumiţi”...A se revedea legea a treia, a „ dinamicii”, a lui Hegel, legea Hazardului: „punctul de interferenţă a două cauzalităţi opuse” ...
*
Adolphe Taine : „ Omul este un animal de speţă superioară, care produce filosofii şi poeme aproape la fel cum viermii de mătase îşi fac cuconii iar albinele stupii” ....Poezia mea ia forma fagurilor, mai ales cea recentă, definită „ mitopoema”...Uneori, foşnetul ei e de mătase, alteori doar de desfrunzire lentă, ca încetinire a morţii....Sau ca situare, am scris că în text, sunt „ în interiorul ninsorii”...
*
Marele poet român Adrian Maniu : „ Omul cu vorbă grea, cu dreptate neînţeleasă/ închină în jug răbdarea/ pân-la răscolitoare izbucniri” ....Cam baroc, însă autentic.
*
Mircea Eliade : „ Omul modern, omul civilizaţiilor tradiţionale ar putea riposta, printr-o contracritică echivalentă cu o apologie a tipului de existenţă arhaică”... Ceea ce încercăm, ceea ce facem!
*
Cuvintele prin poezie, sub starea poetică, sunt seminţe....Suntem seminariştii interminabilei dispute...Nu ne consolăm cu finitudinea, prin aceea că Fiinţa nu se consolează.Nu are cum.
*
Poetul austriac- bănăţean Nicolaus Lenau :

...Cel tânăr crede viaţa o grădină/
Şăgalnic zorile-i zâmbesc mereu/
În el totu-i speranţă şi lumină/
Cer îi e lumea: omul, Dumnezeu...
„...şi amarnic
ne smulge inima o Putere
căci tot ceea ce este ceresc
cere jertfe”

Holderlin

*

Reţinem sintagma lui Abăluţă: „ Violenţa memorie pure”... Dar nu suntem de (în) acord cu ea. Memoria străpură ...râde , ea cultivă în noi bucuria, extazul de A FI!

*

A deveni...Fiecare îl plagiază pe Dumnezeu. Imitatio Dei. Sau oarecum mimesis- poesis.

*

O altă sintagmă, privind femeia: „ Femeia, fiica bărbatului” (Ion Luca).

*

Lucrul poetic- cogitans, este ispita re-ligio (refacerea Legăturii cu divinitatea)...Este puntea (spectrală, luminoasă) dintre cortex şi neocortex, voila ! Conflictul întru reunificare între Ego şi Sine. Logodna, aşadar ceeea ce este al Logosului primordial, întinerindu-se pe sine mereu.
Prin sacrificiul Creatorului în Opera sa vie.

Hieratice

Sfânt trup şi hrană sieşi,/ Hagi rupe din el (Ion Barbu)

*

Reînvaţă să spui „ te iubesc” şi „ iartă-mă”. Iartă-te pe tine însuţi.

*

Ceea ce spui- scrii, ţie însuţi întâi îţi spui.

*

Esenţialul nu este semnificantul, ci semnificatul. Prin este doar învelişul, celălat sâmbure; însă acel sâmbure care este încarnat în fruct.

*

Fructul nu e bun dacă îl muşti, ci dacă îl guşti.

*

Tulburătoare aceste două cuvinte, RUT şi SĂRUT..
Este disntanţa dintre muşcătură şi sărut...

*

Insinuarea, în artă, este superioară spunerii directe. Este rafinament, este parfum, culoare, savoare, este mister în oglindire.

Aventura limbajului ca sistem

.... Acest continuu îndemn, impuls interior, al didacticii, al învăţării (lumii), şi cultivării predispozitive a empatiei, ca un super- simţ...Gândurile, ca vase comunicante, ori poţi spune că textul are o mişcare browniană.
*

Curios lucru, înainte de război, subspecia foiletonului era foarte gustată, pribabil că făcea dependenţa cititorului nerăbdător a se adânci în lecturi grave...Un soi de predecesor al consumismului de azi, al mediilor, dar mai ales al video- mediei.... Mai clar, foiletonismul s-a disimulat în clişeismul telenovelistic de azi...În seriale...Doze servite zilnic, ca ştirile, ca reclamele care au eşuat deja în idioţenie, în kitsh....episodic.
*

Popoarele semitice aveau un zeu suprem, numit Tatăl oamenilor...ANNAKIE ....amintind izbitor de acei ANUNAKI despre care vorbesc tăbliţele din Sumer, descoperite şi descifrate de Zecharia Sitkin ş.a..(Fiii lui ANU...) ....De unde pare-se vine şi denumirea – măsura giga- temporală, cosmică,(precesională?) de Marele An, ca dealtfel şi cea a anului calendaristic.
*

Istoria înseamnă conspiraţie...Iniţial una atribuită entităţilor cereşti, comsice, extraterestre, debarcate pe planetă şi cu scop creativ, conceptual sau ciclic corectiv al evoluţiei prea greoaie a Naturii (evoluţionismul) – aşadar între evoluţionism şi creaţionism este o cale de mijloc...
A conspira este geniul absolut al Inteligenţei cosmice, iar aceasta se poate constata şi în „ profan”, ca model numit luciferic ....Lucifer se traduce „ Purtător de Lumină” (Lux Ferris)...
Cunoaşterea luciferică este şi ea conspirativă, „ uneltire” aşa demonizată de dogmatrină, (dogmă- recte doctrină!), de şablonarzii extremelor mereu divergente...
*

Într-un fel, istoria speciei este una a războiului „ special” dintre Feminin şi Masculin, dintre Femeie şi Bărbat – ca să se „compatibilizeze” (genetic şi psihic), cele două Principii energetice, activ şi pasiv; scopul fiind împreunarea, (refacerea androginică...), fertilizarea, naşterea, continuitatea, prin evadarea din DUAL (Doime), în TRIAL (Treime, Teandră, Triadă) – prin FIU (descendent) – elementul vital continuator.
*

Cum am mai scris undeva, cred că avem sintagma „ limba maternă” şi nu „ limba paternă”,..deoarece femeia – mamă a fost şi este cea care îşi învaţă fiii să vorbească, înainte de şcolarizarea instituţională şi apoi societatea. Aaâşadar ceea

ce a fost în milenii Matriarhatul, a fost cumva abuziv urmat de Patriarhat, de unde numele ţărilor, cel de PATRII...Atunci cum ar fi mai moral...să zicem : Patrii sau Matrii, Patria ori MATRIA ? Curentele ecologiste, feminismul, desigur, fără fundamentalisme, ar avea ce dezbate în acest sens...
*

Au existat perioade în anumite zone când femeile erau „ masculinizate”, vezi mitologia greacă mai ales,...Şi acele Amazoane eroice, precum cele din sud.... Ceea ce a avut şi un efect nociv, acela de hermafroditism, şi riscurile sporului de natalitate ale vremii...Deci războiul dintre bărbat şi femeie este de fapt de dorit unul simbolic, ritualizat- conscrat prin instituţia familială, ...cheie a procreaţiei fireşti....Legătura inelului, logodirea...

Logodna are etimonul LOGO (cuvânt, dar şi legătură) ...Corect când zicem OM zicem DOI, bărbat şi femeie, OM şi OAMĂ, doime întru ÎNTREIRE...Precum în cer, aşa şi la oameni, nu ?
*

Femeia, Matria (Meter, Materie- MATRICE) – a fost divinizată, ea este trofeul cel râvnit prin Legea Naturii – laborante,...ea este brazda şi el este sămânţa, de un de numeloe vechi al neamurilor, cel de seminţii...
*

Iţi voi ceti „ Un nou poem androgin”, dragă Vic,. şi il retin, desigur...Incep prin a înţelege şi primi...titlul. Micile noastre crize ale scrierii poetice, sunt, de fapt regăsiri ale sinelui sferic, androgin, care ne sunt ale Fiinţei. De la senzual spre interior, draga mea poetesă a ...formelor fixe...Ele, formele, devin tiranice, trebuie să le străpungem, inevitabil verbul este " a penetra".. Nostim, îmi sugerezi o idee: ori poem ori poema ? Masculin sau feminin ? Eu am uzat de " poeseu"...

Weekend fertil...!

*

Parcă Liiceanu titrează ceva despre „ ipocrizia filosofiei”.. Este criza celui ce nu a parcurs itinerariul propriu, ci pe colaterale, ba Nae Antonescu,...ba Petre Ţuţea, ba Cioran, ba Ianoşi, ba Pleşu, ba Noica...Secătuirea acestui demers este rece, este hiper-lucidă, deci fără patosul mistic necesar.
*

Îmbină, combină şi vei recuceri.
*

Aceste olginzi cu picioare...(unele dame)...
*

Răul este activ, deci eroic, binele, blândeţea, cumpănirea, sunt molatece, sunt laşe. Amară dilemă.
*

Să ai un temperament tropical, într-un trup nordic... Să fii o erotică hipersenzuală, în ţoale de

Mironosiţă....Ca acelea ce pe vremuri cerşeau culcate pe spate, să le posede pelerinii, în convingerea religioasă că se dăruie Domnului.... Sau înţelegând că a te culca cu ideea, este a fi mireasa lui Cristos... Dar parcă măicuţele de genul celor de la scandalosul Tanacu,...nu tot asta cred şi fac, cu osârdie ? Sau cele ce se auto- mortifică, sinistre, la margini de drum, ori prin talciocuri, bazaruri, te miri unde? (v. *Lacrimi şi sfinţi*, de EM Cioran).

*

Hainele preoţeşti, specific feminine, (absenţa pantalonilor), sunt suspecte de neţinere în frâu, ca să zicem aşa, a poftelor care sunt şi vor fi ale firii....Este ceva pervers în asta....Pe unii îi poţi lesne suspecta că nu au nici chiloţi....Am văzut popi care se urinează ca femeile, îşi ridică fustele- robe, şi udă iarba,apoi se şterg în felul ţărăncilor, no problem.

Asta da, ştire !

Respectând prin milenii ordinul Creatorului (creatorilor?), oamenii s-au înmulţit şi au umplut Pământul stăpânindu-l, cum vedem: *modalitatea* acestui imperativ al sporului de populaţie, nu a fost conţinută *explicit* în porunca divină.

O ştire din 16 oct. 2010, la Televiziunea Română, îi pune în inferioritate şi pe biblicii regi ca înţeleptul Solomon, cu cele câteva sute de neveste, şi pe cei care fertilizeau zeloşi, inclusiv prin regulile unor tronuri, biserici, sau alte sisteme mai mult ori mai puţin legiferate...

Populaţia globală atinge aproape 7 miliarde, spun statisticile. Procentul celor viabili este dezastruos, iar homosexualitatea infertilă creşte şi ea. Hermafroditismul este şi el ujn fenomen deviant în explozie... Ordinul divin, demiurgic, este pericilitat!?

A încetat din viaţă poligamul, la vârsta de 94 de ani, numit Akuku, care a avut peste o sută de soţii, legale în Kenia, de unde au rezultat ... 210 copii: 104 fete şi 106 băieţi...!

Numărul nepoţilor şi al strănepoţilor ar rezulta un mic popor !

Este foarte probabil că sănătatea urmaşilor depinde de compatibilităţile şi variaţia genomice ale perechii este mutiplu şi direct proporţional- viabilă cu diversitatea strict- biologică- sexuală a acestora. (În U.S.A. secta Mormonilor este şi ea în vogă).

Cei din antichitate ştiau, pare-se învăţând de la „ zeii civilizatori", modele, pentru, şefi de trib, şamani, preoţi specializaţi în deflorare ritualică,dar şi faraoni, împăraţi, regi, cuceritori şi până la unii oameni politici de azi... Endogamia sau incestul, contactul consanguin etc, dimpotrivă, sunt factori de risc cu grave urmări, după cum se ştie.

Dincolo de prejudecăţi, se poate spune că omul a fost nu obligatoriu un centaur viril, cât un om care a înţeles că funţia întreţine organul şi altfel zis, că a respectat eroic porunca din Geneza biblică... Un lucru tulburător rămâne nu

hedonismul modern, ci explozia fără precedent a fen omenelor distrofice, a rateurilor genetice datorate mediului, moravurilor, legilor oprimante, (cu scop de a controla natalitatea ca factor economic – productiv...) sau a sărăciei crunte, medicamentelor, narcoticelor, etc. Deasemeni, evidenţa că global are loc o tot mai accentuată hibridizare inter-rasială,...ce pare a disimula de fapt un sens incontrolabil al Naturii, care se apără determinând procreaţia viabilă, fie ori nu dirijată, fie sau nu manipulată, fie sau nu conştientizată ca atare de toată omenirea... Dacă în istorie aceast fenomen a fost relativ lent, prin migraţii, strămutări, colonizări, războaie, politici imperiale, regionale, etc...Azi pare-se acesta ia amploare cu adevărat mondială...

Urzeli şi panseuri

Când doamna ministressă a dezvoltării şi turismului, altfel sexy şi tare de tot cu brandul ei „ de ţară" Frunza (Evei...), în Carpatian Garden(sau poate grădina Maicii Domnilor?...) Elena, soţia dlui Cocoş, nu va mai avea pseudonimul Udrea, îi va veni la cap...mintea cocoşului? Şi încă ceva : oare de ce a zis în campaniea electorală (elect – alegere, orală...sex oral ?!) că ea este „ urmaşa lui Traian", caricaturizând de fapt, penibil- demagogic, adică a... vaporeanului preşedinte ieri ales, apoi suspendat, apoi re-ales -Traian Băsescu, fostul şef de birou...,este aici un subânţeles niţel trivial- sexual, neh ? Ba ca să definească şi mai clar bastardismul ăsta posibil, a extins atributurl asupra unui întreg partid, „ Noi „ suntem urmaşii lui Traian! (Băsescu!)...A dracului limba asta, românească !...

*

Prietene Găină, dar ţie când îţi va veni la cap „ mintea cocoşului"?

*

Supremul paradox ar fi că funcţie de memoria sa,...omul este în toate timpurile...Evolutiv, el este trecutul speciei, virtual-latent el este în viitorul ei. Ceea ce nu te face neapărat fericit.

*

Dacă stau strâmb şi gândesc drept, aceste glume sunt mici răutăţi; dar pentru mine, au efectul micilor zilnice necesare reparaţii mintale...

*

Valoarea cea mai necesară a fi păstrată şi cultivată, ne este demnitatea.

*

Sincer vorbind, cu un chior nu poţi avea o discuţie între patru ochi.

*

A scrie zilnic, este a te releva ca Gând, este actul gimnasticii minţii, exerciţiile imaginaţiei, inteligenţei şi trezirii în lume, al devenirii....Unde se stochează cunoaşterea, cum se decantează, în ce se tranfigurează, este rostul – noima, sensul- fiinţei noastre şi cel puţin eu, de-a lungul anilor, nu am simţit mai binefecător decât a (mă) cunoaşte, a mă auto- studia, a mă observa în

comportamente, dar mai adânc, în interioritatea mea şi în cum se reflectează ea în lucruri.
*
Consider că cel mai profund intinct al omului este sentimentul religios, unul între frică(de boală, de moarte iminentă, de viaţă chiar , în forma degradată a acestuia...) – un insticnt ce pare a fi programat cromozomial....Desigur, celelalte vietăţi îl au însă într-un stadiu „ încremenit”, fosil, teluric, un instinct al naturii – materiei, supusă mereu entropieiei, distrugerilor, transformărilor, regenerării...
*
Suntem mult mai dependenţi de timp (climă), decât conştientizăm. Scriu după ce am umblat prin parc, e o dimineaţă ceţoasă, de octombrie, deprimantă.....Catedrala „ erorilor”, care abia e la jumătate după peste 10 ani, adună pâlcuri de capete albe, ascultă slujba popei Crihic (un ul din cele peste 100 de nume ale diavolului, la români, ca amuzament, n) ...utrenie (cuvânt slavic, n.) la megafon.... Capetele albe, majoritare femei, mai schimbă între timp o vorbă, vreo bârfă, pe aleea din faţă...

În faţa schelelor, un soi de grătar cu lumânări, câţiva cerşetori, paranoicii în zdrenţe, câinii comunitari cărora miloşii le aduc resturi, oase, ca nişte moaşte... „ Maică, poate ne-o ajuta sfânta Parascheva, sî scapăm di toati relile” , îmi spune cu ochii în altă parte, o băbuţă.
*
Clopote scumpe, uriaşe, aduse pe banii urbei, din Austria, a fost un ceremonial cu descălecare de pe un cal înzorzonat, cu tricolor şi prapuri, cuvântări ale edililor, partidelor, etc. Au mulţumit inclusiv preşedintelui Băsescu şi guvernului, numindu-i pe câţiva din PDL, care au atras prin parlament, sume mari: 8 miliarde, deputatul Viorel Arion, nu ştiu cât dl Ghe. Pogea, originar din Hunedoara, Videanu- Marmosim, etc. etc. Saducheismul este ceva istoric.
*
Clopote scufundate, clopote fisurate, clppote oarbe..

Nano- report către Ancona lui Leopardi...

Poem lui Angelo Manitta

Duminici ale nefericirii evocatoare, de morţi, de încă vii.
Duhul colectiv al canoanelor, noaptea pune doliul ei scânteietor
Peste locuri de rugăciuni, cazemate, cluburi ale Domnului cu o mie de nume.
Milenii care aşteaptă învierea. Inversa curgere a timpului, din Dogmatrine.

Splendorile hedonice şi virtualizarea psiho- motorie, a Pluralului.
Reintri în templul tău sub cheie, cu pereţi de cărţi pe cant, mumii, memorie rece.
În poezie, acest timp nevisat, ori deja trăit, pentru ca să ajungi unde? De ce ?
Coperţi, lepsezi foşnitoare, suspin al pădurilor care au fost, pe care le-ai străbătut, ori doar le-ai ascultat, cu ale lor triluri şi ţipete cumva subacvatice...
Starea paradoxală a unei tristeţi indicibile, ce se converteşte magic, prin cuvinte mute(doar gândite, nerostite cuiva) – în bizarul extas de a fi, de a fi pur-şi-simplu.
Din balcon, poruncitor, perechea de guguştiucii îmi cere grăunţele de orez.
Ultrimele trei petunii îşi primesc şi ele tainul de apă dulce. Din Londra.. mă sună fiul mezin Remus.. Viaţă...
Un impuls spontan de a il reciti pe Leopardi ...
Mă uit în lume. Mă uit.

Jurnal de lucru poezic

Celor cu numele de Maria

Uneori îţi aud gândurile: *când suspini...*
*
Omul, noi...suntem sinei noastre marii necunoscuţi.
*
Memoria lumii se contractă, pulsează, probabil sinergetic cu soarele.
*
Nimic în cosmos nu este liniar. Doar ca iluzie, bunăoară ca a unui fragment de arc.
*
Acest ceva incomensurabil ce palpită în (tot ce e) viu...Este captiv?
*
Crucea este structura piramidei, este susţinerea ei.
*
Omul este legenda lui.
*
Pielea ei electrizată, ca un zumzet de viepsi..
*
Gene erogene...
*
La auzirea poeziei, mi se spune că unii simt acea înfiorare la nivelul epidermic, li se „ zburleşte părul” !
*
„Ai o poezie fluidică...îmi intră sub piele „ ! „ Mă furnică” ! (Dna prof. A.A.) (?)
- *„Aveţi o percepţie orgasmică” – o intrig, dar nu prea tare ...*

*

Jadul de un verde dur, în contrast cu moliciunea ape care îl face să scânteieze în clarul amiezii. Ulcioarele oarbe ale pietrelor, de amulete al mileniilor, de cnemide în mistica naturii.

*

După gramatica germană, D.C., traducător al lui Rilke, Trakl sau Lasser Schler sau din H. M. Enzesberger, care compunea cuvinte în poeziile lui, prin asociere într-unul : depreunul, atotnesfârşirea...

*

Negreşit, fiinţa cere mai multe limbaje a se exprima, decât cel oral sau scris....Artele asta fac, le diversifică: coregrafia, muzica, desenul...În natură, aproape totul este scriere, grafeme, informaţi, comunicare energetică, TRANSFER.

*

Rubinul bolnav al serii...Rubinul fluid, rubinul întunecat, purpura magică, cea crepsusculară....Şi ceva care răspunde din interior, sfâşietor, cutremurat.

*

Sâmburii care tind să reintre în împietrire, în mineral.

....Şi pomii pe care îi scutură vântul, cum s-ar spune se culeg de singuri...

*

Ţăranii din Vâlcele Bune, care îşi bat prunii cu bâtele, „ ca să nu îmbătrânească”...

Sevele sunt stimulate astfel să îşi refacă circuitul prin ramuri, scoarţele crapă şi „ sângerează”; ca în arterită, unde se stimulează medicamentos artere colaterale...

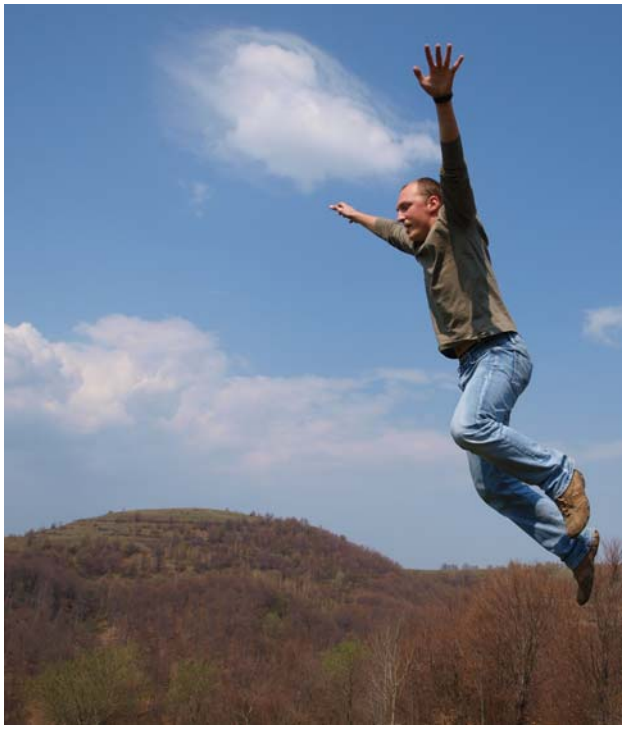

S a l t ul ...

Fiul mezin al lui Eugen Evu, Remus Septimiu ...
emigrat temporar la Londra ...(autofotografiere- 2009)

TABU...

Atunci, in illo tempore, ... Cineva numiti ... Fiii Cerului (Genesa) – au făcut ceva ce s-ar înţelege abatere de la o lege genetică,...au INSEMINAT femela umană, de unde au apărut apoi acei giganţi(oameni suferind de gigantism ?) - ...Se deduce că EI erau o specie extraterestă de dimeniuni mult mai mari ca oamenii...Însă cum oare au fost compatibili sexual cu femeia? Nu cumva prima specie, cea ADAMICĂ; a fost una mai mare, de peste doi – trei metri ? S-au găsit în siturile de pe planetă, numeroase morminte cu GIGANŢI, (chiar şi statui, vezi Matakiterani, Ins. Paştelui, ş.c.l) - despre asta teologii tac...iar cercetătorii sunt desconsideraţi, dogmatic, doctrinar ... DOGMATRINE ..Sacrul decăzut în profan: istoria...

*

Dincolo de aiuritoarele, interminabile dispute, problema raselor rămâne enigmă. Lucrurile continuă, voalat sau prin acerbe confruntări chiar fanatice, aşadar CONSPIRATIVE... Relgiile duc războiul pe colaterale...Dogmatrinele...mizează pe a stăpâni, a manipula, a menţine puterile joase ale unora peste ceilalţi... Toate tezele eşuează până la urmă în caducitate, utopiile se resborb, iar Memoria colectivă îşi camuflează conspiratuiv (!) – esenţele.

*

Omul este legenda sa proprie, apoi ecoul, haloul, umbra, se estompează şi piere, înghiţite cumva de Hologramа Cosmică a Eternităţii. Caum Urobouros, care-şi înghite coada, (circularitatea Eonului...), sau dacă vreţi ca o năpârlire pejorativ-reptiliană,...adică a Teluricului, în Eter...Urobouros este simbolul ...imemorrial , al Timpului...E bizară şi aici prezenţa vocabulei UR (Uriel? Uriaşi?...etc)...
*

Se poate spune „ interiorul sferic al textului”...Hologramic. Nuanţat, al corpului energetic al memoriei care este extracorporal, pare-se, aşadar memoria care transcedne (...), nu ar fi în interior, (unii au zis lobul temporal) , ci în exteriorul LIBER al coprului, necum în creier.
Mai degrabă intuim asta. Corpurile energetice ale omului sunt spectrale.
Unii au aura strictu- sensu, alţii una tulbure, în disoluţie... Cele „ vizibilizate” de anticii plasticieni, nimburile sfinţilor, asta ar însemna, probabil...A le percepe ar fi o însuşire „paranormală”, adică neobişnuită ea însăşi, ca o compatibilitate empatică, specială ? Sau e vorba doar de un efect hipnotic, eventual provocat în colectiv, prin sugestionare telepatică, sau ca efecte ale unor halucinogene abil instrumentate ritualic? (Halucinaţii colective)
*
Am avut o metaforă : „în interiorul sferic al Textului ca al ninsorii”...Încetinind perceptiv...timpul...Asta am spus.

Etern-acum-ul

Sunt în propriul meu timp PREZENT. Memoria trecutului este doar umbra, ecoul invers, propagat de străile dintre veghe şi vis, ale re-creaţiei, cumva idealizate... Din acea misterioasă nostalgie a fiecăruia dintre noi... un regret că nu s-a împlinit ceva aşa cum ne-am dorit...Un patos retrospectiv dăinuie astfel în noi, de aceea „ poezizăm”, ca dintr-un reflex, o „ reminiscenţă” telepatică a omului ăprimordial, mai mult integrat Naturii...
Numesc această stare reală, de fapt unică a noastră, ETERNACUM.
Unul identitar, al ID-ului şi prin extensie dedus un ETERNACUM COLECTIV, -contemporan şi constrictiv.
*
De o vreme scriu zilnic, dimineaţa, adaug o pagină- două-trei, acestui jurnal virtual de lucru poezic, nu scriu poetic, ci poezic. Îmi place vocabula ZA- de unde zic ZI(uă)....Scriu ce a fost gândul nopţii, uneori visat, alteori expulzat de acel proces al creierului, al integenţei inhibate prin odihnire, ca o lucrare a subconştientului, de purificare, de eliminare a ceea ce este inutil, deja mort, deja ars.

Unele metafore se reumplu de frigul interstelar...

Cu o mie de ani în urmă, Omar Khayam scria : „Fiindcă nu ştii ce te-aşteaptă mâine, luptă să fii fericit azi/ la o cană cu vin şi sub lumina lunii,/ bea zicându-ţi că luna te va căuta poate zadarnic mâine”...

Ce geniu al patosului, expicit şi deopotrivă implicit!

EMIN- AMIN ...

Avem un poet genial pe nume Eminescu. În timpul lui, bucovinean, notarial, era numit Mihail Eminovici....Iosif Vulcan, la Budapesta,...l-a rebotezat anulând sufixul OVICI, înlocuindu-l cu neo- latinul ESCU (fiul lui EMIN, voila!)

Ştim că au existat dispute şi că şi l-au revendicat ca unul de al lor şi armenii, şi turcii, şi polonezii şi alţii... Sigur Poetul este în măsura în carem, genial, s-a exprimat în limba sa, limba română. Ea îi dă reala identitate şi ea fertilizează – fecundează , cum definea Călinescu, exgetul cel mai mare al său,- Geniullll. În sensul că Geniul fecundează genele unui Neam şi prin extenso genele altor popoate, în sens cultural.

Ca poet român din ETERNACUM-ul meu propriu,..., Poetul Eminescu mă cutremură şi însenineză deopotrivă, mă reumple de „ dor de moarte” şi de serenitate. Îmi regăsesc toate obsedantele întrebări în opera sa, inclusiv în cea ratată, în teatrul poetic amintindu-l pe cel al lui Shakespeare, în ecourile lui sintonice din Sapho, Goethe, Schiller, Schopenhauer şi înaintaşii pe care îi elogiază desigur generos ca apartenenţă : românească!

*

Revenind la nume: armenii au un poet numit **Ghevorg EMIN**; turcii au numele EMIN- bei (fiul lui Emin); Eminovici, înseamnă în nord-estul de la Cernăuţi, fiul lui Emin. Moldoveni zic îndulcind slavonic IEMINescu....

(Mie îmi zic Ievu; mai- mai să-mi zică....Jehwu!, glumind, desigur).

Poezia geniului Eminescian(ic) este impregnată teo- filosofic la tensiunea religiosului magic, precreştin. El a înţeles condiţia umanului ca pe una a exilului cosmic, în Luceafărul (sensul metafizic, „ nemuritor şi rece „ – Luceafărul este LUX-FERRIS, îngerul rebel, cel căzut, cel adorat de femeie, pe care o insemineză, de unde rezultă mutantul uriaş; românii zic despre genii că au „ spirit urieşesc”, „ sunt eroici, urieşeşti”...(Obsedanta pentru mine vocabulă – etimon UR(Uriel? Ur? Uruşim? Uruma? Uriaş?,n)

*

Cum să definim acest act de schimbare a numelui, adaptativă profanului istoric, al trecutului?

Eminescu era etern-acumul, verbul „ era” este „ paradoxal „ va fi”, este şi va veni...Iată misterul disimulând nuanţele, unduind, semnificându-se pe sine mereu altfel, a se auto-proteja

*

Ciudat îmi pare numele poetic de Omar, în diverse zone : Omar la chilieni, Omar la persani, Omar la evrei, Omar la arabi,etc... Dar nu neapărat ciudată...

FIINŢA, FIINŢAREA, FIINDUL ...

Fiinţei nu-i este suficient niciodată spaţiul- timp din care sufletul se înfuptă...Infinitul este nelimitare in aeternum, inteligenţa visătoare (...), regerenerează mereu prin autosacrificiu. De unde ne vin astfel de definiri, de gândire care în fond se mistifică ? Ne mistificăm ca să suportăm că murim. Aceasta este atitudinal religiozitatea, cea a omului care este un „ animal religios" (Mircea Eliade). De bun simţ deducem că am fost programaţi astfel, probabil pentru ca Fiinţa să prezerve sinele lumii, în sinele mic al entităţii- om. Heidegger, Jung, Adler, ş.c.l- nu ne mai sunt suficienţi, relativitatea vine din cea „ legiferată" de Einstein, care ....şi el, a decodificat din scrieri vechi din cunoaşterea mereu asuprită de entropie, adevărurile esenţiale ale Viului şi ale Nonviului...

Mario Vargas LLOSA
Polemos ma non troppo ...

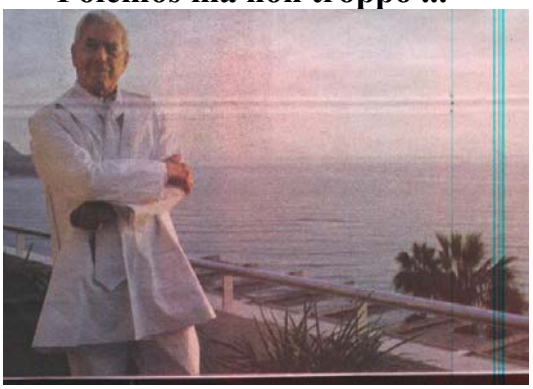

Mario Vargas Llosa la Neptun, pe urmele poetului latin Ovidiu, care a pus stigma exilului pe literatura neolatină- româna..., confirmând spusele lui Vintilă Horia, că „ Dumnezeu s-a născut în exil"..

După premiul Hertei Muller, pentru opere care au izbucnit din frustrările regimului ceauşist din România, ale hărţuirii de către securitate şi partid, iată că al doilea, cel desemnat pentru literatură 2010, este tot al unui mare frustrat Mario Vargas Llosa. Am citit cartea sa în regimul trecut şi resimt emoţia puternică a lecturii, mai ales prin semnificaţia ei substanţial contestatară.....Motivaţia juriului,, pentru că a cartografiat structurile puterii"....

Din nou, dl Manolescu, tare mândru că Herta ar fi „ şi română", iar acum iarăşi mândru, deoarece ar fi „ olemizat" cu Llosa în „ România literară", dar mai ales că în ipostaza de lider al criticii româneşti, recte de preşedinte al USR, l-ar fi întâlnit pe Llosa la Neptun, unde i s-a acordat premiul „ Ovidius"- nota bene,- declară în Adevărul literar şi artistic din 13 oct. 2010, câteva chestii

jenante....Anume că Llosa nu ar fi „un scriitor militant”, ba chiar că acea motivaţie a juriului ar fi una improprie lui, opinând că ar fi fost destinată altuia! Oricâtă notorietate are N.M., este penibil să se suprapună megalomaniac asupra unei decizii de juriu mult mai mai important decât „ instanţele” sistemului nostru scriitoricesc. E o megalomanie şi o grandilocvenţă care îl descalifică din nou, pozând în patru imagini pe acea întâlnire conjuncturală – protocolară de la Neptun...

Dl. N.M. evocă şi spusele premiatului Nobel , că am scrie pentru a evada în vieţi mult mai bogate, pe care nu le putem trăi... N.M. consideră motivaţia juriului Nobel „ ciudată”...” Se pare că există clişeee foarte puternice în cazul juriilor” ....Oarecum are dreptate, dar dacă se referă la prorpiile noastre jurii, care nici măcar titlurile cărţilor trimise pentru candidaturi la premiile literare anuale, nu sunt citite! Îndoiala că un M. V. Lllosa ar fi „ catrografiat structurile”, i se pare dlui N.M. o eroare, a juriului Nobel, deoarece – probabil- se referă nu la Republica Peru, cu ale sale regimuri puciste, ci la fostul (şi actual) regim totalitar, în care însuşi dsa nu a vrut, nu a ştiut, ori nu a putut să „ cartografieze structurile puterii”... N.M. a consacrat sintagma „ rezistenţei prin cultură”, numai că teza (şi Tezele din iulie, etc) – s-au vădit falimentare, în eroare şi mai degrabă sintagmă a duplicităţii... a obedienţei pseudo- elitelor culturale – ieri şi azi...poimâine.

Judecata de acest soi este aceeaşi cu care dsa a editat o big- istorie a Literaturii actuale, cu măsura BOCcie a impotenţei propriei creativităţi, „ opus” care a omis sau nedreptăţit impardonabil numerosşi creatori de valoare certă ai literaturuii actuale,...chiar dintre cei care au ...cartografiat structurile puterii”, necum le-au făcu frecţii... sinteziste...*Vivat Republica, ss etc*

Reala motivaţie a Operei, în chiar Viaţa autorului ei ...

Ceea ce uimeşte şi merită a fi gândit în continuare, în cazul Llosa, este mai degrabă rolul biografiei proprii întru devenirea scriitoricească a unui autor...

Şi Mario Vargas Llosa are date spectaculoase în context: bunăoară a fost abandonat – prin divorţul părinţilor, la doar cinci luni ddupă căsătorie....Tatăl său a părăsit-o pe mama sa când era gravidă. Copilul Mario Vargas avea să îşi cunoască tatăl abia la zece ani. Altceva, şi mai relevant psiho-sociologic-cultural (...), este că asemeni unui Einstein, Llosa avea să se căstătorească cu o mătuşă, deci o rudă – riscând efectele consaguinităţii şi înfruntând acerb scandalul familial habotnic şi chiar inchizitorial...Trauma avea să devină, prin extensie, una a umanului în general , a originilor incestuoase ale speciei, cf mitografiei şi religiilor....,adică a rezultat o operă care CARTOGRAFIAZĂ UMANUL de profunzime, puterea ca abdicare de la demnitate şi abuz exercitat în lume...aidoma zeilor...

După divorţul de mătuşa sa, M. V. Llosa se recăsătoreşte (întocmai cu Einstein, de exemplu) – cu altă consangvină, o verişoară ! (Vezi romanele „ Oraşul şi câinii”, dar mai ales „ Mătuşa Julia şi condeierul”- cvasi biografice, auto-... cartografice..Viaţa reală, dramatică, asumată, confruntându-şi destinul cu acel fatum ineonfudabeil – amprentă a Geniului, a fost aşadar şi pentru marele romancier, cheia recunoaşterii....şi nicium aşa cum consideră exgetetul românesc...,probabil printr-o falsă memorie,...” plăcerea (perversă+)- citez din dl N.M. „ Citim cu plăcere, nu ca să învăţăm. Literatura nu ne învaţă nimic, şi nici nu ne face nici mai buni, nici mai răi”(!?, ibidem A.Llit Art)...
Opinez că este o gravă eroare a întregului „ sistem” de a „ cartografia” însăşi viaţa şi moartea a monstrului sacru N.M....Fapt care – sincer fiind- ne facem a rămâne, cum Eminescu glossa: „ la toate reci”...(v. Glossa).

Llosa este aşadar un mare, un strălucitor psiholog practician, aşa cum sunt marii scriitori dintotdeauna, marii iniţiaţi, *marii „ sacerdoţi” ai neo-barbariei, parafrazându-l pe Umberto Eco...*

Geniul realismului magic ....

(O „ cartografiere” modestă, succintă, a acestor cauze biografice simptomatice în lumea marilor genii..., pe care le consider ca şi alţii definitorii pentru operă – recte opera trăită- am avut-o în cartea mea „ *Despărţiri de plural-Ieşiri din sistem”, 2009).*

Într-adevăr, Llosa are forţa epică, luciditatea şi ironia extrafină a operelor sale atinse de acel geniu al frustrării, care sublimează uneori în opera omnia şi merită premiate ca patrimoniu. În ce mă priveşte, am a le mulţumi mai degrabă unor traducători ai operei ÎN- NOBILATE, mă refer la Miai Cantuniari, Mariana Şipoş; Luminiţa Voina- Răuţ, Coman Lupu şi Mona Ţepeneag. Şi, desigur, lui Mario Vargas LLOSA, pe care l-aş numi nu „ povestaşul”, ci **Povestitorul....**Cred că iubita sa a doua soţie, verişoara Patricia, este cea care l-a înţeles mai bine, prin iubire, meritând un scânteietor revers al Medaliei aurii...Că de n-ar fi, nu s-ar povesti...Adică spiriduşul lui Llosa este geniul realismului magic...Sau geniul magiei Realului.

Gândul nopţii

Niciodată nu s-a spus totul. Partea spune, fiind, despre un tot dedus. Ca Dumnezire.
*

Toate vietăţile există în acel timp inconştient, al prezentului fiecăreia. Omul gândirii abstracte, al conştienţei de sine, a „ binelui şi răului”, aşadar al diferenţierilor, a devenit nefericit ca fiinţă, ştiind că va muri.
*

În limbajul evanghelic, conştiinţa se numeşte Duh (termen slavonic), sau Spirit, considerat a fi emanţie divină, din ceruri (cosmos). Transcrierea cu majuscule arată gradul divinatoriu al acestuia, ca Energie (Emanaţie) divină...

Inteligenţa este absolut peste tot în natură, manifestă ca principiu în regnurile vegetal şi cel animal; omul este în interregn, având în corp inclusiv mineralul; „ Duhul" pe care Dumnezeu l-a „ insuflat" omului- creatt, întâi cu dărnicie, apoi drastic redus cu 10 % ...este aşadar Inteligenţa divină, „ pogorâtă- coborâtă" în el, întru al- însufleţi şi ajuta să „ umple şi să stăpânească pământul", cf. programului genomic divin.. Or, după milenii, tocmai Cunoaşterea (cu duhul,cu inteligenţa, cu de-sine-conştienţa,) au înălţat umanitatea spre actualul ei stadiu...Nefericirea, cenzura divinităţii pe constanta istoriei,

A însoţit destinul omenirii, ca un preţ al Condiţiei existenţei şi perpetuării noastre. Ceea ce e de meditat: acel „ liber arbitru" al creatorului,...este o pedeapsă, ori o măsură(un program) de auto-protecţie a SPECIEI, o auto-condiţionare a sa. A FI, sau A NEFI, ...este decizia omului, nu a divinităţii...Iar dacă este aşa, atunci abandonarea Operei nu este oare o dovadă de neiertare, de neiubire absolută ?

*

Aşadar pentru om inteligenţa sporită, este luciditate activă ca atare, conştientizare a Fiinţei puternică, de unde suferinţa indusă în egoul nostru, de către SINE, prin aceea că ŞTIM continuu că vom muri, şi anticipăm asta inclusiv subconştient, ceea ce ne face şi mai nefericiţi.. Unii devin sfinţi mesianişti, alţii idoli fanatic ai mulţimilor, alţii criminali sau sinucigaşi . Dacă nu ar exista fani (fanatism) nu ar fi nici lideri fanatici, fie în bine, fie în rău...

*

A fi sărac cu duhul,..este considerat fericire.." Fericiţi cei săraci cu duhul"...

*

(Genesa afirmă că Adam şi Eva au fost creaţi (specia dintâi creată direct matură, ci nu născută, (şi că aveau o vârstă cel puţin de zece ori mai lungă decât cea a omului post- deluvian, din noula Adam, Noe)...Primul om a fost creat „ după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu(Elohim- de fapt o pluralitate !- probabil creaturile, fiinţele- lui- EL, numele cel mai vechi al Tatălui omeniri în miturile din arealul geo-edenic).. Aşadar omul primordial trăia cam 900 de ani (Matusalem ş.cl.) – probabil cât acei „ Fii ai Cerului, fiinţe longevive, iar dacă traducem strictu- sensu VESNICIE – VECI- nicie, înţelegem Secole (de la veacuri)..

Necum eternitate ! *A fi etern ne pare absurd, înspăimântător.*

Jurnale sfărmate
Ecourile Umbrei ...

Omul este un animal al deghizamentelor contrarii, animal cu nostalgie cosmică, sinteză a interregnului, de la fragilitatea inferioară apropiată mai degrabă de vegetal, escaladând culmile, fascinat de desprindere, de smulgere şi zbor.

Aşa cum ştie sau doar crede că ştie,..omul adamic a fost creat de geneticienii – poate temponauţii- unei alte lumi, care l-au acuzat apoi de rebeliune, în complicitate – inconştientizată ca atare- cu entităţile acelei alte- dimensiuni. Consecinţa a fost pedepsirea, aşadar omul stă sub stigma vinovăţiei, de unde frustrarea....Una care, paradoxal, avea să-l determine a evolua... Jehova evreilor se autodefineşte pe sine, i se relevă lui Moise, „ esher ashe escher", 2 eu sunt cel ce sunt" – în traducere corectă, cf. unui ebreolog modern, „ eu sunt cel ce devin"....E ideea nuanţată a perpetuei deveniri, a eternei posibilităţi a Fiinţei de a se perfecţiona? Aşadar este un Model, un arhetip divin....Or creatorul (omului)- este subînţeles a fi în opera sa, vie, inferioară, însă sub paternitatea sa absolută, una ce presupune – denotă iubire, ceea ce omul a cerut, aşteptat, dorit mereu de la ceruri....Omul are o conştiinţă stelară, un instinct misterios al cosmicului.

Captiv în dualitate, (corp- suflet)- va întrezări o a treia dimensiune, spre (întru) care prin devenire, iluminare, revelaţie, trezire (prin cuget), va accede, dorindu-şi recupertoriu Iertarea divină, reprimirea în rândul divinităţilor.

Delirul interminabil al mitogenezei, cuprinde spaime şi strigăte spre ceruri, practic de neinventariat. Demonologia...l-a însoţit pe om în mileniile devenirii, succedând ciclic distrugeri şi reluări ale – în fapt- eternei creaţii. Dacă ab initio omul adamic(Om roşu, om de pământ roşu), a fost „ produs finit", (FĂRĂ COPILĂRIE, creat direct matur...) odată decăzut din Condiţie(programul genetic – genomic), cu a sa pereche Eva (Viaţă), avea să existe- devină – post-alungare din Paradeisos (grădină prejmuită de ziduri, gr. – rezervaţie experimentală?) – străbătând negurile marelui Timp, cu a sa efemeră durată de viaţă restricţionată (cenzurată irevocabil) – trecând prin ere glaciare, între peşteră şi ....computer, între bestialitatea fatidică a supravieţuirii de tip preponderent animalic- războaie, decimări, cataclisme , şi unica sa abstracţie ca să suporte murirea..., a fost comportamentul religios...

Totul vine din neputinţa omului de a accepta că va muri. Ideea nemuririi, sau măcar a unei vârste ...veşnice (de la VEAC- VECI-NICIE,) aşa cum crede sau ştie că au trăiti iniţial oamenii, patriarhii..., îl împinge mereu, cum s-ar spune, luciferic, prin cunoaştere, progres, geniu- să RECUPEREZE acea condiţie ideală.... Geneticienii moderni asta fac, iar cunoaşterea blamată de Elohimul pedepsitor, ...va fi mereu una singură- posibilă: cunoaşterea luciferică, a îngerului LUX FERRIS – Purtătorul de Lumină...

*

Este interzis să se vorbească despre îngeri, să le spunem pe nume" spun rabinii evrei.
Cercetătorul Robert Charroux observa ceva deloc demn de reţinut:
„Personajele importante din Sfintele Scripturi, Enoh, Noe, Melhisedek, Moise, Ilie, Iisus sunt cu toţii născuţi dintr-un tată necunoscut şi că aproape toţi au la origini o istorie de înger".
*
Sf. Gregorie de Nisa scrie că demonii se înmulţesc între ei, ca şi oamenii, şi că uneori posedă femeile umane, făcând cu ele copii. Exact cum descrie Genesa „ păcatul" originar al unor îngeri care, „ căzând", au procreat cu femela umană, demonizându-se....Dar oare ei nu au fost cumva civilizatori, prin aceasta? Incestul ...divin, de fapt, stă la baza condiţiei post- genezice, iar oamenii, specia, ar fi astfel una de COPII DIN FLORI ai îngerimii rebele.
*
Urian..(Alt nume pentru Uriel, dintre cei 200 de comsonauţi- îngeri ai Cărţii lui Enoch? ...).A fost un demon chimist (!) versat în cunoaşterea plantelor medicinale, el răspunde şi de sănătatea diavolilor...(DIA.VOL...D(z)EU- Zeu prin voia sa ?) Vocabula UR aminteşte de URIEL, dar şi de uriaşi, cei rezultaţi atunci din împreunarea lor cu femele umane , „ din care, văzând că ele sunt frumoase, şi-au ales soţii" (Genesa V.T.).
*
Sf. Macarie scrie că „ diavolii sunt numeroşi ca albinele", frumoasă comparaţie..Cine e Matca, cine e Trântorul?
*
Aplhonse de Spina (1467), afirmă că o treime din totalul îngerilor, deci 133.306.668 (!) demoni.... Ceva nu doar enorm, ceva abnorm, ceva aiuritor.....Cine dracu' a stat să îi numere?
Chiar având o „ răbdare de sfânt"...
*
Omul se naşte în fiecare zi şi astfel moare în fiecare zi. Regenerarea biochimică şi teribila foamei energetică de alte energii,...este una ascunsă ignoratului, iar când programul genomic decide încheierea DURATEI, observăm întreaga condiţie TRAGICĂ a FIINŢEI ce s-a întrupat, sub stigma – cenzura divină,- pentru a pieri , renaste ciclic ....Altfel zis, Creaţia cosmică este devenire prin AUTOSACRIFICIU, ca un etern proces de RECICLARE energezică a lumii. Marii Eoni, anotimpurile cosmice se succed, iar pe planeta / fractalic/ idem... Traim/ murind intr/un CONTINUUM ACUM, prezentul este LUMEA. Suntem noi, devenitorii, ca FIINŢA întrupatoare ciclic.
*
Actul scrierii literare, estetizante mereu, al creaţiei, evoluează prin a se auto-contempla, a se autoexplica, eseistic, sau sub camuflajele diafane ale stilisticii.
*

Simţurile noastre sunt reproiectate în microstructura habituală şi extinse în tot ce numim civilizaţie tehnologică; vedem cu sistemele de iluminat, cu farurile, dar şi cu mijloacele de investigare radiologice,... „mergem" cu pneurile sau roţile vechiculelor, cu metrourile, dar şi cu skiurile, cu navele de suprafaţă şi cele submersibile... Zburăm cu aparate care de fapt atenuează uriaşul handicap al animalului- om, neînzestrarea cu aripi...(Arta baletului are – prin analogie,- ceva între asublimşi tragic)... Tehnologiile (dar şi Artele !) noastre sunt acte „recuperative" faţă de condiţia sine-qua-non limitativă, a „ înzestrării" naturale...

(Viaţa din interregnuri este cumva autoprotectivă, tot ce este viu pare a se auto- proteja ca sub „ magia" unor programe proprii....În ape, în aer şi pe pământ...Omul are doar a se inspira din acestea, fără a distruge: iată legea ecologică, una sfântă pentru noi toţi, iată şi o chweie specială...pentru iniţiere, pentru Poet, pentru **Omul Poezic..**.

(Poieion- creaţie, în limba greacă veche) . Omul poezic este şi arhitectul, şi Medicul şi Savantul , şi Filosoful ...este Geniul „care fecundează „ ...cum scria Călinescu despre geniul lui Eminescu: un geniu deloc pustiu,....o simplă metaforă depresivă (via Schopenhauer...). a Poetului....nemuritor şi rece...

„Nadir latent „...

Sintagma poetului- matematician Ion Barbu subînţelege o contopire a nadirului cu oriznotul într-o preexistenţă a spaţiului- timp deschisă in aeternum şi continuu accesibilă.... Acest nadir-orizont este nu doar în perspectiva vizibilului, ci analogic a Invizibilului. Noi ne situăm între Microscopul ....Hubble şi ...nano-scopul electronic al unui observator virtual din spaţiu...

Toate modelele latente ale acestor descoperiri, (*nimic nu este de fapt invenţie, toate sunt „ stocate" în arhetipul cosmotic universal...* !), inteligenţa intuitivă a omului le-a (re)găsit în Natură.. Întocmai cum pe scoarţa cerebrală neuronii sunt interconectaţi prin sinapse, tot astfel între centrele urbane, ţările şi continentele noastre, infractructura asigură mişcarea, viaţa, comunicarea vitală pentru civilizaţie... **Interconection**. În era noastră, aceste modele sunt tot mai în adâncime, în dimensiunea microscopică, în „ infinitul mic"
*

Nano- tehnologia este- va fi- marea călătorie exploratorie...în mocul cosmos care suntem ca entităţi, mai ales în medicină, unde infimele aparate impregnate cu inteligenţă (simţuri şi capacitate operaţională...) – sunt navele „ spaţiale" ale microcosmosului...
Iar undeva, cândva...în dimesniunea mare, e posibil ca omul interplanetar, să „ vindece" planete, să spargă cu lassere „ pietrele de la rinichi" meteoritice...Ce

este oare SF, dacă nu doar o temporară „stare profetică”, aş spune „ stare poetică” *a fiinţei devenitoare* ? Aceea de care Elohim s-au temut*...” ca să nu ajungă asemeni nouă şi să urce la ceruri*” (Genesa)....

Celule STEM...

Un pas mai important decât cel al omului pe lună..., este deja cel a descoperirii şi manipulării în scopul Vieţii, a celulelor STEM...Având această cheie „ magică” a regenerării ţesuturilor, - se poate învinge tragedia morţii de cancere, se poate prelungi viaţa a milioane de indivizi. **Regenerarea** este legea cosmică în Macrocosmos şi în Microcosmos. Creaţia este continuă, ca spaţiul-timp, rolul Inteligenţei universale fiind de a conlucra atent cu acest „ mister” ubicuu, de a –l opune tendinţei entropice... A deveni este a re- deveni prin tranfer energetic dirijat de Inteligenţa creativă, de geniul uman, el însuşi „ celula stem” a Divinului.

Fascinant este că în NOI, în vietăţile care suntem şi care ne sunt prin filogeneză – interconetate..., există şi se cer descoperite, luate în control benefic, absolut toate „ cheile” Vieţii, nelimitate drastic de duratele ontologice...Omul este particulă, undă şi vibraţie....Nu-i aşa că aceasta aminteşte de comportamentul Treimic al umanului ?

Autorul, în 2006, la stejarul de 1000 de ani, Ungaria
alături de Sarolta Kapiller, Fabian Laszlo(Germania) şi Ion Urda

*

Există un procent tot mai mare de mutilaţi, atât trupeşte, câtăşi sufleteşte. Se poate constata cum opera se auto-rebutează, prin distrofism, prin vampirism energetic.,,. Iar aceasta este atribuit în mod eronat unei entităţi super- stiţiale, acesta este din uman, este ceea ce grecii numeau stigma, iar acum este determinism geneti, genomic.
*

Avem dovezi ale îmblânzirii câinelui de peste 8000 de ani. Omul a vânat părinţii şi a „înfiat" puii orfani. Mileniile au păstrat prin dobândire afectivă, reciprocă, ...ataşamentul om- câine, relaţia stăpân iubitor, supus devotat, fiind exemplară, dar ea se explică simplu: dependenţa. Comportamentul câinelui – prin reflectare, oglindire, mimesis,- s-a transferat empatic în sensul că omul are comportament canin. Doar simţul primitiv(intact la câine), al maternităţii, la femela umană s-a stins, ceea ce e blamabil pentru om.

Partedin...

..../ Dar nu nou suntem cei ce vor uita, ci TIMPUL, adica MEMORIA...
Consider ca a VEDEA este dumnezeiesc in OM. A gandi aceasta. A intelege, deci a avea constiinta, asadar a avea atributul pe care mitologia il atribuie caderii in pacatul originar, de unde tot ce a urmat, tot ce continuam a suporta ca efect/ determinare / PRIN CUNOASTERE. Dar se stie ca Sinele este din Sinele Lumii, este al Fiintei lumii, ***partedin ...***
Spatiu/timpul este circular, deci repetitiv, suntem captivi in SPIRALIS, cel mai vechi semn cunoscut al omenirii./
...
Devenire – cf. JHWH, (definindu-i-se lui Moise, pe Munte, aşadar REGENERARE perpetuă, din sine, prin propria vrere ?)

Vezi conceptul de „ biodegradabil", aşadar esenţiala condiţie a sistemului bio-energetic terestru, în care TOT-ul (UNUL) este INTERCONECTAT... Sinapsic – analog cu infractructurile tehnicii noastre....

Partedin (II)

Ceea ce ne dlorim şi nu avem, plăsmuie dumnezei golemici
Omul îşi închipuie (dă chip) – idolul şi apoi îl adulează, i se închină şi îl urăşte devordându-l, când acesta, stihial fiind, nu îi adevereşte, nu îi realizează cererea. Omul îşi condiţionează zeul, „ te iubesc, dar ajută-mă". Dar a iubi, nu este a lua în stăpânire, pentru tine, ci este a (te) dărui vieţii zilnice, efemerul mister al Fiinţei încorporate...a iubi dumnezeieşte ar fi a te jerfti – ca ardere luminoasă, în recele întuneric al antimateriei...,este pathos şi empathos, este A fi în logos, din care vine lumea, în care se întoarce totul, ca ***Partedin.***
*

Acelaşi sens, aceeaşi esenţială (auto)cunoaştere, şi care ne cere să o înnoim mereu, să o restaurăm contrasens cu entropia, cum se spune „ cu alte cuvinte"....(Alte scânteieri ale Cuvântului creator- creativ....Un procent din tăria forţei divine a Cosmosului Luminos, pare să fie pulsatoriu infim, în fiece vocabulă....Ca şi cum ar fi o reminiscenţă, un altoi latent şi cultivabil, ...al Telepatiei , ca emanaţie a divinului genezei- continue.....

*

Aceste avataruri ale Operei ratate, de care scrie Nietszche?

*

Aceeaşi mecanică de observat, de înţeles, mecanica acvatică a zborului, presupun şi mecanica visului...

*

De neuitat zumzetul infernal, de fapt gândit psihic, terorizant pentru adversarul ne- african

- al *vuvuzelelor* de pe stadioanele C.Mondial de Fotbal 2010.

Zumzet ce aminteşte rouirile albinelor ucigaşe, mutante, apocalipsa armei sonicităţii....biblicele trompete ale Ierihonului, neh ?

*

Stupiditatea reclamelor TV...Era un cântec tâmpit, „ Trăiască berea în care ne-am născut”!

Ca şi cum generaţia lor e una de drojdie...Chiar este. Sau asta : „ chiloţi inteligenţi”, „ (!), „ sutien inteligent”, „ detergenţi inteligenţi” .... De ce nu şi „ biscuiţii natali”? Dementa limbajului de lemn al comunismului, acum Consumism.

Ce greu ne este...această etapă a arderilor ca terminale..., anii vârstei, etăţii marilor sentimente, dominate de implacabila nelinişte,...a despărţirii de ceilalţi, de cei dragi, de urmaşii familiei...Această suferinţă dintotdeauna, o suferinţă esenţială a Naturii- Mame, Mater, Matrice...Materia ...

*

Foşnetul de carte veche al pădurii, toamna...

Starea de Încântare

Ceea ce mă uimeşte pe mine însumi, revăzând anii mulţi de când scriu, (şi descriu ceea ce trăiesc) - este cumva cheia intuitivă, poate înnăscută(...), a comportamenului meu ...civic, mai ales după anii majoratului... Am „dintotdeauna „„ ceva care nu are linişte, ceva care uneori mă face să mă simt „straniu”, cumva nu doar cel interior (conştientul), cu şi dinafara mea...Şi mai concret, o stare pe care o numesc socratică, cea a sentinţei „ Cunoaşte-te pe tine însuţi”...Mă auto-observ de când mă ştiu, pot spune că „ mîă experimentez”- scrierile mele fiind inclusiv observaţii în acest sens....Prin poezie, acesată percepţie *se codifică...*

*

Înţeleg tot mai clar că Duhul, Spiritul, Fiinţa (...), exaltă stările bucuroase doar într-un trup sănătos, doar când energiile organismului sunt armonice, aşa cum se resimt ele în tinereţe...

Odată cu vârstele, ne îmbolnăvim, iar fiinţa nu se „ simte bine”, se simte captivă în „ mediul susţinător” numit trup, în sistemul acesta cu circuit închis (...), creier- inimă- sex...

(Treimea aceasta pare a corespunde analogic Teandrei din filosofia greacă...?)

*

Ajunge să stau nemişcat, în torpoarea dulce a unei adieri, aici, lângă Apa Streiului.Mă reumplu de ceea ce numesc „ energie îngândurată”, de starea indicibilă altfel decât metaforic, „ a exagerării!) – aşadar cuvântul doar gândit (...), se înnoieşte, se subţiază, devine aphoristic,

Cuvintele redefinesc inefabilul, imponderabilul, cum se zice popular „ ne încântă”...Starea de Încântare, apoi starea de Descântec, ca ecou ancestral al manticii, al divinaţiilor din riturile arhaice ale omului în natură...Omul Încuvântat.

Nicio bibliotecă întreagă, nici un sit al memoriei „ pe cant” al arhivelor, nu ne redau cu atâta forţă şi cu un astfel de fast preexistent şi manifest în Natură, cum resimt aceste stări FIINŢIALE – să nu uit a o renumi stare paradiziacă....

Este starea Inocenţei nepierdute, starea de dinaintea alungării, starea spre care visez să revenim, să re- devenim, dincolo de limitele duratelor noastre...În această metafizică palpabilă, pulsatoprie, încă, imenistatea cosmică a unui Sentiment Celest, ne redă fiorul pe care îl ştim transcedental, l-au numit alţii Nirvanic...

Iar atunci când trupul e istovit, iar „ omul fructifer” reintră în iarnă, omul iernatic – aşa cum sunt eu acum,...se poate sprijini pe o infinitezimală zbatere ultimă de fluture, pe ultimul trandafir ars de prima brumă...

Şi atunci închid ochii, să văd...

Ani-lumină şi Proporţii

Ceea ce nu ni *s-a dat*, nu a fost programat arbitrar.. (...), ca durată,- aşa cum ştim omeneşte că ne-ar fi necesar, cu Plinătatea mulţumirii (de la Multum, ceva peste măsura arbitrară...) – este Timp. Nu ni se îngăduie să avem timp, să ne împlinim rostul, un Rost pe care îl resimţim intuitiv îngereşte, însă îl primim cu măsura restrictivă, a neiertării....

Cumva...resimt cu o măsură perceptivă...o vârstă mult mai mare decât cea calendaristică, aproape de biblica vârstă 73 de ani... Ca SĂ SUPORT CE EACE ÎNŢELEG, ZILNIC, VOI NUMĂRA NU ANII CEI PREZUMTIVI RĂMAŞI, CA SPERANŢĂ, CI ZILELE- NOPŢI, SĂPTĂMÂNILE**,** LUNILE... Şi uneori suport şi pot dormi nopţile, ştiind că de fapt trăim şi cu măsura Nopţii.... Iar Somnul rămâne un mare mister, nu al meu, ci al Fiinţei în existenţa umanului... Cei vechi încă afirmă că, după Marele Potop- probabil post- glaciar - ni s-a promis Iertarea..., că Divinitatea a făcut un nou legământ (re-ligio... aşadar spectrul Luminei, curcubeul...) – numai că...de milenii, trăim altceva, pare că am fost (

din nou!) uitaţi. Dacă nu suntem orbi cu minţile, vedem ceea ce NI se întâmplă şi e o naivitate a atribui asta Cuiva anume, devreme ce Universul are o Lege explicabilă (deductibil) ca principiu ordonator absolut, imuabil şi incognoscibil în sensul de a putea vreodată a fi controlat în folosul omenirii...

Poate că vina este a Anilor – Lumină, aşadar tragicul ne este aici, suntem captivi în Proporţii...
*

Suntem impregnaţi, unii suprasaturaţi de Memorie. (Când aceasta este a obscurităţii, a uitării de sine, ea este toxică, ucide. Din miezuitoarea paideuma şi până „ sus", în conştiinţă, în structurile de cristal poliedric, ale acesteia.
*

Ardem- biochimic zicând,- animalic, însă în analogia de suprafaţă, a Arborelui vieţii. În adâncul hrănitor, coroana de rădăcini care extrage din lut, piatră şi ape freatice, telurice, din aparentul neviu,... sevele ce vor urca în coroana de sus, a văzduhului (duh- văzut), cu vârfuiri spre soarele care ne resoarbe.

În picătura de sânge oceanic care circulă, captivă în Sistem, prin arterele-ramurile noastre, pulsează misterioasa ritmie fractalică, aceeaşi în univers...Din substanţa primordială APA, nucleul de moleculă, din ameobă, din memoria infinitului mare în cel mică, din macro-cosm, în micro- cosm, din Sistemul Solar- planetar, în sistemul atomic, con form ecuaţiei lui Niels Bohr...
*

Din milenii, omul a memorat şi a codificat iniţiatic, Cunoaşterea / de Sine ca Sine al Lumii/ care a venit din Cer...Aşadar de la Origini. Geniile intuitive sau sacerdoţii cărora li s-a revelat aceasta, esenţialmente, au determinat evoluţia propriuzisă, devenirea cf. Legii Divinităţii, a perpetuei Geneze...

Neuitând că spaţiul- timp este ciclic repetabil, aşadar precesiv, cei astfel iluminaţi au avut cum să deducă, scrutând trecutul, previzibil- logic, viitorul... Profetismul nu poate fi fără retro- cunoaştere. Prognozele nu pot fi viabile, fara Gnoze.

Focuri de artificii

Politica joacă tontoroiul ei valpurgic, într-o veselie mai ceva ca în Cimitirul Vesel de la Săpânţa. Delirul mediilor este semnificativ. Ici un popă îşi ţine cursurile prozelitice, saducheism, alături filme porno, spice platinum, dincolo sminteala cohortelor de clauni, saltimbanci, analişti ignari, zvârcoliri impotente de stradă, deviaţi mintali, filme apocalitice, derizoriu... Statistic, se ctitoresc cateva mii de biserici, ortodoxe(80%), catolice, greco- catolice, neoprotestante, iehoviste, (tronuri), moschei ş.c.l. E o febră anume, aşa cum a mai fost prin anii 1000 (v. Anul o mie" de Henry Focillon).

Hunedoara retroactivează cumva medievalistic, sunt serbări şi chinuri de restaurare cu scop truristic... La Castel, la Cetăţile dacice, menestrelii şi junii se

joacă de-a istoria, de-a luptele cu săbii de lemn, de-a „ programe europene”... Un delir bine instrumentat.Împreună cu ...singurătatea celui ce scrie, apăsat de Urâtul baudelarian...să îţi scrii agonic- extactic, poate ultima carte...O răbdare glorioasă, un delir numai al tău, asumat.
*
Computerul, adică eu, fără pricepere tehnică....îmi „ înghite” proiectul unei cărţi de poezie...E a doua oară şi e vina mea. Mă consolez.. mistic: mi le- luat înapoi Noaptea.
*
Spiritul, Inteligenţa, NE experimentează? Sau SE experimentează? Ce anume determină ratările, eşecurile, reluările?

„Zdrenţele dezgustătoare ale sclavului”

Lasă-i să se devore între ei. Este singura şansă pentru cei încă vii şi nemânjiţi.
*
De la statul de Drept, la statul de drepţi, cazon, nu e mult...

*
Simptomele au devenit ale avariei: cedează sitemul nervos (Administraţia statală) a sistemului criptocomunist, cu accent criptociocoism...
*
Dictatura sexualităţii, a democraţiei distrofice, a dogma- trinelor...Dictaturi....
*
Îmi revine mereu în minte complexul biblic al fratricidului – Abel şi Cain. Şi o analogie poate bizară: Ismael şi Istrael. Şi altundeva,...aici,cel al fratricidului (de fapt) dintre cei trei „ veri primari”, din balada Mioriţa...
*
Trăim ceea ce Erasmus din Roterdam numea „ apocalips al prostiei”...Timpul este circular, aşadar ceea ce a fost este, va mai fi...
*
Astfel că suportăm, şi imunitatea ne poate veni tocmai de la acest coeficient de irealitate, care pentru noi, scribii, este arta noastră, dacă ea rămâne a semenilor noşri, cei încă dornici de vindecare....necomplici cu boala lor, boala acestei lumi...VISUL ne este starea esenţială, el ne poate salva, ne poate fi de leac, lecuitor, dacă subconştienul fuzionează cu mintea rece....Creierul ne este unicul organ RECE din corp, ca să nu ne auto-incendiem. Biochimia ne este ramură din bătrâna alchimie...Să rămânem gnostici. Asta îşi spune lui însuşi Sinele...

*

Carmen de moribus, ola la ! Ce exact ! Chiar când inteligenţa râde.

*

Post coitum...Pentru bărbat, orgasmul este o experienţă a morţii, un vicleşug atenuant al biochimiei...Pentru femeie, orgasmul este altceva, este foamea nopţii de lumină, de nestingere...Eros şi Thanatos...

Amantele zeilor iubitori

Duioasele prostituate ale lumii de azi, frecventabile pe canalele televiziunilor şi internetului. ..Kamasutrele lumii virtuale....Orgiile în doi sau cele de grup...Femeia, învinsă aparent, exlamând în transă, orgasmic, englezeşte :

Oh, my Good, „ O Mygood!, adică O, Dumnezeul meu, domnul meu, demonul meu...

De undeva din ancestral, de undeva din geneza căderii Fiilor Cerului, care s-au împreunat cu femela omului... Virtualele ...fecioare, iubitele zeilor, elohimilor, voila ! Şi tu, care le iubeşti totuşi preaomeneşte.

Ultimul trandafir

În parcul muşcat de prima brumă....Albinele, viespii şi fluturii au terminat şi anul acesta lucrarea lor...Trandafirul ultim, pe care îl iau încă nears, trandafirul ghimpat, ca sufletul poetului, îl ascund sub haină şi îl pun în sarcofagul lui de ceramică, îl rebotez cu aqua dolce (a stării mele)..şi îi ofer câteva bobiţe de zahăr, să îi amân imortelizarea....O, inoceţa lui nepierdută! Şi roirea de albine a cuvintelor mele bolnave...

Un trandafir englez, descendent din Rosa canina, floarea Câinelui anubis,...floarea de rug, floarea numelui Rozei, de care scria Umberto Eco...O alegorie a Stării mele de după Septentrionul natal, un adio amânat de o lacrimă care nu mai cade...Starea adamică, a Urâtului în lume, a geloziei faţă de temponauţii lui Enoch...De ce să te întristez cu adaosuri explicite?

Schije de poem satiric

O, Adevărul, Sophia, Fiul Filio... ! Mereu la un pas înainte, mereu la un pas în urmă....Şi îl speriem, imprudenţi, îl alungăm grăbind să-l cuprindem, aşa cum ne alungăm umbra...Cu soarele ucigaş din spate...Noi, morţii de mâine. Noi, misterul ce se ascunde arătându-se, şi viceversa. Cele şapte Frici (spaime) ale umanului, sunt de fapt una singură, cu şapte spectrale „ culori”, ca ale unui curcubeu, însă peste care tronează răbdător negrul de doliu al nopţii lui Novalis...

Noi, Unul multiplu, fractalic...

*

Alo, pompierii?! Veniţi, sunt fierbinte !

*

Contrareclamă nostimă: Coca- Colaps...

*

„ Combate bine”, îl lăuda activistul de partid pe tovarăşul membru devotat, cu membrane cu tot...Se mai poate să şi bată bine, dacă e şi sescurist...

Acceptându-l pe Godot..

Nano/ teatru f.f. scurt
Furror tartarus est, vest şi...rest...

Ultimul strigăt al dictatorului, către mulţimea care îl huiduia, în Bucureşti: ALO !? Alllio ! ...(Asta a fost vocea Ventriloculului, din viitor, Traian Băşescu....Iar ecoul BOC, răspunde, asurzit: -Haoleo !)

(Din auf, mulţimle păcălite) : HUO!

Din auf(fiderzein)

Băsescu :-... cîhî, câhîîîî. Deputaţi şi dePUTANE, chetîţţeni, Lihnişte. Măăă, ce drachu ?! Singuri voi v-aţi ciuruit, dar cu Eba ce-aţi avut? ! ..Fac un apel pe corabia nebunilor, către tov. Stolo, Stoika, Nastratin Pogialan, Server- Cotoi, toarşa Cocoş şi toarşa Miss Roburta, Marmovideanu, tov Flutur şi tov Wily Brânză, heellooo, lei perdeleii mei, jos suspândacii, shus frau-dacii mei !!! Vă ordon, treceţi Furtul! Fiţi solidarnosci ! *Vivat paricidu'*!

(*Cascadorii, ţuţări, gay excitaţi, fameni, nimfe, europenisionaţi, capete plecate şi totuşi tăiate, ş.a.. scandări gâtuite, scandări ventriloce, scandări vuvuzelice(:*

- Băăă!! SESCU-mpeşte baclavaua-n voi, javrelor, afarăăă !

*(Ecoul fractalic, prin canale: ...*gheară...ară...ăăăăă..

Cortina de fier vechi şi şpan cocsochimic

Text capturat din eter

Cortina de fier vechi

Între naivi şi proşti e doar o subţire liniuţă de umbră.

*

Dumnezeu nu ia minţile cui nu le mai are...

*

Un fior nirvanic, la Esenin: „ Te-am trăit sau doar te-am visat, viaţă?”

*

Există şi ventrilocism în delirul politic, există şi vampirism, ambele aparţin legilor energetice..

*

Erasmus, umanistul olandez, un evreu rebotezat Gerhard Gerhards...) -, cu al său „ Elogiu al nebuniei”, de fapt un elogiu al prostiei – masa de manevră a ticăloşilor dintotdeauna....(Însuşi Einstein vedea în prostia omenească u pericol...cosmic!)...Erasmus care scria în secolul XV(!) că viaţa e o comedie sinistră, în care oamenii, deghizaţi felurit, îşi joacă rolurile până când „ stăpânul teatrului”, „ sub purpura superbă a regilor”, dar, atenţie ! „ sub zdrenţele dezgustătoare ale sclavului”, îi sileşte să părăsească teatrul” ...

Teribilă sintagmă a complicităţii tragice dintre victimă şi călău. Deoarece psihologia sclavului, robului, este demonică, este genial- inumană, dar operaţională a „ lucrării în orb” dintotdeauna, dintre Călău şi victimă, mulţimea de care scrie Gustave le Bon...

Determinarea aceasta face istoria şi ea pune mereu doliul macabru pe curcubeul căzut, de băltoacă, al prostiei umane, a celor mulţi şi înjosiţi prin iresponsabilă complicitate cu idolii săi..

Enunţul retoric

Tiranul de tip modern este cel dintotdeauna: îşi învinge propriul popor, mizând pe îndobitoricea(mancurtizare), pe reflexele foamei şi fricii, principiile ordonatoare ale existenţei...Sloganul lui şi al sistemului –mulţimii, este „ idealul naţional”. Aşadar mulţimile îl produc, îl adulează orbeşte, ca apoi să şi-l devore....La români, decăzuta „ virtus romana” a devenit secularmente răbdare mută, apoi laşitate, înstrăinare, vidare de sine colectiv,aşadar criza de identitate....Cota de avarie este cea a extremelor, care ...se ating.

Fecioara..

Şi Atena, zeiţa greacă a dragostei şi inteligenţei, a fost Fecioara, aşa cum ea a fost divinizată în toate miturile şi, prin suincretisme, în religii. Omonima ei latină este Venus, deasemeni zeiţă a dragostei şi frumuseţii...Ca să nu mai vorbim de Isis, de Mamit, de Geea...Peste milenii, Fecioara Maria...La indieni Kali, Marea Mamă, este una şi a morţii...Prin aceea că..., a te naşte, este a începe a muri...a fi muritor....Colateral zicând, creatorul se întrupează- prin femeie-Matrice,- Mater- Materie- ...şi apoi moare ciclic, succesiv, în eternitate....

Între sudalmă şi rugăciune

Împreună că prof. univ. dr Florentin Smarandache, de la Institutul Gallup din New Mexico, am schiţat un studiu lapidar al „ zicerilor” româneşti, neaoşe, al expresiilor triviale, al sudalmelor, aşa cum funcţionează ele în exprimările mai „ deocheate” ale

românilor...Înjurăturile cele mai frecvente – deloc paradoxal- se referă şi au trimiteri la mamă...sau la organul sexual feminin...Lucru bizar doar pentru

minţile exaltate, care numiră România, „ grădina maicii domnului”- măgulitoare apreciere a Papei Ioan Paul- Wojtilla... Aceeaşi idee, deghizată propagandistic-comercial, este şi a ministrei dezvoltării şi turismului, Elena Udrea- Cocoş, cea cu „ Grădina carpatică” , a „ frunzei”, aluzie la sexul femeii- Evei, adică aluzivă la faptul statistic că în România, femeile sunt mai numeroase decât bărbaţii!

Oferta a fost inspirată cinic de spusele măgulitoare şi de cu totul alt substrat, al Papei. Numai că dincolo de aceste facile slogane cu ţintă ecumenică,...realitatea este că românii nu îşi înjură divinitatea Tatăl, ci divinitatea Mater, deci ei sunt Patrioţi (şi aici?!) aparte, niţel pe extremă, ci nu Matrioţi, adică ai limbii MATERNE....Poate că astfel ar fi mai nimerit să zicem Limba Paternă? E de regândit în ce măsură suntem cu adevărat creştinaţi, odată de ocupanţii romani, apoi, secole la rând şi obsedant actual, de slavii pravoslavnici...

Desigur, cum *se zice*, nu neapărat Instituţia Bisericii este blamabilă, ci aceia care din interior o subminează; după 1989, cazuistica descalificării comportamentale a unor lideri ai bisericii” naţionale”, a relevat decadenţa în acest sens, aşadar o criză care este nu naţională, ci instituţională...Consider că acest timp de comportament este SADUCHEISMUL de dinainte de Cristos (Hristos)...

Bogdan Petriceicu Haşdeu avea sintagma „ patrihoţi”...Poate prin aceste ziceri glossate cu ţintă mai degrabă rece- ştiinţific, am stârnit ipocrizia şi habotnicia unora....în ţara în care poporul zice : „ Fă ce zice popa, nu ce FACE popa”....Exact cum ne cereau şi activiştii ceauşişti: care una cereau- ziceau, dar alta făceau! Adică erau...patrihoţi şi mai egali decât ceilalţi în „egalitarismul” lor demagogic...

Maniheea

Dacă există autotitraţi Înalt preafericiţi, există şi Adânc Întunericiţi. Şi există. Se reciproc determină.

Paideume

Cei din munţi, cu spirit montan..., şi cei din depresiuni (Oaş, Haţeg, etc) ...O paideuma a ...depresivităţii? La extremă, cei din şesuri, din puste, din deşerturi....Ai vămilor pustiei, cum scria Ioan Alexandru... Ai lui Ioan botezătorul... Botezul cu apă curgătoare...,diviniizează de fapt Apa, substanţa primordială...Iar creştinii au transferat simbolic ...Iordanul, într-un vas numit la ortodocşi, cristelniţă... (de la Christ)...

Ştire sinistră la TV: Un preot din Moldova, botezând un copil, l-a apăsat prea brutal pe cap şi l-a înnecat în cristelniţă..Practic, l-a ştrangulat.. O, Doamne!

Fradudacii

România suspendată de sărăcie, mancurtizare, stupidizare retroactivă, de tâmpenizare!

....În congresele diareice ale PDEleilor, una pseudo- filoz-oafă: „ În România au apărut suspendacii” ...Aiurea ! Şi coana Anastase, şi Cocoş-Udrea, şi Boc, fac jocuri de cuvinte de soiul ăsta, amintind de ...daci... Păi ei ! sunt GÂNDACII, gânditori de speţă sfertodoctă, orbiţi de chiorârea Conducătorului – ei sunt de fapt suspendaţi în delirul logoreic- electoral, în discursuri demagogice, stereotipe, ei sunt „ urmaşii lui Traian Băsescu”, aşa cum tot Udrea stupide women cu frunza pe buzele de jos, galinaceea Elena of Frundza Verde a cocoşului şi sosia feminină a lui SERVER Voinescu- Cotoi ei sunt *FRAUDACII! Boccceaua lui* **Bocneriu BOCeşte iar tristan tzara urlă la lună : BĂ SE SCU-mpeşte totul! BĂ-SESCUmpeşte moartea !**

*

În iarna 2010 românimea va îngheţa BOCnă.

*

O invocaţie ciudată în jocurile de copii: „ Ala- Bala...” ...(Allah, Baal ?) ...In sud/ Oltenia

Este un zeu invocat popular, pe nume ALA...oate tot de la Allah ...Basmul Harap Alb evoca desigur un arab alb / harap...

*

A suporta că murim: prin retragere a memoriei lungi, prin alienare, prin uitare de sine.

*

Arte escatologice, arte mitologizante, arte prevestitoare? Reumplem Timpul de muzici, dar Timpul ne este surd şi mut şi orb...Metaforic zic.

*

Suave anomalii, paranoia cromatică a orhideelor.

*

Sânii ei goi sunt de fapt foarte...plini.

*

Un pseudonim mult mai potrivit pentru poeta....Ana Freudiana..

*

Cauza filosofiei este delirul zeilor.

*

Poezia mi-a fost modul de cunoaştere, al intuiţiei, ai felului meu de a fi, empatic, sau având prea- plinul suferinţei Naturii...

*

Gem catedralele lumii de cruci de aur, icoane de aur şi pietre scumpe... Crucea a fost din lemn, iar acum a ajuns ofrandă pentru cine? O fi aurul Anunakilor ?
*
Alegi una, alta culegi. Iată demo(N)craţia !
*
Să scriu despre comportamentul slav al celor din teritoriile vecine cu ruşii....E vorba de presiunile a cel puţin 13 secole...Principalii agenţi istorici : biserica pravoslavnică şi elitele obscure, efemere dar eficiente, ale Kominterniştilor kulturnici, apoi cele ale regimurilor totalitare - ....Moldova, Bucovina şi desigur, Basarabia, mai ales, au fost tratate mereu ca nişte satrapii ale Ţarismului şi respectiv Stalinismului....Sufletul acestor ţinuturi este traumatizat, mutilat, în estincţie tragică...Religia Roşie...Ea funcţionează ca păuşa din lemn Matrioşca....Ucraina este cea mai întinsă la graniţe vecină...şi azi...Populaţia a doua ca număr este a Rutenilor, rusnacilor, sau russinilor....O populaţie numeroasă a rutenilor este infiltrată istoric în România, disimulată sau deghizată conjuctural, ...De exemplu, în zona Hunedoarei, în munţii Poiana RUSCĂI,...ori pe Valea Mureşului...Istoricul T. M. Le spunea un pic extremist (?)- corcituri...

Partea a doua

După 21 de ani ...

Hunedoreanul
Daniel Ion Lupea
a fost împuşcat, cu
gloanţe
"dum-dum",
la Reşiţa

Cine l-a împuşcat pe Daniel ?

Tânărul hunedorean **Daniel Ion Lupea**(foto) era soldat în termen la Reşiţa în decembrie 1989.. L-am cunoscut în decembrie 1989 pe tatăl său, care, cu un chip împietrit de durere, mi-a povestit despre fiul ucis în acele lupte între soldaţii români de la diferite obiective, cum au fost şi cele ale Antiarienei Hasdat de lângă Hunedoara, sau cele din municipiu, pe str[yile Hunedoarei ;i de la p[durea Chiyid ., cu forţe obscure, nedezvăluite nici după 21 de ani, iată!,- şi cum eu fondasem la Hunedoara un săptămânal independent, „ Renaşterea Hunedoarei", am omagiat printr-un medalion- epitafic, jertfa lui Daniel. (**R.H. de miercuri 22 decembrie, 1989 pag.3).**

La acea oră, înainte de executarea lui Ceauşescu, cel care emisese acel ordin era generalul Militaru, căruia Ion Iliescu îi oferise comanda Armatei Române, cu toate că ştia cp generalul, scos de la naftalină, era omul sovieticilor...În Hunedoara ştiam deja de încă **(6) şase morţi prin împuşcare, profesională, deobicei în frunte, unele cu gloanţe vidia**, care nu se aflau în uzul armatei noastre...Anticipez expresia unei amărăciuni în plus, Daniel nu a fost nici până azi, inclus pe lista tăiată în marmoră de pe Troiţa martirilor- eroi ai evenimentelor de atunci.

Tatăl lui Daniel mi-a arătat în copie un ordin al gen.criminal Militaru, pe care o reiau în citat:

„ **Spre înaltă, ostăşească datorie, am înaintat la gradul de sublocotenent (postmortem) pe soldat(ul) Lupea Daniel- Erou pe altarul libertăţii şi demnităţii româneşti"..**

Părinţii lui Daniel au primit pe lângă această stereotipă, bombastică diplomă- având în vedere cine a fost cel ce a emis-o..- necum demn, necum patriot român-

, un sinistru criminal de război şi spion trădător,- cum avea să se afle mai târziu, prea târziu!- o sumă cinic de mică, nici cât să fie de ajutor pentru înmormântare. Edilii emanaţi ai regimului Iliescu, nu au avut nicio tresărire de conştiinţă pentru un eventual monument şi un meritat titlu post mortem de cetăţean de onoare (l-au conferit prin ani unor foşti duplicitari ceauşişti). După ce „ revoluţionarii" din zonă şi-au împărţit bucatele, primind drepturi în bani, terenuri, onorificări, etc- l-au dat şi ei uitării nefăcând niciun demers. Pentru articolul meu am fost apostrofat la tipografie de un tovarăş brusc privatizat, vechi securist al Devei, şi de un domn care se titra „ Purtător de cuvânt al CMPUN municipal, cum scria pe uşa biroului lui din Primăria Hunedoara. „ Nu a murit în Hunedoara, era la Reşiţa, să-l onorifice ei"! mi-a spus iritat omul, îmbrăcat în uniforma gărzilor kaki muncitoreşti, cu tricolor pe braţ...Era acelaşi care, vezi Doamne, în „ slujba" armatei manipulate de Militaru- Iliescu- Roman- et falangele, habar nu avea că erau nişte simple, macabre marionete – egali cu aşa-zişii terorişti...din trupele antitero! Ce mai scria în diploma lui Daniel ?

„ **Numele lui va înnobila Revoluţia Românească din 22 dec 1989, iar faptele brave pe care le-a săvârşit, vor intra în Panteonul nemuriri neamului"...**

Ca jurnalist de investigaţie, am bănuit, iar apoi m-am convins, cine anume a scris acea diplomă, era una întocmită local, un simplu carton cu tricolor, iar sintagma grecească – exaltat bombastică a „ omagiilor „ în care el însuşi publicase ode Citmarului, „Panteonul nemuririi", era titlul unei grobiene broşuri editate în regimul împuşcatului, sub egida partidului, „ Panteonul nestinse iubiri"- prefaţate exact de tov- domnul ...purtător de cuvânt...al ...revoluţiei, care dealtfel era autorul a două romane policer bine plătite (milicer) şi al unuia la fosta editură Militară a lui Ion Grecea şi dnei Ivanov...editur[reminicent[a „ fra'ilor sovietici eliberatori" din 1944... Am evocat într-o carte de memorialistică şi episodul în care eu însumi am fost „ rata" de o rafală trasă din podul restaurantului „ Gambrinus", asupra mea şi a doamnei Mîneran (...)- , în plină zi, nimerind uşa de sticlă a Poştei centrale, rafală de gloanţe VIDIA...aşa cum am depus mărturie într-o anchetă şi azi „ suspendată" obscur, a generalului Voinea. (Raport reprodus fragmentar de m ine în acea carte) O întrebare retorică stăruie în mintea mea : de ce în acel Ordin pervers, data Revoluţiei „ lor" este cea de 22 decembrie, devreme ce revoluţia începuse deja la Timişoara încă din 16- 17 decembrie ? A fost instituit apoi un aşa zis „ Forum 22", cu fondurile fostului U.T.C., unde sediul a devenit un fief cu jocuri mecanice, biliard şi chefuri, al tovarăşului ...purtător de cuvânt, ulterior titrat şi „ preşedinte de onoare al revoluţionarilor din Hunedoara"...Dar să îi judece altcineva.

Daniel Ion Lupea a fost împuşcat mortal, la datorie, cu gloanţe dum- dum. El era de pază înarmată la obiectivul 01929 Reşiţa, unitatea militară cu acest cod, ceea ce reaminteşte un comunicat mincinos : „ forţe neidentificate (terorişti români sau străini, spioni?) au atacat acea unitate...Este probabil că au fost

militari din aceeaşi armată, manipulaţi diversionist, aşa cum au fost astfel de cazuri şi în Timişoara, Bucureşti, Cluj, Sibiu, unde revoluţia a făcut peste o mie de victime...

Dosarele secrete preluate atinci, în ianuarie, de la Hunedoara, duse probabil la o unitate militară Contra informaţii din Cluj Napoca (şi nici până azi date adevărului)- au fost manipulate de aceeaşi veroşi „ emanaţi" care au executat orbeşte ordinele de la „ centru"...

Daniel Ion Lupea a fost în floarea tinereţii lui. Medicii reşiţeni au făcut atunci eforturi disperate să-l salveze, iar pentru alinarea părinţilor, fratele său mai mic Marius- Eugen, despre care din păcate, nu mai ştiu nimic.

Iată ce mi-a spus tatăl lui Daniel : **„ Domnu+ Evu, dacă aş fi murit eu de o sută de ori, dar el să mai fi trăit ...Nu mai am lacrimi, mi-au ars...".**

Iată, Daniele, scriu şi eu cu arsura unei lacrimi, aceste câteva cuvinte...

** Urmare unor demersuri, numele său a fost adăugat pe troiţa eroilor, cu gradul de subl. Post- mortem.*

Amintire fără Munchen ...

Clientelarii de la „ Curtea veche"- nouă, fac ture pe banii culturii pe mapamond într-o voioşie. Am fost invitat insistent de către organizatori,(Dr Theodor Christian), şi preşed. Uniunii Scriitorilor Germani din Bavaria, Robert Stauffer, la October Fest, 2001, ca laureat pentru relaţiile literare cultivate de revista „ Provincia Corvina", şi ca autor al cărţii în tandem „ *Blitzende fenster- Ferestre fulgerate*", cu Magdalena C. Schlesak şi „ *Empatia divină*", editate de mine aici, bilingv. De trei ori am fost la Sibiu, unde, la paşapoarte, am fost pasat, cenzurat practic, de către funcţionarii înţesaţi de securişti şi foşti miliţieni. Invitaţia era pentru 14 zile, am avut şi delegaţie de la edilii mei, dar eram pe listele negre de dinainte de 1989....Când mai erau 5 zile până la începerea manifestărilor, am renunţat scârbit. *Romanien Kutlur Einblicke in Munchen* a rămas în arhiva mea de nimicuri ale zbaterilor toate. Cine mai participa acolo, desigur, pe cheltuiala bugetului? Prof. Dr. Rrrăzvan Theodorescu, cel cu TVRL la revoluţie, ministrul culturii...,Dr. Rodica Binder, Mircea Cărtărescu (?!), Dr Peter Motzan (naiv confrate al Hertei Mueller de anţărţ...), Vladimir Simion (?,) dar şi excelentul regretat dr.Vasile Iliescu(exilat în Germania), istoricul, pe care îl cunoscusem la Congresul Româno- American de la Oradea, alături de prietena mea Magdalena Schlesak, şi ea în exil...

A fost o mare dezamăgire faţă de „ vameşii" politruci ai regimului (nu exista viza UE) şi mi-a fost ruşine mie pentru modul în care românii îşi hărţuie în continuare scriitorii. Am înţeles că aşa numita Uniune a etnicilor Germani din Hunedoara, era înţesată şi ea de foşti informatori ai securităţii.

Arderea etapelor

Eu aşa am fost, încă de la început, întâi instinctiv, apoi intuitiv, apoi conştientizând: mi-a ars etapele prin arimtii, meandre, salturi şi căderi, ridicăi şi epuizări, iar ceea ce filosoful numeşte asompţiune, a fost stigm, a fost consecinţa, a fost determinarea. Şi nu regret.

*

Unitatea unei creaţii literare nu este neapărat pragmatică, ea nu este rod al intenţiei reci, ci este ceva din adânc, este a substratelor, este a ceea ce numesc memoriei freatică.

*

Deseori, căutând anume ceva, am descoperit altceva, surpinzător, cu atât mai îmbucurător.

*

Uneori ai impresia că insistând obsedant să ajungi un ţel, de fapt îl îndepărtezi, îl alungi, ca şi cum îţi alungi propria umbră, cu soarele prea înalt din spate ...

*

Picturile lor reci, stihiale, non- figurative...Vezi câteva zeci de autori de acest tip, şi nu vei dibui nici măcar stilistic, care e autorul. Un stihial suspendat, abisal, al hazardului.

*

Cam.... nesfânt regele David, devreme ce a pândit-o pe Bethsabeea, suprinzând-o din ascuns în pielea goală, la scăldătoare. Era prin secolul XI î. Chr. Nimic nou sub luna plină...

*

Nici Solomon nu a fost poetul consacrat, ci a avut artişti de curte cu har, care i-au lucrat comenzile...Avea să facă figură de poet genial, însă de fapt Cântarea Cântărilor, e o compilaţie: sublimă, cu scopul iniţierii deflorării fecioarelor. Solomon este un simbol al Mirelui, Sulamita, simbol al Miresei – Fecioare...Textul este un mic manual de educaţie sexuală pregătitor actului împreunării, un model pentru rangurile înalte, dar şi pentru oamenii simpli...Toate aluziile şi subtextul, insinuează cert practica dezvirginării, preludiul actului „ iniţiatic”, unele scene sunt picante; de pildă mirele bea vin din buricul fecioarei şi altele..

Umbra memoriei ocultate

Conducătorul- pseudo- Mesia

....În „ era ceauşescu”, cohortele succesive de stalinişti au fost treptat (natural şi idoelogic) împrospătate de scriitorii care accedeau spre afirmare, atât prin reviste, cât şi prin edituri, care au instituit concursuri anuale de debut. Cenzura era ultra- vigilentă, iar propagandismul de tip activistic- cazon, omagiul direct la

adersa conducătorului şi a tovarăşei, au devenit condiţionale pentru aceste debuturi, ca şi pentru a fi recunoscut, promovat până în „ istoriile literare la zi”, sau în manualele şcolare şi în universităţi. În sens mai pedstru..., dacă erai plin de zel – devotament- pentru cauza- partidului- stat, aveai un post şi un rost, îţi apăreau cărţile şi nu te hărţuiau securiştii, etc. Într-un fel, majoritatea scriitorilor domniei lui Ceauşescu, au fost siliţi condiţionat să îşi de obolul, astfel fiind, cum s-ar spune, (niţel sau mai abitir) şantajabili moralmente..

Sunt de revăzut în acest sens celebrele big- antologii omagiale, cerute de partid la aniverările personale ale lui Ceauşescu sau ale PCR-ului,în care dacă erai prezent, erai asigurat de succese, şi e de amintit parctica der a ţi se cere o „ poezie cu tovarăşul” sau cu tovarăşa, dacă „ vreţi să editaţi cartea la noi”... Chestia este că unii au cedat cu câteva strofe, dar alţii au editat biblioteci cu elogii de acest tip, făcând carieră, avantaje etc.

Cei care au făcut exces de zel până la cote penibile, au mâncat cozonac, alţii franzelă, la „ bufetul de partid” de la Casa Scânteii, Măgoşoaia oripe la editurile agreate de Tovarăşi, iar alţii au stat la cozi cu tichetele de raţionalizare .. ale .. eroicei clase muncitoare., cântate cu osârdie şi de adolescenta şi de nonagenara Nina Casian, care a emigrat la timp spre New York-ul hulit altădată cu osârdie proletcultist- jdanovist- sovromistă...

Câţiva congenari solidari o viaţă, unii editori, redactori de reviste sau domni critici agreaţi şi de regimul totalitar, şi – prin duplicitarism- de regimurile de după 1989, contunuă acerb să-i ignore sau denigreze pe cei care nu au fost „ cu ei”, inclusiv pe cei care au părăsit ţara dar continuă să fie ceea ce sunt : scriitori români. (Din generaţiile proletcultului, cea numită în boeme capitalei „ poeta – cal” , a fost privilegiată de „ organe” şi a făcut figură de „ clasică poetă română încă din viaţă”, creaţiile ei intoxicând generaţii de elevi, începând cu ....cei de la grădiniţe, unde educatoarele erau să-i înveţe limba română prin aberaţiile ei de tip „ Nică fără frică „ şi altele. O vreme, a sfătuit prin poşta redacţiei, la România literară (cum face domana Constanţa Buzea, azi) – debutanţii care doreau să fie tipăriţi în rfevista actuală a dlui Alex Ştefănescu...

Dacă în glorioasa-i tinereţe, Nina Cassian a fost o seducătoare, cum aflăm din cartea ei de memorii, elogiată de dl A. Ştefănescu (în R-L.) şi prezentă pe la târgurile de carte din Bucureşti, este treaba dsale. Longevivă fiind, auzim că se face lobby în anumite cercuri occidentale (...), pentru mari premii, dacă nu chiar Nobel-ul...

Portet de comunist este un fel de piatră de căpătâi, a liricii aservitoare Propagandei comuniste de sorfinte proletcultistă, apoi ceauşiste, prezentă în mai toate acele „ Omagii” roşii amintind de Stalin şi de Mao sau Kim Ir Seng;

...este un veritabil Manifest al Doctrinei care îl înlocuieşte pe Mesia, cu Ceauşescu (de ziua lui 1981, d. Cartea Românească) recte cu Partidul Unic,

iar „ focul ideologic” îl vede ca pe rugul biblic al lui Moise, cum scria M. Eliade în „ Aspecte ale Mitului”:

Torturi din limbariţa politikon dîmbovicioasă...

Ca să servim şi câteva cireşe pe tortul acesta de flustuk, iată doar câteva din pişcoturile rupte de la gura aleşilor voştri (!) care pot purga percepţia deviantă a electoratului românesc de oriunde s-ar afla, inlcusiv la Paris, unde strânse voturi Wiliam Brânză, azi parlamentar !

„Aceste cuvinte ne doare-n cur” (dixit primarul Vanghelie)

..Unii au un sistem nervos scalariform, ca cel al anelidei: un neuron în cap, unul în cur şi altul în picior” (discurs televizat conferinţă de presă a dlui primar generalizat Sorin Oprescu).

Pleaşca-ţi pe limbariţă, Pale/ologule ! Îţi faci de râs strămunii.

Dar curaj, rrromâni ! Avem un nou ministru al kulturii şi kultelor BOCceliste ! Toader Paleologu ! Paleo, adică antic, sufixul no comment. Iată-l făcând lobyy ghici cui ?

„ Succesul nostru este datorat în mare măsură unei persoane, lui Traian Băsescu. Este o pleaşcă ce nu se mai întoarce aşa uşor. Sîntem aici graţie unui om politic, de aceea trebuie să definitivăm procesul de creare a unei identităţi proprii”.

Baftalo mo, S-o castreze !

„ S-o castreze pă mă-sa, nu pă noi! (despre ministrul de Interner Maroni)...Silvio Berlusconi ăsta care-şi implantează păr (...), dacă-i nesimţit şi e porc, o să joc eu rolul de ...nu-mi stă în caracter...dar împuţiţii ăştiia merită să fie jigniţi” (Nicolae Păun, deputat Partida romilor, discurs în parlament) .

Academia ASLA Oradea 2000: Eugen Evu, Diplomă de Excelenţă Decerneaza prof. univ. dr Ioan Tepelea

Alte observaţii despre vocabula UR...

Am putea vorbi despre o cercetare de tip „ arheologic”, în limbajele lumii, explorând *siturile unor limbi de pe glob, în sensul de a cerceta ceea ce am numit undeva* ***arheofiinţa.***
Un simplu „ ciob” (vocabulă, etimon,etc) poate servi la reconstituiri ale unui vas- cuvânt, întreg, cu surprinzătoare concluzii...Asta a făcut marele Densuşianu, chiar dacă uneori a deviat, dar şi A.D. Xenopol, ori mai recent Victor Kernback, sau C. Daniel ş.a.

Fascinantă rămâne prezenţa vocabulei **UR** în mai toate spaţiile mitologice, probabil de la URIEL, despre care citim incitantul volum „**Aparatul lui Uriel**”, al massonilor americani Cristopher Kinght şi Robert Lomas ! Acel Uriel a fost fie înger, fie zeu **civilizator,** e acelaşi cu biblicul arhanghel, ca şi cel evocat în Cartea lui Enoh, considerată apocrifă.(vezi şi Victor Kenrbach, ş.a.)
*

Mai puţin se ştie că UR pentru vechii unguri, cei descălecaţi în valuri succesive, din stepele asiatice, Ateluzzu, în Europa, prin nordul României, pentru a se stabili în pustele Ungariei de azi, (A.D. Xenopol, etc) – era zeul lor suprem , traducerea însemnând Stăpânul. (După creştinarea prin catolicism, ungurii aveau să transfere vocabula UR (stăpânul) – numit de ei şi IŞTEN, sincretic, în UR Işten (exprimare exclamativă invocatoare, însoţită de semnul crucii - *uzuală în vorbirea maghiarilor catolicizaţi, ca şi a reformaţilor etc.*

Se subînţelege, însă, şi Crist, vezi denumiri de localităţi sau străzi, mai ales ale ceangăilor din Aredal, proveniţi din Bucovina şi Moldova, CRISTUR...În comuna cu acest nume, aproape de Hunedoara şi Deva, recent (2010) a avut loc o mare adunare a ceangăilor din Europa)...În etimologia c urentă UR mai înseamnă şi Munte, vezi UROI, dealul surpat de lângă Simeria, ş.a. unii cercetători zicând că acest nume ar veni de la ...URIAŞI..

Am scris un serial cu acest subiect (Uriaşi- Uriel) în revista arădeană „ Viaţa de pretutindeni” şi în unele jurnale. I-am enervat pe câţiva, duşmani ai lui Densuşianu.
*

Aşadar Işten- UR era zeul absolut, Stăpânul ungurilor şi, desigur o ciudăţenie lingvistică, ungurii fiind fino- ugrici, acest prefix apare fără sedilă şi în numele capitalei turce, Istanbul...
Să mai observăm că IS este acelaşi cu IS de la ISIS, zeiţa ...egipteană... mama lumii

Remember unison…LIUCA

Originară din Ţara Haţegului

Eminenta romancieră,(critic al erei staliniste în România)- eseistă, antologatoare şi om de ştiinţă, prof. dr. **Teresia Bolchiş- Tătaru** din Germania (Augsburg), originară din satul hunedorean **Nădăştia de Sus, - Haţeg,** căreia Eugen Evu i-a redactat în ţară volumul „ **Amintiri silvăşene**” şi unul de poezie, - „**Lacrimarium”**.. În planul doi, prof.univ**. Mircea Popa**.(foto Eugen Evu, 2000, Congresul Româno- American)).

Cristian NEGUREANU

OZN-uri la răstignirea lui Iisus - imagini incredibile pe o icoană veche de aproape o mie de ani!

O icoană dintr-o biserică sârbească naşte şi mai multe controverse legate de existenţa extratereştrilor. Pictată in 1350, icoana prezintă doua nave în stânga şi în dreapta crucii pe care era răstignit Iisus. Cele doua nave par a fi într-o cursă, una dupa cealaltă, iar prima este decorată cu o stemă ce astazi este folosită pe avioanele din Serbia! Denumită simplu, "Răstignirea", pictura datează din

secolul al 14-lea şi a fost între timp mutată din mănăstire într-un muzeu.Nu este însă singura pictură de acest profil. În galeriile din Florenţa, Londra sau din Georgia se regăsesc şi alte picturi de multe sute de ani ce includ elemente similare.

OZN-ul din tabloul "Botezul lui Hristos" al pictorului flamand Gelder

(E)Vuvuzele

*

Duhul blândeţei hrăneşre
duhul dictaturii.
Îl *determină.*

Cărţile mincinoase fertilizează terenul pentru cele adevărate...

*

Nesăţioasele amante ale poetului, Libertatea şi Autocunoaşterea.

*

Paranoidul gândeşte prin fascii. Schiofrenicul le îmbârligă. Secera şi ciocanul a fost replica ...soarelui altanţilor, aşadar extremele se inspiră şi determină. Cuvânte cheie: fundamentalism, fanatism, radicalism, and alte ..isme

*

Oare zeii şi-au dat nume, sau omul ? Şi atunci, care este numele lor cel real?

*

Aia e mută? Nu, dar se mută...

*

Femeninul de la penis, este ...peniţa? (vezi Arghezi...)

*

„Sarmalele au fost inventate de daci, la Sarmizegetusa" (*Neculai Chirica, Monografie*)

*

Moise, al evreilor, (ei rostesc MOSHE- MOŞE!) se aude în româneşte MOŞ-ul, deci un strămoş cu sub-sensul de zeu tutelar, Tatăl uman, după modelul Tatăl ceresc- EL. Moise văzut de marii clasici este reprezentat ca un uriaş, purtând pe cap coarne de berbec; evident, semn totemic al tribului.(În revista literară - de

expresie românească- Minimum, din Istrael, (Al Mirodan), evreii de azi se autonumesc „ fiii tribului” (lui Iuda), necum cetăţeni, sau altcumva)...

Aşadar...grecescul ZAMOLXES sau ZALMOXES, al nostru, este ZEUL MOŞ, străBUN-ul zeu...(Sau Moşul zeificat, venerat ?)...

Poeţi pe nedrept uitaţi

În spaţiul literar hunedorean, cunosc poeţi cărora le atribui în cunoştiinţă de cauză, condiţia de poeţi rimbaudieni, poeţi ai stigmei proprii, ori ai celei colective (...), , sau dacă vreţi, alţii, traklieni. Unii s-au stins prematur, alţii s-au răzleţit sub nemila veacului acesta, de răscruce. Mă gândesc la ilianul Ioan Radu Igna, stins la nici 50 de ani, (volum unic editat „Dor cu gheare”), Ovidiu Băjan, emigrat în Franţa, (două volume de poezie, excelente), deveanca trist lovită de destin, Nicoleta Olteanu (două volume de eseuri şi poezie), Nicolae Crepcia şi Marian Boboc, poeţi insuficient receptaţi) Mihaela Gagea (emigrată în U.S.A.), Robert Petrescu (un volum de poezie remarcabil) şi desigur sunt mai mulţi, cărora le cer iertare. Şi mai ales la Martin Szegedi, care a emigrat în anii 80 în Germania, djupă ce câştigase concursul editurii Facla din Timişoara, cu un proiect ...premoniţial titra „ Plecarea poeţilor”...Copespondenţa ulterioară cu el ar rezulta o carte dramatic

Ingratitudinea vremii, conjucturile extraliterare, au ca efect un fel de halou negru, de ecou surd al unei culturi la răscruce, în avarie, sau în estincţie. Poate că timpul gratitudinii va reveni pentru ei în atemporalitatea care suspendă ...hologramа memoriei ... Acea stigmă pe care a avut-o genialul Nicolae Labiş, pare să treneze mereu asupra acestor destine, cumva saumate tocmai prin Fatum-ul prea rigid, narcisismului sau orfismului anacronic cu vremurile ce pare, ele însele, blestemate... Fie doar titlurile unor cărţi spun destul: „ Dor cu gheare”, „Înfloririle nopţii”, „ Îngerul vidanjor”, Clasic şi omăt”, „ Alchimia divinului” (Nicolae Szekely), „ Poetul miliardar”, „ Metafore şi resentimente” (Al Ranta),etc.Vitregia (...) face ca în locurile meritate de astfel de poeţi, să se fi strecurat grafomani, epigoni sau chiar patologici- schizofrenici (!) minori, în hărmălaia interminabilă a „ tranziţiei” şi „ reformelor”...Vina este ca şi în cazul lui Labiş, mediocritatea CRITICII contemporane, degradarea descalificantă a „ breaslei”, scribilor, cum îi numeşte pe drept Constantin Stancu...

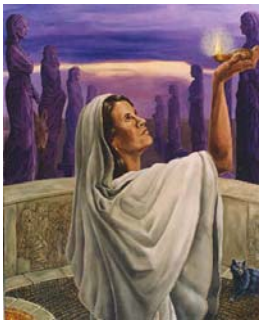

Mitul Fecioarei – cult al virginităţii ?

În mitologia greacă, **Hestia** (gr. Ἑστία) a fost zeiţa căminului, a Focului Sfânt, prima fiică a lui Cronos şi Rheei, soră a lui Zeus, Poseidon, Demetra, Hera şi Hades. Cu toate că a fost curtată de Apollo şi de Poseidon, Hestia a obţinut de la Zeus dreptul de a-şi păstra virginitatea pentru totdeauna. În plus, Zeus i-a acordat onoruri excepţionale: i se închina un cult în toate casele oamenilor şi în templele tuturor zeilor. Aşa cum căminul domestic era centrul religios al locuinţelor umane, Hestia era centrul religios al locuinţei divine. Această imobilitate a Hestiei explică faptul că nu a jucat nici un rol în vreo legendă. A rămas un principiu abstract, întruchipând ideea de cămin, nemanifestându-se ca o divinitate personală.În mitologia romană, Hestia este echivalentă cu Vesta.(de unde Vestale. (*Curios sau doar nostim e că avem în neolatina noastră, sufixul nominal vesta la ...nevastă- neveste ?)*

Fecioara Vesta era numită şi ea. Înaintea Feciorei Maria, „ *pururea fecioară*” în pantheonul elin. La romani, ea este Virgo- Venera, Venus. Fecioara (Miriam- Maria) nuanţează fonetic actul de măritiş, la italieni marito(soţul !)...iată aventura uneori amuzantă a onomasticii...Fecioara Maria a rămas şi ea „ pururi virgină” consacrată de creştinism ca maica Domnului, adică mamă a Pruncului cresc – dar şi Fiului Omului, om conceput cu divinitatea, prin duh sfânt, „şi asistenţa” la inseminare a doi arhangheli (îngeri), Mihael şi Uriel... Cu toate că ea naşte evident femeieşte, rămâne nedeflorată, adică „ pururi virgină”, cu toate că este logic să ne mirăm cum anume actul naşterii nu a avut efectul firesc- corporal al dezvirginării? Hestia(Vesta) este simbol al familie-căminului, ideii de Familie...(Curios, numele dat de Isus, întrebat de Matei,despre instituţia familială(N. Test. ,Matei) despre FAM-eni, el spune că famenii nu sunt nici felemi, nici bărbaţi, (adică hermafrodiţi? n) şi că „ ei sunt pentru îngerii din cer „ !?! Prin fameni, subînţelegem famelici, efeminaţi, ambigui sexual, n). Hestia (Vesta) – Virgo, la romani, Vierge la francezi, etc. – era la greci Întâia Născută...din Cronos(Timpul...) şi Rheea, deci soră cu Zeus (zeul absolut) şi Hera...Ca peste tot în mitologii, ceva este conspirativ- codificat, iar omul pare a fi imitat în propria-i devenire şi cunoaştere, modelul de la zei, îi imită pe zei...Stricto smibolic, deci, Fecioara este Mama Zeificată, adorată simbolic- iconic, cu scopul psihologic- sugestibil, de a menţine vie ideea de

procreaţie... Numai că mitologia şi apoi unele religii, au adaptat umanului sensul iniţial, ca pe un program de natură genetică...Hesti, Avesta, etc nu au avut fii, au fost cu adevărat „ fecioare pururi", însă apoi sensul a fost transferat la uman şi Fecioara Maria (Miriam) – devine mamă a Mesiei, deopotrivă fiu al „ Cerului" şi al „ Omului"...Al Împărăţiei, adică al unui Imperiu ceresc, promis a se întemeia pe planetă... Apropos SF- ...oare să avem prin acest fenomen o viitoare religie, între cunoaşterea revelatorie şi cea carteziană, prin ştiinţe? ...Şi poezia (poieion, creaţie) nu ar fi oare mai potrivită a aparţine S.F.-ului, *ca gen literar?*

*

Întâi a fost sămânţa, apoi oul...Omul este în interregn, vârf al lanţului trofic, fructul de sus al Arborelui Vieţii...cei vechi uzează (biblic) de expresiile „sămânţă", pentru oameni, (seminţie omenească) şi nu de de ou - sămânţa ovipariană, adică reptiliană, sauriană, sămânţă a mutaţiei interregn etc. Oviparele, de la saurieni la păsări, sunt după seminţe, care sunt ale vegetalului, iar oviparele sunt ale mineralului.... Regnurile....Mineralul accede (mutant) spre vegetal (cristalele sunt un fel de inflorescenţe ale acestuia!) -, iar vegetalul spre animal, succedând etape intermediare...Toate tind spre Lumină, prin ardere- apă-aer...Iată legea unui Dumnezeu legic, absolut, incognoscibil, ci doar DEDUCTIBIL, ubicuu, să-i spunem DEOPREZENT.* Un pseudo- paradox: orice ieşire, este de fapt o intrare în altundeva..

Ai uitat... ?

Ai uitat, maimuţă- duios fricoasă, prea jucăuşo ! Te amăgeşti că ai uitat!
Careva a zis: „ Prin aceea că omul uită, nu merită „! Trist enunţ...* Feromonii nocturnului geamăt, zvâcnetul ca un altoi, smulgerea în indicibila stare de levitaţie pe care sufletul tău străbun o ştie dintotdeauna...Starea de dinainte de vorbire, a suspinului, a vocalei continue...Şi durerea difuză a unui terror vacui..., vibraţia - fantomă, de gol a simţului amputat...* Cine sunt ăştia, toţi ăştia, care de peste 20 de ani de dezmăţ, distrugeri, demagogie delirantă şi mancurizare, joacă tontoroiul pretinselor elite, conducătorii, emanaţii, zoaiele, pegra asta de rataţi, de taraţi, impotenţii ăştia care nu au organon, aşa că îşi regulează mulţimile arondate cu nebunia ce şi-o ascund lor înşile...Ei nu sunt doar proşti, sunt doar tâmpiţi. Creierele lor aplatizate li se oglindesc pe chipuri, în limbaje, în gesticulaţia lor de nevropaţi....iar marasmul în care lamentabil se zbate ţara, pentru ei este marfa din care sug ultimul sânge....Vampirii !* Omul.... Fratele –om, se comportă apocaliptic ori de câte ori scoeităţile intră în criză, aşa cum muribundul dă proporţii cosmice implacabile sale morţi...În peştera lui Ioan – pedepsitul, înnebunitul, se rescrie Apocalipsa inevitabilă, el aude trâmbiţele şi îl vede pe Abbadon Exterminator ca pe un erou- răzbunător al propriei frustrări, al traumei de a muri, aidoma traumei de a se naşte...Homo apocalipsys...cum

figures. Şi îşi zideşte nu peştera, ci palatul, căptuşit cu plumb, adăpostul antiatomic şi antiseismic...mormânt de rezistenţă pentru el şi familie... * Un buncăr de şarpe în memoria rece a întunericului.
*
Au decodificat în fel şi chip Uterul femeii zeificat…, Fecioarei: omphalos, sanctuar, templu, sfântul Graal, pronaos....(Codul lui Da Vinci). Careva insinua că „ veriga lipsă" este chiar Femeia...
*
Omul – animal cosmic terorizat, traumatizat...Încă prin naştere, femeia umană a fost cumva programată a suferi aceasta: „ vei naşte în chinuri"....din Genesa, de după „ păcatul originar", suntă ca o pedeapsă, o consecinţă, o determinare ca efect al unei abateri din condiţia genetică iniţială, a unui Program...S-a interpretat ştiinţific îngustimea coapselor femeii şi insificienţa elastică a vaginului la naştere, faţă de mărimea craniului foetusului, de unde trauma (chinurile...) naşterii la om, absent la toate celelalte mamifere !

O altă diferenţă ciudată este absenţa rutului la om, faţă de ritmicitatea lui naturală, la toate mamiferele şi chiar la primate... ...Basmul românesc „ Tinereţe fără bătrâneţe şi viaţă făr'de moarte"...în care încă nenăscutul..." plângea a nu se naşte"...
*
Într-un fel..., profeţiile erau programe psiho- sociologice pe termen nelimitat, variabil, funcţie de probabilitatea fenomenologică a istoriei, a devenirii ...organizate... Asta ştiau şi vracii, şi şamanii peşterilor, şi marii preoţi ai sanctuarilor, apoi sacerdoţii barbarilor, prefigurându-i pe întemeietorii de religii, pe profeţi şi ....
*
Numele de Adam- pământ roşu- e posibil să fie al unei rase primordiale roşcate, cu piele şi păru roşu.... Unii afirmă că Adam a fost uriaş....poate „ butucul" speciei (spiţei) mai apoi numită Neanderthal, ce a convieţuit milenii cu Sapiens, şi s-a stins undeva în actuala Spanie...
Sunt dovezi că au fost şi încrucişări între aceste două ramuri (dihotimice) ...Omul neanderthalean...avea capacitate craniană – deci cerebrală- superioară celuilalt, care s-a perpetuat după estincţia lui...A avut soarta animalelor mari, a saurienilor, a reptilienilor ..
*
Maimuţele de azi...Păi cele primitive şi hominidele sunt pe planetă de 7o de milioane de ani...Urangutanul, gorila, cimpanzeul....(CimpanZEUL!), apoi babuinul, mandrilul, tamarinul etc...Iar lemurienii...., adică maimuţele din legendarul continent Lemuria...!

Când vezi dansul lemurienilor....îţi aminteşti de Horele omului...Doar 2 cromozomi ne despart de maimuţe. Poate cineva....cândva, un genetician.. nişte elohimi....au efectuat operaţia, a determinat mutaţii..., corecţiuni, hibridizare,

mutaţii, pentru că Fiinţa este cosmică şi devenitoare, dacă operă este, dacă este creaţie- creatură... ***Şi suntem !...***

*

Oare care sunt numele adevărate ale speciei umane, acolo, undeva, unde am fost concepuţi a fi ? Numele tău, al meu, al nostru... Sau numere ? Nu cumva suntem cifre care ...pulsează cum tahionii ? ...

*

Lecturile mele cele mai liniştitoare, încă din copilărie, sunt citirea norilor..." Nouri lungi pe şesuri"...

*

„ Christos este arhetipul conştiinţei(Sinelui)...Al subconştientului este Mercur...

*

Acolo, într-o poiană din pădurea visată..., pe umărul meu se aşează prietenoasă, o pasăre, un silf....Mi-am dat seama că era oarbă, se uitase imprudent într-un fulger, m-am gândit ...

.....

„ Am impresia că o anume cunoaştere se maturizează subconştient. Cunoaşterea dobândită e împinsă (exilată) în subconştient pentru a dezpovăra psihicul casre experimentează...Se creează totuşi o relaţie de dependenţă, căci cunoaşterea împinsă în subconştient, mecanizată, este premisa pentru libertatea folosită „ sus" ...

Konrad Lorenz- Karl Popper

Paul Richeur- eminentul filozof francez, fost profesor la mai multe Universităţi din Franţa (Strasbourg, Sorbona, Nanterre) şi din America de Nord (Montreal, Yale, Chicago), situându-se în descendenţa fenomenologiei lui Edmund Husserl şi a filosofiei lui Karl Jaspers, afirmă că omul conferă sens lucrurilor, realităţilor, dar în acelaşi timp îşi conferă sieşi sens, prin comunicare".

Comment : Mitologia este codul umanului, din care extragem esenţa Memoriei lui ancestrale, substanţa primordială a Adevărului neperisabil, transcedental, şi care este sămânţă a lumii devenitoare, prin care re-devenim şi din care sevele se vor ramifica mereu, înnoite, regăsind vigoarea creaţiei ...

*

„Mai devreme sau mai târziu se va întâmpla", spune o zicală populară. Numai că nu acelaşi lucru, elementul timp distinge între ceva fatalmente, dar necondiţionat de timp...Fatalismul este o simplă prejudecată, a percepţiei şi atât. O supersitţie, cel puţin o prudenţă empirică...

*

„ Lung este Timpul/ însă ce e adevărat se-ntâmplă", scria romanticul Holderlin...

*

Creatorul a admis omului dreptul de a „ da nume”, aşadar de a-şi întemeia propriul limbaj. Nu i-a impus propriu-i sistem lingvistic; iar Sieşi îşi ascunde propriu-i nume. Omul i-a dat mii de nume, întâi cumva pluralist (!), a venerat primitivist tot ceea ce îi făcea bine sau rău (...), pietre, plante, animale, apoi s-a venerat pe sine ! Ca Fiu, urmaş, descendent, moştenitor adică... **Sieşi se roagă omul ?**

Medalion **Dieter Schlesak**

Apartinând din punct de vedere afectiv şi poetic generaţiei ’60, Dieter Schlesak păstrează un viu interes pentru problema limbajului şi experimentului artistic, după cum o dovedeşte şi Romans Netz (2004), un roman care investighează posibilităţile expresive ale comunicarii virtuale.

Dieter Schlesak este unul dintre cei mai reputaţi poeţi şi prozatori germani ai momentului. S-a născut în România, la Sighiţoara, în 1934, iar din 1969 s-a stabilit in Germania si, ulterior, în Italia. A studiat la Universitatea din Bucureşti, iar din 1959 şi până la plecarea sa din ţară a lucrat ca redactor la *Neue Literatur*. A fost distins cu numeroase premii literare, iar in 2001 i s-a decernat premiul Fundaţiei Schiller pentru întreaga sa operă. A publicat volume de poezii, romane şi eseuri despre experienţa exilului şi întâlnirea Estului cu Vestul, dar şi despre realităţile româneşti, cum ar fi volumul *Wenn die Dinge aus dem Namen fallen*, dedicat evenimentelor din decembrie 1989 şi tradus în româneşte cu titlul *Revolta morţilor* (1998). De asemenea, a realizat o impresionantă antologie de poezie românească în traducere germana, intitulata *Gefahrliche Serpentinen* (*Serpentine periculoase*, 1998) şi cuprinzând 114 autori. La Editura Polirom: *Capesius, farmacistul de la Auschvitz* (2008). În fine, Dieter Schlesak a editat o altă antologie din poezia română transilvană, în care am fost onorat a fi selectat şi trades. Păstrez cu emoţie câteva schimburi epistolare, unele publicate în revista Provincia Corvina în care Dieter a fost şi publicat înainte de anii 2000. Întreaga sa operă relevă nu doar un poet, eseist, prozator şi editor, ci şi un cercetător din speţa titanului de la Weimer, Goethe, iar ca experimentist – îl văd alături de Bogdan Petriceicu Haşdeu. M-am bucurat de elogii ale dsale şi îl consider un om de geniu...care crede, aşa cum titrează o carte a sa, (în) “ Există viaţă de după moarte*”,,.(* referinţe colaterale Wikipedia).*

Arhiva personală Eugen Evu/ anul 1988
La Hunedoara, poetul Eugen Evu a îndrumat boematic- creativ, mai bine de trei decenii cenaclul literar "Lucian Blaga"...

Palindromul

Fascinantă inscripţia de pe veriga Tezaurului vizigoţilor lui Athanaric, de la Pietroasa (România). (Cloşca cu puii de aur). Tezaurul din era marilor migraţiuni, conţinea 22 de piese - zece s-au pierdut- cel recuoerat de Muzeul Naţional are 12 piese din aur masiv, de 18, 79 kilograme aur.

Decodăm în inscripţia protetoare, acea antică psihologie magică, bazată pe forţa sacră a cuvântului scris, de a influenţa subconştientul, de a sugestiona (ca în hipnoză!) – pe eventualul răufăcător, hoţul comorii. Exact ca în piramidele din Egipt. Blestemul, pentru piesele „ pierdute” se pare că nu au avut efect, ori nu se ştie efectul, a rămas ocult?

Scrie pe veriga de aur, în limba tracilor: HUTEN IAREN EIVEN : Casa (Neamul) în pace să-ţi fie ! Polindromic, cetită invers, inscripţia este un blestem (o stigmă magică): NEIVEN ERAI NETUH- Blestemat să fie răufăcătorul (hoţul) ...

D’ale boc/ şevismului

Ăsta, cu **kurgură roşie** ca dublul organ al găinei lui cocoş**,** ţuţărul Robertei Anastasie Fraudalia - şi pupinkuristul lui Umil Boc, Sever Ionescu, mai bine zis *Server băsescur.* Pidosnicul o susţine, o şi josţine ? – pe dşoara-n urechi care

a comis cea mai scandaloasă încălcare a legii din toate timpurile în Parlament, **Server – Cotoi…** jăvristul care, te pomeneşti, va ajunge prim – sinistru, scos din chioara-minte a *„ băsescismului*" (conceptul lansat de el în campanie...). Ce lichea ! Au fraudat legea pensiilor lovind in milioane de semi-morţi.
*
Ţie nu îţi voi face niciodată rău, cu voia sau fără voia mea...Ţie, nimănui, niciodată.
*
Dacă nu ştii, ori nu poţi să faci bine altcuiva, cel puţin sileşte-te să nu îi faci rău!
*
Orice rău faci cuiva, ţie îţi faci. Efectul oglindirii, sau al ecoului umbrelor...
*
Nu lăsa pe azi, ce poţi face ...mâine (zicală pentru „ reformatori").
*
Creierul are forma unui sâmbure de fruct.
Scoarţa cerebrală seamănă cu scrotul...
Sunt prezente două emisfere.
*
Glumă sinistră: „ Mireasa i-a oferit mirelui mâna sa" ...A rămas ciungă?
*
Idem: „ I-a dat un picior în fund" ...A rămas doar cu celălalt picior?
*
Unui înalt Membru... i s-a rupt membrul.
*
Proces verbal de contravenţie:„Cel grav accidentat, a fost amendat deoarece în cădere a zgâriat cu dinţii vopseaua de pe capota maşinii poliţiei".
*
Nu lăsa pe azi, ce poţi face ...mâine (zicală pentru „ reformatori").
*
Creierul are forma unui sâmbure de fruct.
Scoarţa cerebrală seamănă cu scrotul textilelor, evident...
Sunt prezente două emisfere.
*
Elena Udrea e bună ca ministră de SEXTERNE, iar Roberta la Internat.
*
Boc e vânos dar fragil intravenos, trebuie protejat cu prezervative de import.
*
Îmi e dor de tine de îmi buşneşte sângele printre cuvinte!
*
Narcoza lui Narcis: luciul apei clare ...
*
Lecturi de reluat: *Jean Burgos*- Poezie şi morfogeneză; *Saint-Pol Rauz* Exorcismele textului.

*

Au fost zeii canibali din illo tempore...Jehovah îi cere lui Abraham jertfă pe fiul său Iosif, Avraam face un rug pentru a-l jertfi zeului prin ardere...Zeul îi cere asta ca dovadă supremă că îl iubeşte pe El mai mult decât pe propriul său fiu!Ce e mai înfiorător, mai crud în acest ordin pentru iubire fanatică, condiţionată prin crima asupra fiului tău? Că zeul canibal se răsgândeşte, pare o simplă alegorie cusută cu aţă albă: zeul renunţă şi primeşte în schimb un biet berbecuţ care îşi încurcase coarnele în spini....Poveşti cu tâlc sado-massochist!

*

Şi oare în mitul Cain- Abel, al fratricidului din Geneza..., motivul geloziei dintre fraţi nu este tot o astfel de iubire a zeităţii tutelare (de astă dată Elohim? Sau prefiguratul JHWH)) – de a jertfi carne, ci nu ofrande vegetale ? Or Creatorul a programat ca omul să se hrănească vegetarian, necum din uciderea animalelor !

Abel, producător agricol, oferă zeului canibal seminţe şi fructe ofrande, Cain, vânătorul sălbatic, oferă carne.. Zeul primeşte oleacă tolerant – fumul jertfei lui Abel, dar Cain gelos pentru iubirea Tatălui (?) îl ucide cu un bolovan...Jertfa „plăcută Domnului",la Cain era cea a grăsimilor animale, iarla plantele lui Abel doar fum frumos mirositor, poate niţel afrodiziac...

Zeul canibal este totuşi iertător, din raţionamente probabile ciudate, ca morală supremă: îl iartă pe ucigaş....Poate de aceea că el era Cel Dintâi Născut?... Fiul, adică, ci nu Copilul, copia cum s-ar spune, plăsmuit fără intervenţia duhului ?

Astfel, prin iertarea dar alungarea lui Cain, zeul s-a „ umanizat" din forţă majoră pentru sporirea omenirii..., însă umanitatea avea să se perpetueze sub semnul unei A DOUA CULPE – păcat de moarte: după incestul adamic (Eva este strict biologic,anatomic, SORA lui ADAM, parte feminină extrasă din genomul lui!) – specia umană este din nou alungată, adică repudiată, stigmatizată sub semnul pribegiei şi în definitiv noi suntem urmaşii lui Cain, ucigaşul. Sărmanul prea- iubior de tată- zeu canibal...!Ai zice că de Tătâne, adică Tartar, care asta înseamnă...ceva mai târziu, în spaţiul post- sumerian, vezi inscripţia de la Tărtăria, cea cu zeul Şaue, mai veche cu 1500 de ani decât „ prima scriere" din Mesopotamia, Sumer..

.

Alte observaţii despre vocabula UR...

Am putea vorbi despre o cercetare de tip „ arheologic", în limbajele lumii, explorând *siturile unor limbi de pe glob, în sensul de a cerceta ceea ce am numit undeva* ***arheofiinţa.***

Un simplu „ ciob" (vocabulă, etimon,etc) poate servi la reconstituiri ale unui vas- cuvânt, întreg, cu surprinzătoare concluzii...Asta a făcut marele Densuşianu, chiar dacă uneori a deviat, dar şi A.D. Xenopol, ori mai recent Victor Kernback, sau C. Daniel ş.a.

Fascinantă rămâne prezenţa vocabulei **UR** în mai toate spaţiile mitologice, probabil de la URIEL, despre care citim incitantul volum „**Aparatul lui Uriel**", al massonilor americani Cristopher Kinght şi Robert Lomas ! Acel Uriel a fost fie înger, fie zeu **civilizator,** e acelaşi cu biblicul arhanghel, ca şi cel evocat în Cartea lui Enoh, considerată apocrifă.(vezi şi Victor Kenrbach, ş.a.)

*

Mai puţin se ştie că UR pentru vechii unguri, cei descălecaţi în valuri succesive, din stepele asiatice, Ateluzzu, în Europa, prin nordul României, pentru a se stabili în pustele Ungariei de azi, (A.D. Xenopol, etc) – era zeul lor suprem , traducerea însemnând Stăpânul. (După creştinarea prin catolicism, ungurii aveau să transfere vocabula UR (stăpânul) – numit de ei şi IŞTEN, sincretic, în UR Işten (exprimare exclamativă invocatoare, însoţită de semnul crucii - *uzuală în vorbirea maghiarilor catolicizaţi, ca şi a reformaţilor etc.*

Se subînţelege, însă, şi Crist, vezi denumiri de localităţi sau străzi, mai ales ale ceangăilor din Aredal, proveniţi din Bucovina şi Moldova, CRISTUR...În comuna cu acest nume, aproape de Hunedoara şi Deva, recent (2010) a avut loc o mare adunare a ceangăilor din Europa)...În etimologia c urentă UR mai înseamnă şi Munte, vezi UROI, dealul surpat de lângă Simeria, ş.a. unii cercetători zicând că acest nume ar veni de la ...URIAŞI..

Am scris un serial cu acest subiect (Uriaşu- Uriel) în revista arădeană „ Viaţa de pretutindeni" şi în unele jurnale.

*

Aşadar Işten- UR era zeul absolut, **Stăpânul** ungurilor mongoloizi/ originar/ asiatici* , ci nu Tatăl- Tătâne- Tartar ? ... şi, desigur o ciudăţenie lingvistică, ungurii fiind fino- ugrici, acest prefix apare fără sedilă şi în numele capitalei turce, Istanbul...

Să mai observăm că IS este acelaşi cu IS de la ISIS, zeiţa ...egipteană... Muma Lumii.

- ***vezi A.D. Xenopol, „ Istoria Românilor" vol.I).***

Eveniment cultural la Hunedoara

BIBLIONET – „lumea în biblioteca mea"

În România există în prezent aproape 3000 de biblioteci publice, care asigură servicii unei populaţii de peste 21 de milioane de cetăţeni, însă doar cca. 10% dintre acestea au în prezent calculatoare cu acces public la internet.

Sub egida **Fundaţiei BILL end MELINDA GATES** şi cu atenta deschidere a instituţiei Bibliotecii judeţene „ Denşuşianu", respectiv a edililor Hunedoarei, Biblioteca municipală a organizat impecabil inaugurarea unui centru urban, parte a Programului de Dezvoltare Globală, Global Libraries, în parteneriat. Microsoft Corporation va dona cca. 15 milioane de dolari în acest vast proiect, demarat şi în cetatea Corvinilor... Doamna dir**. Lucia Tănase** alături de .dl

director al B.J. H., **Sebastian Bara** şi echipa sa, au inaugurat biblionet-uri în judeţ, Hunedoara fiind printre beneficiari. Au participat şi d-nul primar **Marius Ovidiu Hada** şi d-na consilier al dsale, **Monica Rada**, care au tăiat panglica, în prezenţa unui public majoritar tânăr, care va beneficia de serviciile gratuite ale noului centru. Asistenţa va fi permanentizată de către bibliotecare, în spaţiul special amenajat. Dotarea logistică este impresionantă.

În imagini, aspecte de la eveniment.

UN NOU PREMIO INTERNAZIONALE DI POESIA PENTRU

EUGEN EVU

Organizat de Rasegna Italiana di letteratura ed arti „ Eventual- Mente, sub genericul ParteOPPOSTA, A. Culturala Selene din Pedalino, Italia, concursul internaţional de carte editată (fondator şi president Nicola Rampin), a decernat trei premii pentru poezie: Beatrice Bressan- Spechio- Miroir

- *Loreleo Editions (bilingvă) ; Eugen Evu – Vânătoarea de curcubee”- editura Hestia şi Silvano Demarchi- Poesie scelte . ed. Forum Quinta generazione.Acelaşi concurs a nominalitzat- o şi pe Elena Daniela Sgondea, pentru poezie bilingvă.*

Nimic nou sub lună

Decembrie 2009 Un OZN triunghiular fotografiat deasupra Moscovei

Sir Haşirim sau „ Cântarea Cântărilor”

Scrisă în secolul al VIII-lea al erei noastre- Cântarea Cântărilor a fost iniţial folosită în liturgiile de Paşti (liturgie- litorgie?,n) ...devenind una dintre cele cinci „ meghilot”, sau suluri ale Torei citite la marile sărbători evreieşti...
În Biblie, Cântarea Cântărilor este aşezată între Cartea Eclesiastului şi Apocalipsa.
Cântarea Cântărilor ni se relevă ca o culegere de poeme erotice destinată celebrării căsătoriilor religioase..(...).Cea mai acreditată de slujitorii religiei este interpretarea „ versiune alegorică” (se cunosc patru moduri de interpretare ale Bibliei, în general)- aşadar euristică. Potrivit acesteia trebuie să vedem (decriptăm, decodăm) –în ea celebrarea unei UNIRI MISTICE între Jehowah (Dumnezeu la evrei , n) cu poporul ales. Religia creştină a adoptat (prin sincretism) şi ea, în mod convenţional, această interpretare puritană, înlocuindil pe Jehowak (JHWH), ci Isus Cristos (Iisus Hristos în greacă) – şi pe evrei cu creştinii...

Astfel, simbolul s-a transferat de la unirea lui Dumnezeu cu Biserica-mireasă.....Iubita lui Solomon (care a avut nenumărate femei, pe care le-a inseminat direct în acest ritual,n) – se numeşte Sulamita, se poate deduce că el şi ea sunt de fapt două simboluri, ale Perechii umane ce, prin împreunare, repetă

un act iniţiatic originar, între Îngerul Căzut (civilizator...), şi femeia umană, despre care se scrie în Genesa (6) din V.Testament...

Sulamita(Solamita, sau via arabă Suliman- Salomee- Solomia, etc) era de fapt una dintre numeroasele „ţiitoare" ale regelui Solomon, evident adorată de el, iar nuanţele pot fi întrevăzute inclusiv în mitul Fecioarei, şi acesta cu numeroase rădăcini în mitopoeza terestră a diverselor civilizaţii. Omenimea se comportă subsolar, dar şi sublunar, cu toate conotaţiile sintezei care este Omul, din interregnuri.

Suntem interconectaţi cosmic., adică sinoptic.....

Rabinul francez Josy Eisenberg, afirma în lucrarea sa „ Femeia în timpurile biblice" (Paris, 1993): „ Biblia rezervă un loc important dragostei şi căsătoriei. Sexualitatea apare în Biblie ca lucrul cel mai firesc din lume...Totodată, eminentul tălmăcitor şi exeget al Bibliei (ca şi un Andre Choruki, traducător al Coranului (-„Viaţa cotidiană a oamenilor Bibliei") – (Paris, 1978) – consideră şi el că „ activitatea sexuală normală şi licită este benefică. Ea constituie chiar obiectul poruncii pe care Creatorul i-a dat-o omului în Geneza, după ce a făurit lumea :

„**Creşteţi, rodiţi şi vă înmulţiţi până veţi umple pământul"...**În culturile Orientului Îndepărtat, mai ales în cele conservatoare, educaţia sexuală a fost una benefică, efectul ei fiind de fapt prolificitatea umană în anumite spaţii... (remember Kamasutra, şcolile de educaţie sexuală, practicile, metodica unor şcoli, tantra ş.c.l.)

Arabii numesc ritualul împreunării „ *covorul de carne al rugăciunii"* -

Viaţa sexuală, continuă Chouraki- nu poate fi astfel disociată de viaţa amoroasă acuplului uman, şi nu există în ebraică niciun cuvânt care să exprime asemenea idee" (Dr. **Emil Witner,** editura Forum, Bucureşti, 2000).

În actualitate, mai ales după anul 2000, constatîăm o explozie fără precedent(după unii opinenţi, sau una care se repetă, după alţii...) a Sexualităţii în întreaga civilizaţie...Ca şi cum un instinct de profunzime ancestrală, al Vieţii, se revigorează terifiant, ca un reflex, într-o lume acut- excatologică, a spaimelor apocaliptice..

52
Nodul
Încolăciți astfel, partenerii parcă formează un nod. Se pot atinge reciproc pe fund, mai tare sau mai încet, după preferințe. Un preludiu în această poziție trezește multe simțuri...

„Adultismul" – un camuflaj semantic convenţional pentru...adulter?

Una dintre milioanele de imagini promovate de mediile româneşti actuale, reluând de fapt vechile manuale de educaţie sexuală din Kamasutra şi altele,

toate având aceeaşi motivaţie considerată sacră, de la Origini.(sursa Suplimentul erotic, Click,din 22.01.2010). *Video- media internet oferă prin canale ca „ Spice Platinum" ş.a.- o uriaşă panoramare a sexualităţii globale, imagini care par să strivească iconeria religioasă, cu scop de a se împlini...porunca divină... Între îngerul căzut şi Prostituată, războiul creaţiei continuă, iar Geneza a re-devenit Gentică ?*

Dicţionar parţial de religii actuale

Enumăr câteva principale : Iudaism, Creştinism, Islamism, Bahaism, Budism, Confucianism. Hinduism, Jainism, Mandeism, Maniheism Mazdeism, Religia Maya, (cu scriptura lor Tonalamatl, atenţie la sufixul **ATL**- de la Atlanţi? ,n), mormoni, romani, shintosim, Sikhism, Taoism, Vedism.....Numărul cultelor neoprotestante şi al sectelor depăşeşte 500....

Aserţiuni la lucrul poezic

Comportamentul convulsiv al sevelor, în arimtiile climei...
*
Ajerbadjanul are capitala Baku. În Moldova avem oraşul Bacău, de la Bako, în maghiară.
Toate denumirile cu o la final(Birgo, Palko, Ciango, ...) au terminaţia românizată „ău": Bîrgău, Palcău, Ciangău, ...Bacău...).
*
În Basme , mitologii şi religii, avem arhetipurile toate, inclusiv cel al crimei: fratricidul, paricidul, incestul, convieţuirea şi conflictele de tip eroic (ca finalitate ideală) cu monştrii, himerele, vampirii, pricolicii, balaurii, dragonii,...În biblie avem toate aceste arhetipuri, sincretizate şi alegorizate, parabolizate şi transferate prin contaminatre din zona psihotică, virtuală (...), în cea reală...Este un dute- vino al psihologiei şi psihiatriei umanului practic inepuizabil....Fantasmele devin istorie şi apoi sunt resorbite de ireal.
*

O senzualitate misterioasă mişcă dimensiunile(sau structuriler uneia, unice) ale sufletului uman, o empatie care nu îi aparţine omului, ci o „ preculrează” mereu, spre a-l devora în real. Există un vampirims energetic reciproc în tot ce este viu şi încă neviu.
*
Sintagmă ciudată : „bruta sensibilă”. Ceva străvechi ce aparţine ideii de Golem sau Frankestein. Obsesie a rateului demiurgic...
*
Nimic nu este pur, totul agită impuritatea, întru a o decanta şi face transparenţă, lumină, ardere la vedere. Întunericul este atavismul abisului.

Nu „ ochii” văd, ci *Vederea vede. Ce este vederea* ? Îţi vine să te întrebi: cine (sau ce anume) se uită (priveşte) prin ochii noştri, în lume? Un vis al luminii?
*
Un madrigal al ultimelor frunze/
valsând tangajul morţii-ncetinite...
Reci insomnii ritmând nemărginite/
stelare doruri, nostalgii murite ...
*
Aveam sintagma „ scrieri nefrumoase”, în cartea „ Despărţiri de plural”, cu scop subtil de a evita ideea estetizării stilistice....Însă paradoxal, a evita cuvântul ” urâte”, a fost tot un gest ...estetizant. Sunt un perfecţionist cam orgolios, în toate...recunosc, însă maniac nu am cum fi.
*
Nu e axiomatic dictonul „ panta rhei” (totul curge), mai degrabă totul arde...Verbul fluidităţii,
al afluării (verbul mareelor, flux- reflux), este propriu arderii. Ardere biochimică, ardere ca transfer interregn, prin aceea că aredere este şi cea a combustiei, şi ardere este şi oxidarea
şi chiar putrefacţia...
*
Depinde, dragă poete:

....Unele reproşuri ale ştiu eu cuiva, le-am resimţit ca elogii! Şi viceversus.
*
Asta este ....Avem a ne consola, (a ne obişnui ?) cu gândul cel ma Adânc.., treptat, zilnic, că vom muri, asta fiind dureros prin aceea că ne vom despărţi de cei dragi, de familie, de prieteni, de cei de aproaper, dar cel mai dureros, de cei ce ne sunt departe, duşi în lume, cum este mezinul meu Remus...

cuvinte cheie : ***moaşte, mancurtizare, indundaţii, strangulare la cristelniţă...etc***

Pelerinaje la Iaşi, la moaştele sfintei slavonice Parascheva, supranumită „ protectoarea Moldovei”....Câteva sute de mii, mjoritatea femei, majoritatea bătrâne....Sursecitate, sunt evident într-os tara semi-hipnotică, sunt în transă ! Declară reporterilor că au venit să ceară sprijin lui Demnezeu, prin „ mjlocitoarea” lor, redusă la câteva oscioare (moaşte), aduse de la muntele Athos...Se calcă literalmente în picioare, să ia „ sfinţire” de la bărboşii înţoliţi în straie scumpe, purpură şi aur, smirnă şi tămâie, sulfură de magneziu etc.....Işi exaltă fantomatici, îmbrăcaţi gros, unii dormind prin parcuri sau campinguri ca nomazii, starea asta, ne arată că şi-au cumpărat iconiţe din plastic, busuioc sfinţit, cruciuliţe, toată recuzita micului comerţ cu veşnicia, cu moartea. Aşadar indulgenţe, ca pe vremurile altor Inchiziţii...

(Ieri un şef de mănăstire ortodox a fugit cu toată ograda de 20 de „ măicuţe”, din ţară, preferând altă dogmă, la Athos....Îl vor excomunica înalţii patriarhiei...care însă ignoră cazurile de homosexualitate, incesturi, perversiuni erotice, pedofilie, sihotism, sau uciderea la cristelniţă a unui prunc din neglijenta – cazul din Moldova din septembrie)... (Oare unde o fi roşcovanul escroc de la Tanacu, acum la ocnă, olaltă cu amantele lumânărese care au „ excorcizat-o” pe sărmana nebună crucificând-o, în scandalul de acum câţiva ani? Un film şi câteva cărţi cu acest subiect cras- medieval, circulă prin occident...)

O întrebare, cel puţin pentru înalt- MULT/ PREAfericiţii fenomenului: oare sfânta de peste Prud...cum de nu i-a ocrotit când cu inundaţiile catastrofale din toamnă? Şi de ce nu l-ar canoniza pre sfântul Boc- Celuţă, sau pre sfântuca cu virgulă frunza evei pe gură... Elena Cocoş Udrea, ori pe Roberta Anastasis and mucenicul Server Voinescu- Cotoi... sau pe mahărul Băsescu, descălecătorul ?

(anno pomini 2010...).

Omul care scrie (III)

O ipoteza via semiotică

Ca scriitor, m-am auto-observat mereu, mi-am scrutat, intuitiv şi prin cunoaştere, comportamentul interior, sub aristotelice „ sentinţe” : Cunoaşte-te pe tine însuţi” şi „ Urmează-ţi zeul”… Poetul nu are şanse autentice de a descoperi- a i se releva esenţele,- fără acest experimentism, unii îl numesc perfecţionism.

Visele, în starea de somn profund, sunt pentru zona subcorticală, un mecanism (vezi Mecanica Visului, de Freud, sau studiile lui C.Gustav Jung, sec. XX) – un fel de antivirus… Stocăm în memorie, zilnic, enorm de multe informaţii- „ mecanism antivirus” care e necesar pentru sănătatea mintală, depozitele se cer a fi decantate, dacă vreţi reciclate.

Limbajul acelei emisfere, subconştientul, este cel primordial, al imaginilor, deoarece ştim că raţiunea (eul), se exprimă şi comunică(m) prin cuvinte…Starea din somn este parţial a inconştienţei, dar creierul lucrează în acest sens, elimină plusul inutil, sau nociv, ca o toxină virtuală, a psihicului… Psihedelismul, stimularea prin terţe narcoze. Sunt de regândit în această idee. Suprasaturarea de aceste toxine- viruşi, duce la paranoia şi agravate, la schizofrenie. Omul care scrie confruntă dintotdeauna acest fenomen, alienant, dacă el nu are un caracter foarte puternic, cum e cazul geniului, mai ales al cercetătorilor, inventatorilor, gânditorilor…O snetinţă antică (Socrate) spunea: Meden agan, totul cu măsură)

Psihologii numesc starea de suprasaturaţie, efectul ei, terror- mentis(Teroare mentală)…Categoric, starea de „ visătorie”- reverie, uneori frenetică,- din timpul stării de veghe, diurnă, este undeva *între* veghe (punte între raţiune, ego şi Sine…) : o a treia stare, aşa cum de pildă o exprimă pragmatic oniriştii, deliranţii metafizici, etc. În fine, e tulburător să medităm că subconştientul este implicit unul colectiv, că avem în memoria noastră genomică, informaţie pe care nu a distrus-o nicio traumă, frustrare, eveniment în timpul câtorva generaţii….Poate că aici se deschide o nişă în ideea prof. Florentin Smarandache, despre Nonmaterie, ca a treia stare …cosmică a fiinţei…poeţii ştiu asta, dar nu ştiu de ce…Pe colaterala metaforei…,aş spune că dacă avem o viteză a luminii, este şi o viteză a întunericului…Iar cum ştim că suntem interconectaţi în Spaţiu- Timpul circular, repetabil,..în somn şi visătorie, percepem o a treia dimensiune, poate întrezărim o a patra!… Fizica subcuantică Defineşte creierul (omul) ca un „ sistem bioenergetic deschis, care funcţionează ca undă, particulă şi vibraţie…(Aşadar nu suntem în dualitate, ci suntem triali, dacă vreţi în Treime, teandră, triadă…

Despre cunoaştere

Cine vede mausoleul marelui poet- matematician arab Omar El Khayyam, din Iran, înţelege ce cult aveau contemporanii săi – veneraţie venind din vremuri imemorabile,- faţă de iniţiaţi, de învăţători, de înţelepţi, de genii. Ei sunt şi vor fi ceea ce Vechiul Testament numeşte idoli…Când aceşti idoli au fost (şi când sunt) beneficii adoratorilor lor, recunoscuţi ca atare, este omenesc să îi idolatrizeze, în sensul de a-i considera sfinţi, eroi ai Cunoaşterii, civilizatori aşadar. Şi românii, prin cultul (cultural) – al predecesorilor săi scriitori, savanţi, inventatori, oameni ai gloriei strămoşilor, etc) – asta fac, idolatrizează. Poate că mai mult ca alţii, din motive ce se întrevăd din drama istoriei noastre,..o fac cumva printr-un comportament „ maassificat”, mimând religiozitatea de tip ortodox, uneori chiar fundamentalist, ca în politica naţionalistă în momentele de criză identitară, vezi legionarismul – un fel de fascism mulat pe …arhanghelism…

*

Cunoaşterea de sine, de Sinele Lumii, iluminarea de acest tip, a fost dintotdeauna întru emancipare, progres, şi e de considerat că gestul, comportamentului unei civilizaţii astfel recunoscătoare va fi mereu acela „ zeificare", de „ închinare" lor.

Dacă religiile secularizate …,îşi au sfinţii, mucenicii, apostolii lor, tot astfel şi „ poporul" păgând, adică de la păgânism, care era ab initio o relgiei faţă de Mama Natura. Omul este fiul naturii, fie dacă este învăţat din milenii că este fiu al Cerului (vezi Genesa, ei au fost stigmatizaţi ulterior ca „ îngeri căzuţi", poate geneticieni.- demiurgi, substituiţi pare-se unor entităţi superioare, din „ Ceruri"…)

*

Acel tip de „ idol" (de unde ideal, ideologie, idealism,etc) – aminteşte de eroul antic, de omul zeificat, uneori prin atributele, valoarea sa, de sorginte divină; prin „ treimea de zeu", genetică (vezi Epopeea lui Ghilgameş, etc) – este revendicat de umanitate ca atare, din omenesc simţ ancestral al Recunoştiinţei. Necum al gratitudinii şi Uitării.

A cunoaşte este stricto- senso, a CONŞTIENTIZA…Fie prin auto-perfecţionare, intuiţie, geniu, fie prin REVELAŢIE, din vechime considerată din sursă divină, a inpsiraţiei duhului divin, „ pogorât" în mintea omului ales…

*

După greci, numim acest timp a fi (din nou) apocaliptic, ceea ce are echivalentul în occident de REVELATION, revelaţie, aşadar dezvăluire, conştientizare a umanităţii a ceea ce ESTE, cine este, iar prin extindere, conştientizare revelatorie (prin ştiinţă) – a condiţiei umane în lume şi cosmos, la scară planetară şi astrofizică….Este Timpul (slav. Vremea de vremi) – profeţit a fi cel al DEZVĂLUIRII, Revelation. Unii înţeleg eronat ca fiind acest moment cosmic, precesional,…un „ sfârşit al lumii"…

Teze, proteze, slogane, chipuri …Cadre de nădejde…

Una dintre nenumăratele lozinci ale ideologiei comuniste, din sorginte bolşevică,…marxist- leninistă, materialistă, era îndemnul înscris pe ziduri, predat îl şcoli, academii…,întocmai „ iconoclastelor" – „ Să trăim şi să muncim în chip comunist"… Vag, ceva ne aminteşte de sintagma biblică „ după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu".. Numai că aici avem o corupţie …oximoronică a originalului enunţ privitor la originea omului ca fiu al lui Dumnezeu, care a fost creat (făcut) – „ după chipul şi asemănarea „ creatorului său. A traduce aceste două atribute este neclar; chip, ar însemna „ arătare", „ aparenţă", „ înfăţişare", iar asemănare, probabil mod de a fi, analogic cu El.

Comunismul ca „ ideal sacru" a coborât în profan (istorie, ideologie, idealism ! , paradoxal- la extrema nazismului, ca replică a sa,..înţelesul mesajului. Naziştii lui Hitler şi Goebels au fost lideri ai partidului NAZIST, care vine din Partidul Naţional- Socialist ! Massificarea avea nevoie de sloganuri,(„

psalmi, sau dacă vreţi Sure …) - altele la ei, iar în replică de tip extremist-naţionalist- fundamentalist…, „ cultura de masse a comunismului (massificare egal mancurtizare, robotizare, îndobitocire…) –altele în Estul semi-sovietizat… După ieşirea din sistemul totalitar, comportamentul masselor a căzut la un extremă traumatizantă, teribilă, deoarece după eşecul „ traiului şi muncii în chip comunist", în simplă retorică, vidare de esenţă,…capitalismul – ieri profeţit ca „ putred2, revine în trombă şi cu alte motivaţii, globalizante,…asupra acestor popoare chinuite în timpul păcii ca în război…În acest sens, al doilea război mondial nu a încetat. Milioanelor de jertfe ale acestuia, îşi sporesc cifra în această nouă „ dilemă veche" a civilizaţiei, iar românii sunt printre cei mai nefericiţi, mai nefericiţi decât îi considera Mircea Eliade….sau Mircea Vulcănescu…Pentru că această nefericire de tip mioritic şi cu adaog Manoleic – balcanic, -…a devenit stigmă.

„ A trăi şi a munci în chip comunist"…este acum imperativul tragic a milioane de români care vor să fie şi pensionaţi „ în chip comunist", că „ în chip capitalist" nu vor mai prinde, sărmanii, zilele.. Iar dl preşedinte Băsescu, debarcând de pe vapoarele flotei …scufundate,…are un slogan electoral ciudat : „ Să trăiţi bine „ ! Ceea ce, în mod cinic, se subînţelege, „ Să muriţi bine „!!!", dacă simţim ce dezastru economic suportăm ţşi ce măsuri ia guvernul pentru a ne înjosi cum nicăieri în Europa nu sunt oamenii înjosiţi... Asta o pune în aplicare acest Boc degeţel aplatizat, hop- mitică al lui Băsescu, Boc cel mic şi agitat ca un robot (RoBOC) - fostul lider utecist al studenţilor clujeni, aşa cum mulţi dintre cei ce fac „ reforma" de pe poziţii pretins democrat- liberale…, o fac: ei sunt ceea ce propaganda de ieri numea „ cadrele de nădejde ale viitorului de aur" …

Amintiri care vor fi
-poema în proză-

Moto: " Iar timpul creşte-n urma mea
mă-ntunec" …(Eminescu)

…La ce bun să prelungeşti umbra propriei existenţe în faţă, aidoma unui pom dezrădăcinat care umblă clătinându-şi cuiburile sub luna plină…Tangaj al catargului în cruce, pe talazul memoriei?

Ceva înnăscut şi întâi mai mult orbecăind a se cunoaşte, ca şi cum o ţipenie jumătate zeu, jumătate … Zburătoare ce s-ar smulge din tirania gravitaţiei, cu plumb teluric în oase.

O pulsaţie paralelă, abia presimţită, în amurg, când văzutul se recuprinde cu invizibila stare ca o reminiscenţă pâlpâind din estuarele somnului. O foame de a armoniza, de a restaura, de a reînsufleţi ceea ce se resoarbe din fiinţă. Un dor de sine Ca ecoul ce pare să vină din stele, de clopote, de corăbieri rătăciţi.Ori poate aveam în suflet nedesluşite zvonuri ale pădurilor din care am fost alungaţi ?

Am trăit ceea ce citisem dar mai ales am cercetat ceea ce răsuna în mine şi altfel decât a scrie nu aveam cum să-i povestesc celui ce o vreme mă însoţea, celei ce, o vreme, mă primise în trupul ei

Îngreunat de seminţe. Iubeam, însă nu înţelegeam ce anume mi se ia, eram prădat, jefuit, muşcătura se sublima în săruturi şi mă revărsam ca ulciorul zdrobit de lespedea nopţii, lună spartă pe ape.

Ceea ce „ mi se-ntâmpla" aparţinea unei alte logici. Vederea încă ceresc limpede, a inocenţei, recompunea hologramele unor poeme care suspendau starea, o aşezau într-o rigoare preexistentă?

De unde veneau acele gânduri care melodiau frisonul cărnii, trepidaţiile orgasmice ale inimii, ce anume rezona în intervalele de frig luminos dintre vocabule? Era în mine fascinaţia acelui colorism, cu inflexiuni de arhaice daine, legile altădată cântate, laice colinduri, exaltările incantatorii ale vetrelor din Valea Streiului, unde cândva trecui cu luntrea piezişă, la pălimarul din Bretea Română…Eram un altoi, un vlăstar împins de seve bătrâne, din trunchiul aproape căzut al acelui măr sădit cândva şi altoit cândva de tatăl meu, fecior fiind, în Vâlcele Bune ? Mărul trăznit la bătrâneţe, şi ale cărui ramuri încă rodeau, în iarbă, fructe roşii, iernatice, ne mai culese de nimeni…şi care putreziră pe crengi, sau le culegea vântul şi îngheţul. Era în mine o fascinaţie care nu este în întregime omului…Chemătoare, chin dulce- amar, de a restaura armonii în estincţie?

Facinaţia bătrânelor ursitoare, fascinaţia rostirii divinatorii, incantaţia, doina muribundă prin luncile cu aiurări de mierle, codobaturi şi vulturi sub clopotele unui mileniu sinucigaş…

Am învăţat de singur, cel mai sigur am învăţat de la mine însumi. Am fost şi sunt auzitor şi bucuros de vânturi, de viscole, de ascunzişuri printre stânci, de regresiuni în memoria lungă, a afectelor de profunzime, de substraturi, de filoane, de zăcăminte, de artere ale melosului din Munte…

Chemat ca de sanctuare, răzvrătit şi împotrivindu-mă străinilor zei.M-am zidit în mine însumi, ca să mă apăr. Am răsunat din resurse ale unei prezenţe doar bănuite, din care aidoma unui izvor de neoprit, ţâşnesc şi acum, la bătrâneţe, uluiri, revelaţii care nu îmi aparţin pe deplin…Din preaplinul acesta am scris. Este ceva magic în realitate, într-atât de constant, manifest, unduitor şi râzându-şi de toate, de moarte, de inexistenţă! Este ceva alchimic în limbaj, o presimţire de veşnicie spre care fiinţa tinde, pe care fiinţa doreşte a-l recupera ?

Ca un fel de joc liber, un simţ ancestral, un instinct, rudimentar, de vânătoare ? A te juca astfel, ar fi aşadar a exersa mereu lecţia vânătorii, pentru a supravieţui dincolo de moartea lentă a simţurilor, un joc vital, ca o dăruire în felul ei concomitent extactică şi agonică, orgasmică? Şi să suporţi repetat acel hiatus, acea „ imortalitate rece", post- coitum, cum probabil femininul nu accede a şti ?

Asemenea căderii îngerului corupt, prin femeia umană.

Bucle ale netimpului, reumplând intervale, goluri sub vulturi, sub clopote, tânguire şi murmur al monadelor, complicitate cu regnurile şi alungare de sine, prin decadentele, entropicele meridiane ale unicei morţi, aritmice, morţii vulnerabile prin aceea că nu există.
*
Viaţa, ca o dezvăţare suportabilă, în doze mici, de lume.

Revenirile

Tu, amorul meu, prin oglindire
ca trezirile tot mai încete din somn
tu, amorul meu prin oglindire
revii tot mai departe
te întorci fără chip
cu acel frison cu acea tresărire
de invizibil
    în absenţa vântului
pe ape….
            Ca o amintire
 care nu voi va fi …
  să te vindeci de mine.

Fiecare întoarcere a ta
e de tot mai departe.
Nici viaţă nici moarte
nici viaţă
nici moarte.
*
Laudă Foamei şi Setei, ele mişcă lumea.
*
Din ape am ieşit, în ape ne vom întoarce.
*
Omul nu este prin voia sa. Naşte şi moare asistat, oricum, singur. Este experienţa fundamentală
în două ipostaze ale aceluiaşi fenomen. Cea mai absurdă suferinţă este aceea a îmbătrânirii care schilodeşte trupul şi sfarmă minţile. Te întrebi ce poate fi mai înjositor, decât degradarea demenţială, furia cu care viaţa ucide. Se sinucide, pentru că Legea în univers(uri?) este o perpetuă distrugere şi re-creaţie, aşadar Reciclare. Oare Creatorul nu moare, ca particulă în fiece entitate, în fiecare entitate? Cuget că voi muri DE TOT, cândva, inevitabil, implacabil, oricum: iată absurdul
Oare se poate vorbi de o demnitate a celui ce-şi curmă zilele pentru a nu mai accepta această înjosire, această disfuncţie a principiului A FI,, a opri suferinţa?

*

Cerul înstelat este o mare parte doar cimitir de stele….Lumini care călătoresc spre ochii noştri, noi distingem de fapt un trecut mort, care se îndepărtează în haos, de sine.

*

Existenţa umană (a inteligenţei) …este un scandal, o anomalie a economiei cosmice.

*

Tu eşti propriul tău experiment
Captând umbra durerii amputate
Colorând noaptea de talaz
A memoriei

*

Aceste scrieri, aceste precipitate cardiograme. Aceste foi de auto- observaţie, aceste inutile accentuări ale umbrelor, într-o oglindă care fuge, voalează, uită.

*

Un program preexistent în virtutea căruia eşti obligat(..) de a fi, a deveni şi a fi resorbit. Unde, de ce, pentru cine? Cine recoltează ?

*

Un paradis fructifer pe suprastoc… Din care ai fost alungat şi la care în zadar tânjeşti a fi reprimit.
Un paradis (gr. „ Grădină împrejmuită cu ziduri”) …o alegorie şi ea imprimată-n memoria ta, ab initio?

*

Religiozitatea omului, cultul morţii sale. Un cult al zeilor. De unde şi artele.

*

Trăim printre morţi, idolii – modele ale unei civilizaţii în perpetuă estincţie, în retragere, în entropie. Umbre, ecouri, apoi uitarea…Timp deja mort, asborbit de foamea unui viitor virtual, stihial, un summum de proiecte- utopii ciclice…Surditatea luminii şi frigul ei interstelar, decăzute în sarcofagele rocilor, în bazalt, în permafrost, între două glaciaţii, delirul unei noi geneze…unei noi escatologii iminente.

*

Cosmonauţii afirmă că în cosmos domină un miros de metal încins , ceva funerar, am adăuga. Sau ceva care călătoreşte spre unde ? criogenic, cu nume date de noi, altele desigur, ca ale altora, eventual pe undeva…

*

De unde şi de ce vin gândurile, aparent dimprejur, de peste tot ?
Viaţa, ca un somn al morţii: regenerativ ?

*

Ţipătul de pasăre nocturnă al amintirii ce nu poate muri…

*

În ceea ce numim „ cuvinte”, stăruie reminiscenţa telepatiei ? Poezia este exerciţiul de a o recupera?
Anume prin patos, prin „ trăire”, prin fluxul şi refluxul memoriei ?
*
Moartea nu este negaţia vieţii, ci împlinirea ei. Oamenii primordiali ştiau asta, mureau râzând. Apoi au venit alţii, care uitaseră, dar au preluat esenţa: cred în înviere, dacă nu în reincarnare, totuna.
Dar cine sau ce i-a şoptit omului asta ? Ca să s u p o r t e ? …
*
Toate întrebările esenţiale sunt ale omului dintotdeauna, divers formulate, însă aceleaşi. Cine suntem, de ce suntem, încotro mergem sau suntem duşi…Şi fiecare duce cu el propriul răspuns, unul arbitrar, ca u surogat de consolare, de vindecare, o buclă absurdă a cosmului exilat în noi.

Şi ne dor mai tare despărţirile de cei dragi, decât plecarea noastră. A trăi, este a face dependenţă.Viaţa este drog interregnuri.Tendinţa este : a mineralului, de a sui în vegetal; a vegetalului, a sui în animal; a animalului în Inteligenţa Fiinţei Cosmice.

Ne amăgim ca să credem că ştim. Credem, pentru a motiva ceea ce ni s-a ascuns dintotdeauna. Ce haos ! între bunăoară o ameobă, o omidă, o larvă, un avion sau o catedrală!

Analogii

Întocmai cum sângele irigă creierul, gândirea fantezită şi imaginativă este un decantor al psihicului nostru, iar aceasta este şi vindecător, înviorător, catharsic. Am cunoscut scriitori care au înţeles asta la timp, dar şi mulţi care au „ funcţionat” în sensul patologic al acestei evoluţii prin destructurare maladivă, prin complicitate cu propriile suferinţe psihice…Desigur, gândind …bacovian, (marele poet simbolist a fost ftizic) – se poate spune că astfel de creatori – în poezie, dar foarte asemănător, în artele plastice, aşa zis nonfigurative, spihedelice..) …ei „ aud materia plângând”…

Însă rezonanţa cu materia în decompunere şi entropie acutizată de „ spirit”, biochimia şi efectele ei „ anorgasmice” – dacă acceptaţi termenul…,a fost un decantor al unei boli, deci nu al evoluţiei, ci al involuţiei; poezia de acest tip este delirantă, se explorează spaţii onirice, zonele abisale ale subconştientului (in extenso unul colectiv, Freud fiind zeul lor…) – aşadar ei au trenat în simpotele inflamate ale fiinţei …Medicina, psihiatria de tip materialist- dialectic de la Socola,..dar şi de la Zam, Gătaia, etc.- îi numeşte maniaci obsesivi (megalomani, erotomani, mesianici) etc – adică oameni bolnavi psihic, paranoici şi chiar schizofrenici. Paranoia poate fi contracarată prin acel catharis, dar schizofrenia şi demenţa senilă descompun personalitatea, iar scrierea unor astfel de maniaci doar întârzie descompunerea …Obsesia este una provenind din frustrări, unele chiar din trauma „ biblică” a naşterii, nu odată prin transmitere

genomică…(Aceasta am observat-o, în mulţii ani de activitate culturală şi animator de cenaclu, reviste, etc) – chiar la aşa zişii „ copii precoce”, foarte talentaţi, care ne surprind prin ceea ce numim genialitate….(Există conceptul de genialoidism, aşadar o formă coruptă a manifestării genialităţii… Deobicei copiii astfel supradotaţi, în arte, eşuează în demenţa pretimpuriu instalată şi dacă mediul este neprielnic (familia, şcoala, societatea)- creaţiilr „ precoce” rămân simple exotisme, iar boala devine rebelă şi „ gena misterioasă” decade, apare chiar nebunia. (Unul dintre multele cazuri a fost Elena Farago) . Între cei de acest tip, în întreaga literatură, sunt mulţi care au sfârşit prin suicid, sau internări psihiatrice, sau criminalitate. Psihologii din vechime şi până azi, asociază impulsul creator (virtual) – cu unul distructiv, sau auto- distructiv…). Uneori, identificarea unui IDEAL – sau unei idolatrii..- pentru astfel de creatori, duce la alte simptome, inclusiv în filozofia lor, în politica unora, de tip eroic, eliberator, barzi ai unei puteri, nimic nou în istorie.

*

Erotomaniacul este deopotrivă megaloman, exaltând imageria exotică, şocantă, delirul verbios, efecte ce pot fi înţelese, la „ rece”, ale halucinaţiei: fie provocate de accesorii (alcool, tutun în exces, narcotice, droguri) – fie pur- şi simplu prin auto- inducere a unor „ factori” ce aparţin fenomenului psihic manifest, „ spiritului care se agită” în om.

O parafrază

Fiecare ţară îşi are hoţii şi criminalii, dictatorii şi „ poeţii” pe care şi-i merită..

În urmă cu vreo șase luni, ați putut citi în Revista **Kamikaze** despre o fațetă necunoscută a marelui Adrian Păunescu: în casa dumisale din strada Dionisie Lupu (aia unde s-a înghesuit telespectatoru' să depuie flori), 'mnealui ținea pitite dosarele lui ORIGINALE de la Securitate. Avem dovezi în acest sens (*vezi foto*). Am spus atunci că CNSAS nu avea cunoștință de acele dosare și că fapta de a deține dosare ale fostei Securități se pedepsește cu 12 ani de închisoare. Ca fost senator, cel puțin, Păunescu nu avea voie să nu știe ce ilegalitate comite. Am sesizat la acea dată Procurorul General al României și am primit răspunsul că s-au demarat cercetările în acest caz. Timp de șase luni, procurorii au lăsat-o moartă cu cercetarea, pînă a murit și făptuitorul. Dacă s-ar fi lămurit de unde și-a procurat Păunescu dosarele Secu în original, de ce le-a sustras și nu le-a pus la dispoziția CNSAS, ce era trecut în acele dosare pe numele său, probabil că astăzi le-ar fi fost mai greu lingăilor din televiziuni să-l numească „erou", „monument de patriotism", „luptător împotriva regimului ceaușist". Dar nu e tîrziu nici acum. Încă nu s-a găsit testamentul lui Păunescu. Poate că a lăsat moștenire dosarele sale de la Securitate Muzeului Literaturii, Muzeului de Istorie sau Muzeului Rușinii. Dacă nu a făcut-o, mai e o șansă: să-i scrie Andrei Păunescu o scrisorică, că am văzut că sînt încă în corespondență, în care să-l convingă să predea naibii dosarele, că nu-i mai trebuie pe lumea ailaltă, Dumnezeu știe oricum ce scrie în ele.

(va urma)

ALEXANDRU CĂUTIȘ

Văduva cu oferta, hunedoreanca din Certej a ex. senatorului de Hunedoara Adrian Păunescu

Sursa and resursa Kamikadze

RECURS LA ESTETICA NOII POEZII ROMÂNEŞTI

Scuturaţi de prejudecăţile minime ale memoriei induse cultural din profania istoriei, *să ne dumirim* cum se cere la o mare Răscruce (întoarcerea rebelă a „zăpezilor de odinioară”- iluzie a unui Adineauri, în realitatea unicului ACUM...) şi să ne reumplem benefic - revigorant, traumatorgic, de uimirea adevăratei Identităţi, după frumosul enunţ al lui Borges: *„nu există manifeste mai multe entităţi care scriu în lume, ci de fapt este Una singură, cu felurimea ei de nume...”* gustând eternul adevăr că arta este adevăr înfrumuseţat, întru a fi - prin aestetica magna - mirabilă, divinatorie în sensul anticei mantici, arta ne este nous religiosus. Prin aceea că oriunde în timp-spaţiul umanului sensibil şi cosmic INTEGRAT (interconectat), dacă vreţi holografic, iar prin aceasta ne poate fi vindecătoare, dincolo de asaltul seismic al cyborgului rece, rob al dumnezeului-omozeic (...), având şansa de a ne reînţelege ca FIINŢĂ - în virtutea că EA este imuabilă pe arpegiul vibratoriu-modulatoriu ancestral, pe câtă vreme suverana MIŞCARE este spiralată şi muabilă - însăşi LIBERTATEA - supremă aspiraţie a sufletului - duhului în Uman poate devia în percepţiile noastre variabile, pulsatorii, accentuat afectiv-subiective,

sincronice Naturii (nu a noastre, ci noi fiind ai Naturii. De unde iluzia că CERCUL (cel mai antic semn al lumii), este captiv în egal- anticul semn comsic al Spiralei, rotaţiei observabile de la proporţiile unei galaxii, până la, bunăoară, cochilia unei moluşte, sau suişul spiralat al unui vrej de plantă pe Invizibil Arac, dincolo de sprijinul ÎN SUS al unui ţăruş vertical.

Ce oare mai este real-românesc în poezia română, dacă nu depăşim stupida grilă a apartenenţei la un Suflet arhaic paideumatic, resurecţional, (duratele se repetă ciclic în marele Eon) şi dacă nu reînţelegem că suntem ai Fiinţei Româneşti (M. Vulcănescu), unici în diversitate, cum însuşi Divinul? Vălul Maya pentru mine este o iie de borangic sub arniciul ţărăncuţei din Munţii Orăştiei, gătindu-se de măritiş, cu fir auriu, al chakrelor ŞAPTE. În scrisul cu acul, ce triluri. Aşa vor fi vălurit hlamidele zeilor. Dăruie-mă, vrajă străbună a Cuvântului ce înnoieşte Lumina de lumeni a Lumii, jar şi mir şi ofrandă Misterului (pulsatoriu al) trezirii spre şi întru LUME a LUMINII. Glorie subcuantelor! Fă-mi-te cuib Inimă, ulcior îngenunchiat la Izvoruri! Scumpia lila şi cea albă interconectează cu trilul privigetor, cu fluierul mierlei, cu elitrele greierilor, cu zumzetul viespilor, corfele lor se vor scutura în fagurii eternei orânde- simetrii, ale Inteligenţei materiei: profanul reînvie în sacru, ni se reândumnezeieşte sieşi Fiinţa. Cunosc dulcea viclenie a miresmelor, a feromonilor, radiestezica rudimentului (cel bătrân butuc genezic), oscilaţie pe cadranele ce inversează Timpul, ale Inimii şi cercetaţilor rărunchi este viclenia vitală a Spiritului în imuabila lui LIBERTATE. Ceara sau chihlimbariul, spermanţetul ori baletul flăcării acolo unde intră în cer nu îmi sunt străine, ci complice, precum femeia în orgasmele ei metafizice...*Voila!* Suntem opera care îşi adoră Creatorul. Ni s-a dat-dăruit, spre a spori şi transmite. A dărui ceea ce ne-a fost încredinţat: întru adeverire. Fie prin cântec! Existenţa este experiment al revelării divine în uman, este pluralitatea în infinită nelinişte-mişcare sistemică, a punctului luminos, supendând pulsatoriu umbra muririi, înaripând cugetul a nu se părbuşi resorbit în abisul în care se uită. *„Mă uit în lume”*, iată primejdia pe care o confrunt, o conştientizez cumva reductibil, cotidian, ca să aleg o măsură ceva mai sus de *nadirul latent* pe care l-a intuit marele poet român Ion Barbu. Scriu să mă trezesc în lume. Revenirea din somn îşi reface aproape instantaneu claritatea, coerenţa suprizei (mirajului real) de A FI.

Poezia Română a tresărit, peiorativ zicând, prin, bunăoară, basarabeanul Mateievici: *„limba noastră-i o comoară/ în adâncuri îngripată/ un şirag de piatră rară...”.* Poetul e alegoric (prin estetizare divinatorie ro-mantică preclasică) - punând în cheie parabolică ideea existenţei unui FILON de adâncime, cum vena de aur masiv, cu maximum de carate, sub geologica mantie protectoare. Românul macedonean Macedonski, încă amar-agonic-descurajat de vremile lui, enunţă melodiind strigătul *Fiinţei româneşti* deasupra lumii, înaripând teluricul în INEFABIL - în splendida Chemare: *„Veniţi, Privighetoarea cântă /Şi liliacul e-nflorit”.* O, zeiţă a BUCURIEI, nu a Mâniei tragic-eladice. Îţi iei aici privilegiul „de frupt” al unei erori: nu privihetoarea- femelă cântă, ci El, Privighetorul, Bărbătuşul cel înnamorat, care emite triluri măiestre, bruş cenuşiu de carne ce vibrează chemător de împerechere şi CUIB. Astfel resimte poetul adevărat trezirea ca înviere de primăvară a duratelor, iar ca semn al suirii în sublim împreunat interregnuri, liliacul ciorchine, aidoma constelaţiilor din macrocosm, reuneşte unicitatea în multipla ofertă de muguri-flori. Ceea ce află răspuns enteleheic în spectrul culorii fundamentale LILA, excitând hărnicia roirii albinelor şi

misterioasele lor migraţii ce au inspirat in illo tempora (...), migraţiunile popoarelor. „*Veniţi, Privighetorul cântă/ Şi liliacul e-nflorit*”. Trezirea spre Lume a Luminii (gemelare!) prin rezonanţa revelatorie a intuiţiei poetice a Omului: iată, exist, iată devin, iată, redevin. *Trilui-m-aş şi n-am cui/ Trilui-m-aş vântului/ Învierii Dorului. Mie însumi, Omului...* Suntem mai vechi decât Europa, mai vechi decât Luna. În Anamnesys. Veniţi! Să ne smerim în acest fel de neuitat, fiinţa nu uită. Să ne redăm vrajei, nouă înşine, prin poezie.

În Martie reîncepe numărătoarea inversă a Babelor. BABA - zeul Moş Babilon emigrat, tril ce ne pulsează „nadir latent” accesând orizontul. Mă reaştern pe scris ca ninsoarea aceasta ce mai degrabă e o alegorie şi presimţ-mimesis al REÎNFLORIRII. Precum svele se tulbură „întru limpezire” (Noica ar zice), astfel şi sângele, ce „ apă nu se face”, deoarece ESTE, substanţa primordiei, cu Memoria sa cu tot. BABA, Geea, Mater. Materia, trans-substanţierea, precum în Metatext, aşa şi în TEXT. Am zis, m-am spus: privighetorul priveghează, trilul recheamă Proniile, Babele şi Sfincşii Carpatici refuză parabola-cheie a unui Prometeu caucazian (deci şi el carpatic, însă urieşesc-făcător şi complice cu omul cel vechi, omul cu vultur propriu. Recursul nostru însă, este la Orfeu, tracul. Poezia-cântecul îmblânzesc Fiinţa. Peste opt zile se va repeta sacru NUNTA şi ÎMPREUNAREA. Cine încă nu pricepe, să se dumirească, înduminicându-se !

Noua Provincie Corvina...

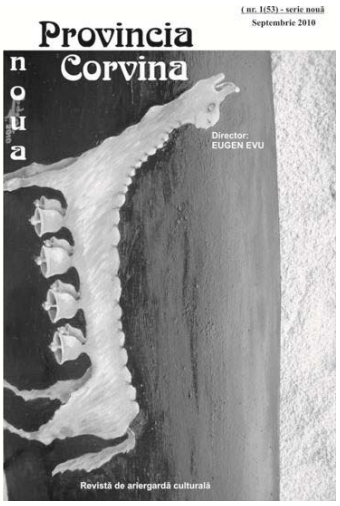

Primul număr dintr-o serie nouă(1-53) al revistei „Noua Provincie Corvina” a apărut în octombrie 2010, după o absenţă de un an, din lipsă de finduri fiind editată cu sprijinul exclusiv al scriitorului hunedorean Eugen Evu. Revista apare şi în fromat PDF pe internet. Numărul 53 din noua serie a publicaţiei „Noua Provincie Corvina” se prezintă sub formulă „de autor”, are 64 de pagini literare, scrise în limbile română, engleză, italiană şi franceză, şi promovează cultura scrisă din Hunedoara cu predilecţie, dar şi a unor români din diaspora sau scriitori occidentali. Coelgiul nu cprinde decât traducători din diferite ţări.

Sărutul- "Dacă timpul ce- l mai am de trăit/Ar fi doar un sclipăt auriu/ Pe buzele ei intredeschise /Cu un sărut le- aş orbi/ Pânâ la hotarul dintre/ Reîncarnare şi vise"./... Il bacio-" Se il timpo che mi rimane da vivere/ Fosse solo un barlume dorato/ sulle sue labbra socchiuse/ Con un bacio le sorbirei/ Fino al confine tra/ Reincarnazione e sogni.*" Eugen Evu.*

Gloria- Eva Evu, fiica autorului

"Unica matrice a iubirii/Are radacina celesta/In inima."/ L'unica matrice dell'amore/ Ha radice celeste/ Nel cuore "- Eugen Evu.

For Eugen Evu from University of New Mexico, U.S.A.

"A fi pentru a şti, a şti pentru a avea, a avea pentru a putea, a putea pentru a face, a face pentru a fi oameni fericiţi!"

F U N D A Ţ I A

A N

ACADEMIA DACOROMÂNĂ

„TEMPUS DACOROMÂNIA COMTERRA"

Sediul legal central: Bucureşti, Dr. Taberei nr.26/119, dosar 4375/303/2008 la jud. sect.6; cont CEC Bank, Ag. Dr. Taberei, Buc., sect.6, Cod IBAN R035CECEB60443RON0354455, cod fiscal nr. 4929150. Academia DacoRomână –A.D.R.- este instituţie autonomă în cadrul Fundaţiei Academia DacoRomână "TDC" din 9.05.2008. Of. postal 66, g.1, CP. 58-14, certificat de înscriere a persoanei juridice fără scop patrimonial nr.35/PJ/2002.www.tempusdacoromania.ro,www.academiadacoromana,www.partidulromanieieuropene.ro, geostroe@gmail.com

"Întru eternizarea valorilor temporale dacoromâneşti pe Terra noastră comună, într-o lume comterristă, a fiecăruia şi a tuturora!"

NOMINATION

Bucharest, 20 Octobe r 2010

TO: The Nobel Committee of the
Royal Swedish Academy
Street: Källargränd 4
Stockholm, SWEDEN
Tel.: +46 (0)8 663 09 20
Fax: +46 (0)8 660 38 47
E-mail: info@nobel.se, comments@nobel.se

SUBJECT: 2011 Nobel Prize in Literature

Dear Nobel Committee Members,

The "Academia DacoRomână" from Bucharest, Romania, is pleased to nominate the trilingual (Romanian-French-English) vanguard writer **FLORENTIN SMARANDACHE** for the 2011 Nobel Prize in Literature.

No trilingual writer has received the Nobel Prize so far.

He has published 75 literary books written in Romanian, French, or English; certain of them were translated into Chinese, Russian, Arabic, Spanish, Portuguese, Serbo-Croatian, etc.
You can download many of them from the University of New Mexico's web site:
http://fs.gallup.unm.edu//eBooksLiterature.htm .

1